

Giới thiệu Sự Trả Thù Màu Đỏ

Bạn đang đọc một trong những bộ truyện teen hay nhất của tác giả Miyazaki Harumi- Truyện Sự Trả Thù Màu Đỏ. Truyện nói về Cô- một người con gái luôn ôm mối hận thù trong quá khứ đau đớn...

Cậu- một người con trai luôn thắc mắc về một quá khứ mờ nhạt đã qua...

Xung quanh cô và cậu đều có mùi của thuốc súng, dao kiếm, mùi máu tanh và sự chết chóc... Cô luôn mong muốn được trả thù cho người mình yêu... Cậu luôn mong muốn lấy lại phần kí ức mờ nhạt của mình... Hai con người cùng chung sống trong một thế giới đen tối... không lối thoát.

Ai sẽ là ánh sáng dẫn lối cho 2 người thoát khỏi bóng tối cuộc đời... Sẽ như thế nào khi hai trái tim băng giá gặp nhau. Mời các bạn cùng đón đọc truyện hay của tác giả Miyazaki Harumi nhé.

Bạn đang đọc truyện *Sự Trả Thù Màu Đỏ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 1: Giới Thiệu Nhân Vật

Konbanwa mọi người...Chào buổi tối... Tớ là Miyazaki Harumi tác giả bộ truyện Sự Trả Thù Màu Đỏ...Hôm nay tớ quyết định viết bộ truyện này là để chia sẻ cho mọi người đọc và góp ý...Vì đây là tác phẩm đầu tay nên tớ mong mọi người sẽ ủng hộ và giúp đỡ nhiệt tình...Bây giờ...Tớ sẽ giới thiệu sơ lược về các nhân vật nhé...

1. Minohara Yukirin (Rin): 16 tuổi, là học sinh trường cao trung Sakura, Nhật Bản. Có mái tóc màu xanh trời mềm mượt và bóng bẩy với phần đuôi uốn nhẹ...Đôi mắt màu xanh biển long lanh, trong sáng đẹp như đại dương xanh thẳm...Đôi gò má luôn ửng hồng đáng yêu và đôi môi anh đào mềm mại... Là con gái của tập đoàn Minohara đứng đầu Nhật Bản (chém tí cho oai)...Đã từng là một cô gái vui vẻ, hoạt bát, tốt bụng và thông minh...nhưng sau khi gặp một biến cố 3 năm trước...Cô đã không còn là một cô gái vui vẻ mà thay vào đó là một cô gái lạnh lùng, bất cần đời, sở hữu đôi mắt có thể giết người chỉ với một cái liếc ngang qua...Khó gần và ít nói...Bạn bè thì cũng khá khá thôi...Tham gia hoạt động trong tổ chức JSC (Japanese Secret Company) là một tổ chức tình báo của Nhật và là 1 trong 12 thiên tướng của tổ chức (đứng thứ 2)...Thông thạo mọi loại võ và vũ khí...đặc biệt và kiếm và súng...Mật danh: Rin

2. Kousaki Yuuto (Yuu) : 16 tuổi, là học sinh chuyển trường của Cao trung Sakura...cậu có mái tóc nâu tím nghịch với đôi mắt hổ phách tinh ranh...Là người nhanh nhẹn...hoạt bát...dễ gần...rất thông minh nữa...Nhưng bên trong cậu lại là một bí mật giấu kín...Cậu hoạt động trong tổ chức Eward- tổ chức bất hợp pháp hùng mạnh đất Nhật với những vụ làm ăn phi pháp và những vụ thám sát đẫm máu...Cậu là một sát thủ trẻ và tài năng của tổ chức- Mật danh: Kuro...(Vẫn thua xa Rin nhà ta nhé) Vũ khí của cậu là dao và súng..Và mỗi khi cậu ra tay...Gương mặt cậu luôn lạnh lùng và khó đoán...Tuy vậy nhưng cậu luôn khó hiểu về quá khứ phức tạp của cậu- một quá khứ đen tối và mờ nhạt...

3. Fujioka Natsuki (Nacchan): Là người bạn ấu thơ của Yukirin...Đã mất được 3 năm...Cậu là người bạn thân nhất của Rin...Hai người từ nhỏ đã luôn là thanh mai trúc mã đi đâu cũng có nhau...nhưng cậu lại mất sớm để Rin một mình...Cậu đã từng hứa lớn lên sẽ cưới Rin nhưng điều ước không thành sự thật...Cậu đã từng là một thành viên nổi tiếng của JSC với tài năng thiên hạ của mình...Cậu có mái tóc tím với đôi mắt màu tím sắc sảo, nhanh nhẹn...(Về quá khứ xa hơn của Nacchan thì Haru sẽ tiết lộ dần trong những chap sau)..

4. Minohara Ryuuki (Ryu): 17 tuổi.. Là anh trai của Rin và đồng thời là vị tướng tài ba nhất của JSC, người có bộ óc hoàn hảo với những kế hoạch sáng suốt luôn vạch trần được nhưng bí ẩn xung quanh tổ chức Eward...Có mái tóc đỏ với đôi mắt đỏ đỏ sắc lạnh luôn nhìn thấu mọi việc...Đối với công việc, anh luôn lạnh lùng và kín đáo...Nhưng là một người anh luôn thương yêu em gái hết lòng và tận tình bảo vệ em gái... Chỉ số IQ cao ngất ngưỡng với một tính cách ngoài lạnh trong ấm, bạn bè quý anh thì cái tính cách đó mà...Sẵn tiện nói luôn là anh cùng trường với Rin nhé...Nghĩa vụ mà ^^...Luôn cảm thấy đau lòng mỗi khi nghĩ đến Nacchan và cái chết của cậu...Vì em gái là người thân nhất với Nacchan mà...Ngoài ra, anh còn rất trẻ con và hay quan tâm thoải quá nên có hơi phiền nhưng vẫn cute mà!!!

Còn các nhân vật khác thì sau này Haru sẽ giới thiệu dần dần nhé...Mong mọi người ủng hộ... Đăng bởi: admin

Bạn đang đọc truyện *Sự Trả Thù Màu Đỏ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 2: Quá Khứ

10 năm trước... ngày 10/2/2007

-Nacchan à, lại đây chơi với Rin nào!!

-Được thôi, Rin muốn chơi gì nào?

-Hm...Chơi gia đình nha!

-Được thôi, Nacchan tớ sẽ là bố, còn Rin là mẹ đảm đang nha!

-Um...hoan hô!! Nacchan là số một!!

.....
5 năm sau ngày... 8/4/2012

-Rin nè!! Sau này Rin làm cô dâu của tớ nha... có được không?

-Hê!? Khoan đã, tự nhiên sao cậu lại nói về vấn đề này?? (Nàng ý đồ mặt rồi, hihi!!)

-B..Bởi vì...T..Tớ không thích có kẻ khác rước Rin về làm cô dâu đâu!

-Kẻ khác sao??

-Phải...Tớ muốn Rin chỉ làm cô dâu của tớ thôi.N...Như vậy..được chứ...??

-Hm...Được thôi...

-Ế...Đ..Được hả!?

-Tất nhiên...nếu cậu nuôi nổi tớ...hihi!!

-Tương gì...No Problem!!

-Hihi...chúng ta hứa nhé...

-Um...*móc ghé tay*...Rin sẽ là cô dâu của Nacchan...Hihi!!!

.....
3 năm sau ngày... 20/5/2015

-Hộc..hộc...Xin lỗi Rin nhé...Có lẽ lời hứa cưới cậu làm cô dâu của tớ không thực hiện được rồi...Khụ...khụ...

-Không đâu Nacchan à...Hức...hức...Tớ không cho phép chuyện đó xảy ra đâu...Cậu đã hứa với tớ rồi mà...Rằng tớ sẽ là cô dâu của cậu...hức hức...

-Tớ biết chứ...Khụ.khụ...Nhưng có lẽ với tình trạng này...T..Tớ không thể cầm cự lâu được đâu...*Họ sặc sụa*

-Không...Tớ không cho phép cậu nói điều đó...Càng không thể để cậu chết được..Nên làm ơn...Nacchan à..Hãy cố lên đi...Hức hức...Vì tớ đi mà...

-X-Xin lỗi cậu R-Rin à...H-Hãy tha thứ cho tớ vì không giữ được lời hứa...Nhưng..Tớ yêu cậu rất nhiều, Rin à..Xin lỗi cậu *Gục xuống*

-Nacchan à...Cậu sao vậy...Có nghe thấy tớ nói gì không?? Nacchan??

-...

Không...Cậu đừng đùa như vậy với tớ Nacchan à...Tớ sợ lắm...Nacchan...Nacchan à...Tớ xin cậu hãy nói gì đi mà...Hức...hức...Nacchan à...tớ xin cậu...huhu...làm ơn mà...hức hức...*Vỗ mặt Nacchan đom đóp*

-...*Buông tay Rin*

-Không thể nào...N-Nacchan à...Tĩnh lại đi mà...Nacchan...Làm ơn mà...Tớ xin cậu đó...Nacchan...NACCHAN...KHÔNGGGGGG!!!!

Hiện tại...ngày 1/5/2017

-Hơ...

Yukirin đột nhiên bật dậy, gương mặt căng thẳng hết sức, trán đầy mồ hôi. Có vẻ như cô lại nhìn thấy giấc mơ đó. Giấc mơ về Nacchan...

-Độp...độp...Hức hức...Em xin lỗi anh, Nacchan!...Hức hức...

Phải! Yukirin đã khóc. Nước mắt rơi xuống như những hạt trân châu lấp lánh, kiều sa...chảy mãi, làm ướt cả một mảng to chiếc ga giường mà cô đang ngồi. Không hiểu tại sao, sau ngày Nacchan ra đi, cô luôn mơ thấy cùng một giấc mơ. Giấc mơ về Nacchan...giấc mơ về sự ra đi tàn nhẫn của Nacchan mà hàng ngàn lần, cô không muốn nhớ tới...Đã 3 năm rồi, giấc mơ ấy vẫn ám ảnh lấy tâm trí Yukirin, không buông tha cô mà đó như là một sự trừng phạt. Tại sao nó không buông tha cô lấy một ngày mà vẫn ám ảnh tâm trí cô mà không biết đó là một vết thương lớn trong lòng không bao giờ nguôi ngoai. Mất Nacchan là một cú sốc quá lớn đối với cô, cô luôn tự dặn vặt mình đã để tuột mất Nacchan. Nhưng có ai biết rằng mỗi khi mơ thấy giấc mơ ấy, cô luôn đột nhiên bật dậy như vậy...và khóc...

Nacchan là người bạn thơ ấu thân nhất của Yukirin, người luôn đồng hành cùng Yukirin từ việc nhỏ đến việc lớn. Cả 2 người cùng 1 người anh của cô gia nhập vào tổ chức JSC của gia đình Yukirin để giúp đỡ bố cô vì ông có quá nhiều việc phải lo. Cô và cậu luôn hoàn thành tốt nhiệm vụ được giao và luôn là bạn đồng hành của nhau. Hai người đã từng hứa khi lớn lên sẽ cưới nhau. Nhưng việc đó trở nên quá xa vời đối với 2 người thì phải...

Yukirin vẫn ngồi thẫn thờ ra đó, đôi mắt sưng đỏ vì khóc quá nhiều. Cô ngồi nhớ đến những kỉ niệm mà cô đã từng có với Nacchan. 3 năm quá, chúng chưa từng phai mờ đi trong kí ức của cô. Ngoài trời, mưa đang rơi. Mưa lớn, như đang tiếc thương thay cho quá khứ đau buồn của cô...

-Ting!

Tiếng tin nhắn được gửi đến từ điện thoại của Yukirin. Cô đưa tay quệt vội những giọt nước mắt còn đọng lại trên đôi mắt xanh thẳm của mình và cầm điện thoại lên xem.

- Rin! Come here! There is a mission for you! (Rin, đến đây ngay, có một nhiệm vụ dành cho cô).

Đột nhiên, cô run lên bần bật, tay siết chặt thành nắm đấm vì tức giận. Đôi mắt của cô ánh lên những cái nhìn hận thù như muốn giết chết con mồi. Răng nghiến kèn kẹt...Cô lập tức đi thay đồ-bộ đồ màu đen bó sát từ trên xuống dưới đã theo cô 3 năm, nạp đạn súng đầy đủ và bỏ vào bao. Mái tóc màu trời được búi gọn lên có vài cọng rớt xuống. Làn môi anh đào được điểm qua chút son nhẹ. Tiến nhanh đến phía bàn và cầm chìa khóa xe lên, cô khẽ vuốt nhẹ lên khuôn mặt của Nacchan đang khoác vai một cô bé cười tươi trong tấm ảnh, nói thầm:

-Chờ em nhé, Natsuki. Em sẽ trả thù cho anh.

Sau đó, tiếng cửa phòng được đóng lại cùng với tiếng giày cao gót va chạm trên nền nhà tạo thành một bản nhạc rung rợn. Ngoài trời, mưa vẫn rơi. Đăng bởi: admin

Bạn đang đọc truyện *Sự Trả Thù Màu Đỏ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 3: Nhiệm Vụ Khó Khăn

Brum...Brum...Brum...

Tiếng moto Yamaha YZF R1 phóng như bay trên đường khiến mọi người phải khiếp sợ tấp hết vào đường nếu không muốn được đoàn tụ với ông bà sớm. Chiếc moto của Rin phóng đi như một con mãnh thú. Cô đang trên đường đến Eward để nhận nhiệm vụ mới. Trên đường đi, cô không ngừng nghĩ về những chuyện quá khứ.

Flashback 3 năm trước...ngày 5/11/2015 nửa năm sau khi Natsuki mất.

- Hiện nay, tổ chức Eward đang ngày càng lớn mạnh và bành trướng trong thế giới ngầm với những vụ làm ăn phi pháp và những sát thủ tinh nhuệ. Chính phủ Nhật Bản giao cho JSC chúng ta nhiệm vụ thâm nhập và điều tra những hoạt động sắp tới của chúng. Như mọi người đã biết, Eward là tổ chức sát thủ hàng đầu hiện nay. Vậy ai có thể nhận nhiệm vụ ngày đây- Ryuuki đang báo cáo tình hình của tổ chức hiện nay.

Những tiếng xì xầm bàn tán vang lên. Ai ai cũng biết Eward là một tổ chức lớn mạnh với trên 10000 người. Những thành viên đó đều là những thành viên ưu tú và già dặn kinh nghiệm. Chuyện thâm nhập vào đó không phải dễ. Đã có rất nhiều tổ chức từng cho người thâm nhập vào đó nhưng kết quả nhận lại chỉ là những cái xác không còn nguyên vẹn. Chúng ra tay rất tàn độc và nguy hiểm. Nếu ai không may để bọn chúng phát hiện thân phận thì chỉ còn nước dâng hiến mạng cho chúng.

Nhận thấy tình hình có vẻ không ổn, Ryuuki lên tiếng ổn định:

-Mọi người yên lặng. Quả thật, Eward đang là mối lo ngại rất lớn của chúng ta. Nhưng không vì thế mà chúng ta được phép run sợ. Tôi xin hỏi lại một lần nữa: Có ai chịu nhận nhiệm vụ này không?

Mọi người còn đang lắc đầu ngao ngán thì giọng lạnh lùng của một cô gái cất lên:

-Tôi sẽ làm.

Ngay lập tức, mọi người liền nháo nhác đưa mắt tìm kiếm xem ai là chủ nhân của giọng nói ấy thì họ đã thấy một cô gái với mái tóc màu trời, đôi mắt xanh như cô đặc bởi nước biển với ánh nhìn âm độ Xê khiến họ đồng loạt rùng mình.

Như để mọi người chắc chắn vào mình vừa nghe, cô lại lên tiếng, giọng nói lần này còn lạnh hơn lần trước, như được đúc như băng Bắc cực:

-Tôi sẽ nhận nhiệm vụ thâm nhập vào Eward.

Mọi người liền xì xào tiếng ra tiếng vào. Ryuuki có hơi thoáng ngạc nhiên khi nhận ra chủ nhân giọng nói ấy, nhưng ngay lập tức, anh liền trở lại với gương mặt lạnh lùng vốn có vì anh biết cô đang nghĩ gì:

-Cô Yuukirin đã đồng ý nhận nhiệm vụ này, có ai có ý kiến gì không?

Không gian im lặng. Mọi người đều biết đây là một nhiệm vụ tầm cỡ, chỉ có những người xuất chúng như cô mới có thể làm được.

Như đọc được ý nghĩ ấy của mọi người, Ryuuki liền lên tiếng:

-Vậy, nhiệm vụ lần này sẽ do Cô Yuukirin đảm nhiệm. Do độ lớn và kho của nhiệm vụ này, tôi sẽ cử thêm Fujioka Koutarou và Minamoto Chihiro cùng thực hiện với cô Rin. Có ai có ý kiến gì không?

-Thưa ngài, Không ạ!-Mọi người đồng thanh đáp.

-Tốt lắm, vậy chúng ta tan họp tại đây.

Mọi người liền trở ra khỏi phòng họp chỉ duy nhất còn lại 4 người.

- Cả ba người lại đây, anh sẽ phân công nhiệm vụ cho cả 3. Vì độ khó của nhiệm vụ lần này, chúng ta nên...

Anh Ryuuki bắt đầu phân công nhiệm vụ cho từng người. Rin sẽ đảm nhận nhiệm vụ chính là thăm dò vào các hoạt động, còn Chihiro và Koutarou sẽ nhận nhiệm vụ báo về JSC. 2 người lắng nghe rất chăm chú, duy nhất chỉ có một gương mặt không hề thay đổi gì suốt từ đầu cuộc họp. Rin đứng đó, đầu óc không ngừng suy nghĩ lung tung. Nhưng tiếng của Ryuuki đã kéo cô về hiện thực:

-Rin, em có đang nghe không đấy?

Gật đầu

-Vậy kế hoạch sẽ là như thế nhé. Cả 3 đứa nhớ phải cẩn thận, có chuyện gì nhớ báo về với tổ chức ngay, anh sẽ đứng sau yểm trợ mấy đứa.

-Đã rõ!- 3 người đồng thanh.

-Tốt, Chihiro và Koutarou có thể ra về. Riêng Rin ở lại anh có việc cần bàn.

-Chúng em xin phép!-Chihiro và Koutarou đồng loạt bước ra phòng họp

Khi phòng họp chỉ còn 2 người.

-Em chắc về những gì mình đã nói chứ?- Ryuuki hỏi

-Anh nghĩ em còn lựa chọn khác sao?- Rin bình thản đứng dựa lưng vào tường, khoanh tay trước ngực.

-Nhưng Rin à, đó là Eward đó, nếu không cẩn thận em sẽ mất mạng như chơi đó.- Ryuuki lo lắng nói, quả thật bây giờ, lo lắng lớn nhất của anh chính là Rin-cô em gái bé bỏng của anh

-Em không quan tâm, nếu có thể trả thù được cho Natsuki thì dù có chết em cũng sẽ làm.

-Rin à...

Ryuuki quả thực rất lo lắng. Rin là cô em gái duy nhất của anh, bố mẹ vì bận công việc nên đã giao cho anh chăm sóc cô. Từ trước đến giờ, anh luôn quan tâm chăm sóc cô, luôn sợ cô bị thương. Nhưng bây giờ, dùng một cái cô lại muốn tham gia vào cái nhiệm vụ chết chóc này mà quên đi bản thân mình khiến anh lo lắng vô cùng. Chẳng may cô có xảy ra chuyện gì thì anh biết ăn nói làm sao với bố mẹ đây.

Như đọc được suy nghĩ trong anh, Rin lại lên tiếng, giọng nhẹ nhàng:

-Ryu-nii, sẽ không sao đâu. Em biết anh đang lo lắng điều gì nhưng anh có tin em gái của mình không? Em sẽ làm được mà. Vì tổ chức.

-Anh-Ryuuki bối rối

-Không sao đâu, em nhất định làm được, em gái của anh mạnh mẽ mà.

-Thôi được, nhưng em phải cẩn thận và luôn nhớ: Anh luôn ủng hộ em.

-Cảm ơn anh, Ryu-nii à.

End flashback

Hiện tại, Rin đang trước cổng trụ sở chính của Eward, trước cổng là Chihiro và Koutarou đang đợi. Tháo nón bảo hiểm và đưa xe cho bảo vệ, thuận tay cho vào miệng 2 viên kẹo, Cô cùng Chihiro và Koutarou đồng loạt bước vào trước sự đón chào của các thuộc hạ:

- Chào mừng các vị đã trở về, Tam đại Thiên tướng!

(Hê nhô, mọi người, Harumi đây. Xin lỗi vì post trễ, nhà mình có hơi nhiều việc. Cảm ơn mọi người đã ủng hộ truyện của mình và mong mọi người tiếp tục đọc và đưa ra nhận xét của mình để Harumi có thể tiếp tục hoàn thiện bộ truyện của mình. Nói thiệt nhé, Haru khá buồn khi chả thấy ai nhận xét cả nên mong mina hãy cmt nhiệt tình để Harumi có động lực viết tiếp nhé *Cúi đầu*) Đăng bởi: admin

Bạn đang đọc truyện *Sự Trả Thù Màu Đỏ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 4: Shinigami

Trước hết là giới thiệu nhân vật mới

*Fujiooka Koutarou-Minamoto Chihiro (Kouta-Hiro): 16 tuổi là học sinh Cao trung Sakura, dĩ nhiên là bạn cùng lớp và là bạn thuở nhỏ của Rin và Nacchan. Là bộ đôi siêu phá đám với những trò nghịch ngợm không giống ai của chúng. Đi đâu cũng dính lấy nhau như hình với bóng. Chuyện! Thanh mai trúc mã với nhau mà lại. Bề ngoài thì nhây nhura vô đối, nhưng một khi đã vào công việc thì sát khí đầy người. Sở hữu những bộ óc thiên tài (IQ vẫn thấp hơn Rin nhé), họ là thiên tướng thứ 3 và 4 của JSC, tài năng là Kouta giỏi bắn súng, Hiro thích đâm chém (dã man con ngan). Luôn kề cận bên Rin trong mọi công việc, Rin chỉ chịu nói chuyện bình thường với hai đứa điên này. Họ cùng trong một nhóm ở Eward với một thành viên khác (chap này các bạn sẽ biết họ là ai), có tên là Shinigami (Thần Chết). Đây là những cánh tay đắc lực của Rin trong thời gian tới.

.....

Rin cùng Kouta và Hiro tiến nhanh đến thang máy của trụ sở để đi lên phòng Vip của tên trùm nhận nhiệm vụ. Vừa đi, Hiro vừa phàn nàn:

- Lão già này thật kì cục! Sao cứ nhắm ngay lúc người ta nghỉ ngơi là triệu tập đến thế nhỉ? Hơ...oáp...-Cô ngáp ngắn ngáp dài.

- Thôi nào Hiro, chắc cũng do chuyện quan trọng nên lão ta mới triệu tập gấp rút vậy thôi. Rin, cậu có nghĩ vậy không?- Kouta vừa hạ hỏa cho Hiro vừa hỏi Rin.

-Cũng còn tùy, mà hy vọng là chuyện đáng để quan tâm nếu lão ta không muốn tấp kẹo đồng.-Rin vừa đi vừa kiến rặng khiến 2 người kia đồng loạt rùng mình.

*Trong khi đó, ở một nơi khác...

-Sao, gia nhập nhóm Shinigami sao?- Một giọng nói vang lên.

-Phải, cậu sẽ tham gia vào Shinigami để tích lũy thêm kinh nghiệm chiến đấu- Một giọng nói khác vang lên, nghe có vẻ già dặn và không kém phần thâm độc.

- Nhưng Master à, không phải tôi đã có quá nhiều kinh nghiệm sao? Trộm bảo vật, hạ sát thủ lĩnh các bang chủ khác, phát minh ra vũ khí... Tôi còn tưởng mình là người ưu tú nhất chứ?- Giọng nói kia lại vang lên, nghe có phần khó chịu.

-Cậu muốn nghĩ sao thì tùy, nhưng cậu không được phép khinh thường họ. Họ chính là những thiên tướng tài ba của tổ chức, đã tham gia rất nhiều vụ trộm bảo vật và ám sát một cách thành công rực rỡ. Tuy họ vào sau cậu nửa năm nhưng những thành tựu mà cậu đạt được không là gì so với họ đâu.

Tooru khẽ nhủ lông mày lại. Hừm, gia nhập tổ chức muộn hơn cậu cả nửa năm mà thành tựu đạt được còn nhiều hơn cả cậu sao. Trước kia, cậu từng nghĩ mình là sát thủ tài năng nhất nhưng thật không ngờ còn có những người còn xuất sắc hơn cả cậu. Ái chà, chuyện đó có vẻ thú vị đây.

- Master, tôi muốn hỏi ông một chuyện.

-Hừm, thấy thú vị rồi hả.

-Có đôi chút ^^.

-Câu hỏi đi.

- Họ là những người như thế nào.

Ôi dà, cậu cũng có hứng thú với những chuyện này sao?- Master Eugene nhướn mày nhìn Tooru.

Cậu cười cười trả lời, ánh mắt có chút tinh nghịch:

-Phải hiểu thì mới có thể hợp tác tốt được chứ!

-Được lắm, không hổ danh là Tooru. Thôi được ta sẽ nói cho cậu nghe: họ là những sát thủ tài ba do chính tay ta đào tạo. Lúc đầu nhìn họ, ta cũng chả có cảm tình gì, thậm chí còn xem giết họ vì trông họ quá yếu. Nhưng sau đó, ta đã phải một phen bất ngờ vì sự xuất chúng của họ. Họ đã tự thân quét sạch hàng phòng ngự hơn trăm người của ta. Lúc đấy, trông họ những những con mãnh thú khát máu vậy, ta cũng phải một phen rùng mình. Vì vậy, ta quyết định sẽ tự mình đào tạo chúng thành những sát thủ chuyên nghiệp. Chúng tiếp thu rất nhanh, vì vậy chỉ trong vòng 3 năm chúng đã trở nên mạnh như vậy đó.(ATSM vừa thôi ba, người ta được huấn luyện từ trước rồi)

-Hừm, nghe có vẻ hoang đường quá nhỉ!- Cậu vuốt vuốt cằm.

-Tất nhiên cậu không tin rồi, vì cậu đâu đã tự mình chứng kiến. Ba người chúng, mỗi đứa một vẻ riêng. Kouta với tài năng thiện xạ của mình đã hóa kiếp cho rất nhiều kẻ với kẻo đồng của mình đấy. Hiro có vẻ khá tàn nhẫn khi cô ta sử dụng dao tàn sát đối thủ. Nhưng riêng người còn lại đồng thời là thủ lĩnh của nhóm lại có tài năng hiếm thấy. Với vẻ đẹp bên ngoài mê hoặc chết người, cùng với tính cách lạnh lùng băng lãnh của mình, con bé có thể sử dụng tất cả các loại vũ khí, đặc biệt là kiếm nhật mà không gặp chút khó khăn nào. Hoàn thành nhiệm vụ mất thời gian cả một tuần mà nó chỉ xử lý trong vòng 3 tiếng đồng hồ, Yuukirin được mệnh danh là Thần Chết máu lạnh mà. Đã vậy lúc nào, Rin cũng chỉ tập trung vào nhiệm vụ mà không quan tâm đến chuyện gì khác, nó chính là học trò mà ta tâm đắc nhất - Minohara Yuukirin.

-Hừm, đẹp mê hoặc, lạnh chết người, tài năng ám sát hiếm có, chưa kể còn là học trò do chính tay Master đào tạo, cô ta có vẻ thú vị đây.- Tooru thích thú nói.

-Đúng chứ, ta đã bảo rồi mà, nhất định con bé sẽ khiến cậu ngạc nhiên cho coi.-Eugene cười nham hiểm

-Nhưng tôi vẫn chưa tin lắm vào tài năng của cô ta. Người ta nói Trăm nghe không bằng một thấy mà!

Ta đã nghĩ đến chuyện này trước rồi, nên ta đã triệu tập cô ấy đến rồi. Nó sẽ tới đây trong chốc lát thôi. Đến lúc đấy, cậu có thể há hốc mồm tùy ý....Hahahaha..Ta chắc chắn cô ấy sẽ là mẫu sát thủ tốt nhất để cậu tích lũy kinh nghiệm chiến đấu đấy.

-Đã nghe ngài nói vậy thì tôi cũng muốn đối đầu thử với cô ta một lần.-Tooru héch mặt lên nói.

-Nếu cậu thích. Nhưng nếu có bầm dập hay đa chấn thương gì đến với cậu thì ta không biết đâu nhé.

-Hả, ngài nói vậy là sao?-Cậu có vẻ khá thắc mắc.

-Haha, cậu sẽ biết sớm thôi!-Lão ta vừa cười vừa ra khỏi phòng, để cậu với cái bản mặt ngu chưa từng có trong đời. Nhưng ngay lập tức, cậu hoàn hồn và thích thú nghĩ: Minohara Harumi sao? Tôi kết cô rồi đấy!Hahahaha!- Một tràng cười biến thái vang lên và ngay lập tức, cậu ăn một chiếc giày của Master yêu quý của mình.

-Im ngay, cậu làm ta mắc ói quá!!- Lão ta quát.

-Hihi, xin Mát -xơ bớt giận. Hihi.

Tuy ăn một chương đau đớn muốn headshot vậy nhưng cậu vẫn thấy thích thú và mỉm cười vì sắp được gặp tận mặt Shinigami rồi (Bó tay Tooru)...

.....TO BE CONTINUED..... Đăng bởi: admin

Bạn đang đọc truyện *Sự Trả Thù Màu Đỏ* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 5: Gặp Mặt (Part 1)

5 phút sau...

Ting!

Hiện tại là bây giờ Rin cùng Kouta và Hiro đã lên tới tầng 80, tầng lầu cao nhất của trụ sở Eward. Cả bọn đang tiến đến phòng cuối hành lang chính là phòng của lão Eugene. Phong cảnh từ trên nhìn xuống thật đẹp. Thành phố cùng với sự nhộn nhịp, bận rộn thường có của nó, xe cộ tấp nập, nhịp sống hối hả...Hiro vừa đi vừa nhìn xuống với vẻ thích thú lắm nên đã mấy lần xém tông vào mấy cái cột trên đường đi nếu không có sự cảnh báo của Kouta. Rin thì vẫn vậy, vẫn khuôn mặt lạnh lùng chết chóc khiến cho đám thuộc hạ tự động né đường nếu không muốn tấp kẹo đồng..

Cộc...Cộc...Cộc...

Tiếng gày cao gót vang trên nền nhà tạo thành một bản nhạc rùng rợn...Cả 3 đang tiến gần đến phòng làm việc của Eugene. Hiro thì lâu lâu đi lại dừng lại chửi rủa lão ta:Gớm! Hành lang gì mà dài kinh khủng, đi mà muốn gãy cả giò. Lão cứ đợi đấy, nếu là nhiệm vụ không ra gì thì lão cứ chờ mà ném lưỡi dao của ta đi. Houta đi bên cạnh là cứ bùm miệng cười, đến khi cả 2 nhận được cái liếc sắc lạnh của ai kia thì mới tạm stop cái mồm lại. Tiếng bước chân ngày càng gần, lão Eugene đang ngồi xem xét mấy cái giấy tờ này nọ thì mỉm cười nham hiểmĐến rồi cơ à! Quả không hổ danh. Cha nội Tooru đang ngồi cày game trên điện thoại cạnh đó nghe thấy tiếng bước chân sắc nhọn cùng với nụ cười nham hiểm của Mát-xo yêu quý thì không khỏi rùng mình Cái cảm giác gì vậy trời. Lạnh hết sống lưng rồi.

Cộc...cộc..cộc...

- Vào đi!-Tiếng Eugene vọng ra cửa.

-Cạch...Chúng tôi xin phép..-Ba người mở cửa và đồng loạt bước vào.

-Xin chào Master!!!-Ba người đồng loạt cúi đầu.

-Haha..tốt lắm..đứng dậy đi.

-Cảm ơn Master.

Ba người đồng loạt đứng dậy, mặt đối mặt với lão Eugene. Tooru đang ngồi nơi ghế sofa thì tròn tròn mắt, há hốc mồm. Shinigami đây sao! Từ thần đâu không thấy chỉ thấy toàn trai xinh gái đẹp thôi à, kinh khủng quá. Nhất là cái cô đi đầu kia (Rin đóá), vẻ đẹp của cô ta thật quyến rũ chết người! Xem nào, mái tóc xanh tựa bầu trời bao la, đôi mắt đẹp tựa như biển cả sâu thẳm. Khuôn mặt đẹp tự nhiên không hề có dấu hiệu của son phấn cùng với làn da trắng no nê vết. Điều đặc biệt hơn cả là đôi mắt kia luôn ánh lên sự lạnh lùng, cô đơn chết người chỉ với một cái liếc, khuôn mặt baby luôn lạnh lẽo tựa băng Bắc Cực đúc lại. Trời ơi, kinh khủng quá! Cu cậu ngược nhìn từ trên xuống dưới, miệng thiếu điều chảy nước dãi ngập lụt trụ sở. OMG! Body chuẩn vãi! Còn kinh hơn cả mấy cô em trong tổ chức mình từng gặp qua! Thân hình đầy đủ diện nước đang đứng trước mặt cậu kia như đang muốn lôi cuốn cậu lại mà xoi tái nó đi. Vòng một đầy đặn cuốn hút, Vòng 2 thon thả vùng vòng 3 siêu chuẩn. Ôi mẹ ơi! Đây không phải là Thần chết nữa, đây là...Thiên thần!

Lão già Eugene nhìn thấy vậy thì bật cười ha hả, đưa tay lên quẹt nước miếng à nhảm nước mắt:

-Hahaha...Nhìn cậu kia Tooru..Cái mặt đần độn đó là sao hả. Bị quyến rũ rồi đúng không? Haha, ta biết mà. Làm sao cậu có thể cưỡng lại được sức ép này cơ chứ!Hahaha...

Đúng vậy! Cu cậu Tooru háo sắc kia đang trưng ra cái bộ mặt không thể nào ngó Tàu hơn được nữa. Hai con mắt ngăm nhìn đại mỹ nhân của chúng ta sắp rớt trông ra luôn rồi kia! Miệng đang chảy nước ra sắp ngập lụt khắp nước Nhật rồi kia! Hiro cùng Kouta nhìn thấy thì nhin cười không nổi bèn bật cười như điên. tay thúc nhẹ vào người Rin:

-Haha..Rin coi kia..Người ta ngăm cậu sắp rớt trông mất ra luôn rồi kia.Hahaha..

-Ai bảo cậu hút người quá làm gì! Cậu sắp hút luôn mắt của cậu ta rồi kia. Hahahaha!!

Tiếng cười của 2 đứa nhí nhố + thêm lão Eugene đang cười như điên kia làm cho Tooru sắp nổ banh mặt vì đỏ rồi. Tiếng cười đó chỉ im bật khi nghe được câu nói lạnh chết sinh vật của ai kia:

-Ngậm lại ngay! Các cậu sẽ được gặp ông bà sau 3 giây nếu còn tiếp tục cười!

-Ngay lập tức, cái lũ nhí nhố kia tự biết thân biết phận ngậm ngay mồm lại. Rin từ từ quay qua anh bạn ngó Tàu kia, gằn giọng làm cho lũ kia muốn chui vào hang ngủ đông bởi câu nói shock linh hồn của mình:

-Kính tởm!

Đang say mê đột nhiên nghe thấy câu nói bay linh hồn kia làm cho cậu rớt cái bịch xuống đất, mặt đỏ lên vì tức giận, chỉ thẳng vào Rin mắng:

-Cô..cô dám chửi tôi kinh tởm sao? Cô thật quá đáng! Cô có biết tôi là ai không hả?- Cậu đe dọa.

-Đừng hỏi tôi cậu là ai. Mà hãy về nhà hỏi má của cậu. Kinh tòm!

-Cô..cô dám...-Tooru tức lộn ruột, hận không thể cho cô ta tát kẻo đồng.

-Hahaha...Quả không hổ danh là Yuukirin. Mới gặp lần đầu mà đã khiến cho Tooru cứng họng rồi. Tuyệt lắm...Hahaha..-Lão Eugene ôm bụng cười sặc sụa.

-Ngài quá khen! Khi thấy một tên điên thì tốt hết chúng ta không nên chấp vật với hấn chi cho tốn nước bọt.-Rin gật đầu.

-Cô dám...dám chửi tôi điên sao?-Tooru tím mặt lại vì tức giận, tay siết thành nắm đấm.

-Ô hay! Rin của chúng tôi đâu đã nói cậu là tên điên đâu? Sao cậu lại nói vậy?Hay là cậu tự nhốt đó!Hahaha-Hai đứa nhí nhỏ kia cao hứng để thêm vào.

-Mấy người...Hãy nhớ mặt tôi đây...Grừ...

Tooru cứng họng, không thể nói gì với mấy con người có thể đấu võ miệng lên đến level cao như vậy. Mặt tối sầm, tay siết chặt, hận không thể chôn sống 3 đứa này. Minohara Yuukirin, cậu sẽ nhớ kĩ mối thù cùng với cái tên này đời đời!!!

Bạn đang đọc truyện *Sự Trả Thù Màu Đỏ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 6: Gặp Mặt (Part 2)

Hai đứa nhí nhỏ cộng thêm lão già Eugene kia cứ cười không ngừng khiến cho cu cậu Tooru nhà ta cứ không ngừng chửi rủa Yuukirin. Rin đang muốn nhận nhiệm vụ cho nhanh rồi về mà lão ta cùng 2 đứa kia cứ cười không ngừng làm cho cô vô cùng khó chịu. Rin cất tiếng, giọng lạnh âm độ Xê:

-Nhiệm vụ đâu? Nhanh, gọn, lẹ.

Mấy con người thần kinh không ổn định kia nghe thấy vậy thì tự biết ngậm mồm lại vì biết chị Đại nhưng rất bức mình. Tooru lại càng ngạc nhiên hơn vì từ trước đến giờ ngoài cậu chưa ai dám nói năng trống không như vậy với Master. Eugene thấy vậy thì cười xề xòa để hạ nhiệt độ của ai kia xuống. Với tay uống ngụm nước trà, lão ta nói:

- Nhiệm vụ mới của Shinigami là phải hướng dẫn cho Tooru gia nhập đời sống thường ngày của các cô cậu để tích lũy thêm kinh nghiệm chiến đấu. Cậu ấy còn tuy nhiệt tình và hoạt bát nhưng vẫn còn khá non nớt và hiếu thắng, nên tôi mong các cô cậu sẽ là những người chỉ đường tích cực để cậu ta có thể hoàn thiện đời sống của mình.

- Phụt...- Nước trà từ miệng của Kouta và Hiro bay ra khỏi miệng và đáp một cách đẹp mắt trên mặt của lão già kia. Hai người vô cùng ngạc nhiên vì những gì mình vừa nghe, còn tự béo má nhau xem có phải là sự thật không. Duy chỉ có Rin là vẫn ngồi nhàn nhã nhấp từng ngụm trà một cách thư thái hết mức có thể. Nhưng trong lòng cô đang suy nghĩ xem lão già kia tính làm gì mà lại để tên khỉ kia vào nhóm của mình.

-T...Tại sao chúng tôi phải hướng dẫn cho cái tên biến thái level 100 này chứ? Trông cậu ta đâu đến nổi khù khờ mà phải hướng dẫn chứ?- Hiro bất bình lên tiếng.

-Bình tĩnh nào Hiro- Kouta lên tiếng xoa dịu Hiro đang bốc lửa cháy nường được cả thịt- Master, ngài có thể giải thích rõ hơn được không?

-Thì đó, ta đã nói rồi! Cậu ta tuy là một sát thủ nổi tiếng, nhưng lại chưa ra đời nhiều. Và cũng còn nhiều kiến thức cơ bản mà cậu ta chưa nắm được. Nên ta mong các cậu có thể hướng dẫn cho cậu ta tích thêm kinh nghiệm. Dù gì các cậu cũng có nhiều thành tích trong chiến đấu hơn và đang còn và học sinh nữa chứ, như vậy đã đủ cho cậu ta xách dép theo sau rồi!- Lão ta thông thả húp nốt ly trà.

- Nhưng tại sao lại là chúng tôi? Không phải trong tổ chức vẫn còn có những người khác dày dặn kinh nghiệm hơn mà?-Hiro vẫn chưa hạ hỏa.

-Thì chính vì họ dày dặn kinh nghiệm nên mới không thấu hiểu được tâm lý của thiếu niên các cậu. Các cậu còn là học sinh, lại có nhiều kinh nghiệm trong chuyện học hành hơn họ. Ta tin các cô cậu sẽ làm được, dù gì cũng là Shinigami mà.-Lão Eugene cố thuyết phục cho bằng được.

-Nhưng...

-Đủ rồi Hiro. -Rin chứng kiến cuộc nói chuyện này giờ của 3 người, cảm thấy khó chịu nên lên tiếng.

-Rin à...

-THÔI NGAY!- Cô quát lên, thực sự trông cô bây giờ đang rất muốn giết người. Ánh mắt lạnh lùng chiếu thẳng vào Hiro khiến cô sợ hãi mà im lặng.

-Master, chúng tôi đồng ý.- Rin bắt chéo chân gác lên bàn, gương mặt lạnh lùng nhìn thẳng vào lão Eugene khiến lão rùng mình.

-Nhưng tôi hy vọng cậu ta sẽ không cản trở quá trình hoạt động của chúng tôi- Rin gằn giọng, đây chính là điều cô đang suy nghĩ này giờ. Quả thật đây là chuyện cô chưa từng nghĩ tới. Nhưng cũng dễ giải quyết thôi, vì không có chuyện gì có thể làm khó cô.

-Tôi cũng vậy, hi vọng cô đừng làm cản trở quá trình thăng tiến của tôi. -Tooru bắt bình lên tiếng. Cô ta nghĩ cô ta là ai mà có quyền ra lệnh cho cậu chứ.

-Chắc tôi cần -Yuukirin cười khẩy, ánh mắt sát khí chiếu vào Tooru làm cậu sợ hãi đến người. Hình như mình chọc giận lộn người rồi. Đang oai phong mà bị nhát ma như vậy có chết cậu cũng không làm nói lại lần thứ 2.

-Được..Tốt lắm.Quả không hổ danh là Shinigami, những vị trí chủ chốt trong tổ chức của ta...Hahahaha...- Lão già kia tự mãn cười lớn.-Vậy tất cả trông cậy vào các cô cậu.

- Tùy ông, nhưng nếu cậu ta làm cản trở công việc của chúng tôi, tôi sẽ không ngần ngại mà hóa kiếp cho cậu ta đâu.- Rin đứng dậy, hướng ra cửa, giọng nói băng lãnh cất lên mang theo ít nhiều sát khí khiến cho Tooru có phần hơi ngán nhưng cậu là Kousaki Tooru- sát thủ tài năng nhất Eward này, có gì mà phải sợ chứ...Hahahaha...(Thông cảm, nam chính đang tự kỉ).

- Hahaha...Cô không phải lo đâu Yuukirin à, cậu ta tự biết thân mình mà... Sẽ không dám cản đường cô đâu...- Lão già chắc chắn -Nhi, Tooru?

-Còn tùy. -Tooru nhún vai.

-Mà cậu đã biết tên của họ chưa nhỉ? Để tôi giới thiệu cho vậy. Đây là Fujioka Koutarou, thành viên với tài xạ thủ nổi tiếng của nhóm. Cậu rất hợp gu với cậu ta đấy.- Lão vừa nói vừa chỉ vào Kouta

-Rất vui được gặp cậu.- Kouta lịch sự chìa tay ra. Cậu không quá khó khăn với chuyện này. Nếu trưởng nhóm đồng ý thì cậu cũng OK.

-Tôi cũng vậy. Rất vui được gặp cậu.- Tooru cũng lịch sự bắt tay Kouta. Cậu khá có cảm tình với Kouta.

Lão Eugene khá hài lòng vì Tooru đã có thể thích nghi với Kouta- con người nổi tiếng khá tàn nhẫn.

-Còn đây là Minamoto Chihiro- khá thích sử dụng dao kéo này nọ.- Lão ta hướng về Chihiro đang đứng gần đấy.

-Xin chào! Cứ gọi tôi và Hiro.Hợp tác tốt với nhau!- Hiro không có cảm tình mấy với Tooru nhưng vẫn cố giữ lịch sự chìa tay ra.

-Tôi rất hy vọng chúng ta có thể hợp tác tốt!- Tooru bắt tay Hiro với cảm giác không mấy an toàn. Liệu nhỏ có vật tay cậu và cho cậu một cái ngã đau tới Sài Gòn của Việt Nam không nhỉ?

-Đừng nhìn tôi cảnh giác như vậy! Tôi không có ăn thịt cậu đâu mà sợ!- Hiro khá bức mình với ánh mắt dò xét của cậu.

-À, xin lỗi! Tôi không có ý gì đâu- Tooru cười xề xòa.

- Còn cô gái lạnh lùng ở đằng kia là Minohara Yuukirin- thành viên tài năng nhất của Shinigami với tài năng có thể sử dụng tất cả các loại vũ khí và thông thạo mọi loại võ. Cô ấy sẽ là một tấm gương sáng cho cậu học tập đấy- Eugene hướng mắt về Yuukirin, cô gái đang đứng bấm điện thoại nơi cửa phòng.

-M..Mong cô giúp đỡ- Đột nhiên, Tooru cảm thấy lạnh sống lưng khi thấy ánh mắt lạnh lẽo bắt can của Rin đang từ từ hướng thẳng vào mình với chiều hướng không tích cực cho lắm.

-Tùy...-Rin ném cho cậu một câu nói hết sức ngắn gọn rồi lại tiếp tục hướng đôi mắt biển cả vào điện thoại. Phong cách của cô trước giờ là vậy, ngắn gọn nhưng đầy ý nghĩa.

-Còn đây là Kousaki Tooru- sát thủ nổi tiếng của tổ chức. Các cô cậu đã nghe qua rồi nhỉ?- Lão ta kết thúc phần giới thiệu của mình tại Tooru.

-Sợ sợ...- Rin cất tiếng, mắt vẫn dán chặt nơi điện thoại, không hề quan tâm đến ánh mắt chim ưng đang chĩa vào mình. Vâng! Chủ nhân của ánh mắt ấy không ai khác chính là Tooru với nhiệt độ cơ thể đo được là 1000 độ C.

Sợ sợ là sao hả? Ta nổi tiếng như vậy mà cô còn không biết sao? Cô đúng là có mắt như mù. Trong tổ chức ai chả biết ta nổi tiếng với vẻ đẹp chai, thông minh và máu lạnh của ta hả? Cô có phải là con người không mà không biết đến sự nổi tiếng của ta? Vâng! Nam chính đang tự kỉ trong não của mình mà không dám nói lớn vì sợ bị róc xương.

- Hết rồi đúng không? Ngày mai bắt đầu thi hành nhiệm vụ. Về!- Rin buông điện thoại xuống, giọng nói băng lãnh lại vang lên. Cô bình thản hướng ra cửa, theo sau là Kouta và Hiro đang trò chuyện sôi nổi.

-Khoan đã...Tôi muốn thách đấu với cô!- Giọng của Tooru vang lên, mặt đỏ lên vì tức giận, tay siết lại, có vẻ cậu không chịu nổi thái độ hách dịch của Rin nữa rồi. Cậu nói to và rõ ràng đến mức toàn bộ hoạt động đi lại trong căn phòng dừng lại.

-THÁCH ĐẤU!!!!???

TO BE CONTINUED

Chương 7: Thách Đấu!!?? (Part 1)

Xin chào mọi người, tớ là Miyazaki Harumi. Trước khi bắt đầu chương mới, tớ xin gửi lời xin lỗi chân thành đến những bạn đang theo dõi bộ truyện của tớ. Tớ có một sơ suất khá lớn là để cho câu chuyện của mình khá lộn xộn khi tên nhân vật không được đồng nhất với nhau và đây là lỗi của tớ. Tớ đã chỉnh sửa lại để tên nhân vật được đồng nhất với nhau. Nếu bạn nào có thắc mắc thì hãy liên hệ chương 1 của tớ nhé. Chân thành xin lỗi các cậu!!!

.....

- Thách đấu sao?- Kouta, Hiro và Eugene đồng thanh, vẻ mặt không giấu nổi sự ngạc nhiên.

- Phải, tôi muốn thách đấu với cô - Yamazaki Yuukirin - Yuuto chỉ thẳng tay vào mặt Rin, giọng chắc nịch.

- Tại sao cậu lại muốn thách đấu với Rin chứ?- Kouta hỏi Yuuto, giọng khó hiểu.

Yuuto cười khẩy, nhếch mép:

- Như Master đã nói trước đó, nhiệm vụ của tôi là phải theo sát và tích lũy kinh nghiệm chiến đấu từ các cô cậu. Nhưng tôi cần phải biết được thực lực của các cô cậu ra sao, để phòng trường hợp các cậu làm ảnh hưởng đến tiến trình học tập của tôi. Vì vậy, tôi muốn thách đấu với Shinigami và đối tượng mà tôi chọn chính là Yamazaki Yuukirin!

- Khoan đã, đúng là ta có nói là cậu cần đi theo Shinigami để học tập nhưng đâu có nghĩa là cậu phải kiểm tra thực lực của họ! - Lão Eugene lên tiếng, thực sự ông ta đang cảm thấy vô cùng lo lắng cho Yuuto nhà mình.

- Đúng rồi đó, với lại không phải ai cũng có thể thách đấu với Rin đâu - Hiro liền tiếp lời Eugene.

- Tại sao lại như vậy? Đừng có nói với tôi rằng Thần Chết máu lạnh chỉ là cái danh hư vô đó.- Yuuto cười giễu cợt.

-Không phải chuyện thực lực, mà là tôi lo cho tính mạng của cậu.- Hiro liền tiếp tục, giọng vội vã.

-Tính mạng sao? - Yuuto gãi đầu, vẻ khó hiểu - Như vậy là sao?

-Ý cô ấy là cô ấy lo sợ sau khi đấu xong với Rin, cậu sẽ được nằm trong phòng chăm sóc đặc biệt của bệnh viện với tình trạng đa chấn thương. -Kouta liền giải thích, vẻ lo lắng.- Bao nhiêu ông trùm Mafia đều do tay của Rin sát hại, tôi chỉ lo ngại không biết liệu cậu có còn thấy bình minh ngày mai không đây?

-Hahaha.. Đó chính là điều ta muốn nói đấy. Không phải ta đã từng nói nếu cậu không muốn bầm dập hay đa chấn thương thì đừng nên đấu với Yuukirin còn gì!!- Lão Eugene ngoác miệng ra cười.

-Các người dám lôi tôi ra làm trò đùa sao?..- Yuuto tức giận, tay siết thành nắm đấm - Tôi không cần biết cô ta mạnh đến đâu, tôi chỉ muốn thách đấu thôi. Sao, cô có đồng ý không hả, Yamazaki Yuukirin?

-Được thôi.- Rin lạnh giọng, đưa đôi mắt khát máu lên nhìn Yuuto.- Nhưng tôi nói trước, xác cậu sẽ khó coi lắm đấy.

- Hừ! Có thể chứ! Và tôi không cần cô lo cho tôi. Hãy lo cho bản thân cô ấy.- Yuuto hếch mặt tự tin.

-Tùy cậu. -Rin lạnh lùng.- Cậu được phép sử dụng mọi loại vũ khí tùy thích. Sau 30 phút nữa, chúng ta gặp tại sân đấu của tổ chức. Master, tôi đi trước. Hiro, Kouta chúng ta đi- Rin tiến ra cửa, không quên để lại câu nói chét chóc cùng ánh mắt chét người- Tôi đợi cậu đấy, Kuro.

- Được thôi, là cô nói đấy. Cô nên cầu nguyện thì hơn. -Yuuto tự tin đáp. Đáp lại cậu là tiếng đóng cửa lạnh lùng của Rin.

-Haizz..Ta đã nói trước rồi mà cậu không nghe. Thôi thì ta chúc cậu toàn thắng.- Lão Eugene thở dài, bỏ ra khỏi phòng, bỏ lại Yuuto với khuôn mặt ngố tàu đang trong giai đoạn phân tích hàm ý trong câu nói của Master.

* Trên đường đến sân đấu...

-Rin à, cậu chắc về lựa chọn lần này của mình chứ? Cậu ta có thể là gián điệp lão già kia cử vào do thám chúng ta đấy.- Hiro lên tiếng, giọng lo lắng vô cùng.

-Không sao đâu, Hiro. Một khi Rin đã đồng ý chuyện gì thì cậu ấy chắc chắn đã nghĩ về nó. Phải không Rin?- Kouta lên tiếng xoa dịu Hiro.

-Phải, tớ đã nghĩ qua chuyện đó. Tuy đây là một tình huống không lường trước nhưng tớ nghĩ cậu ta có thể là nơi để chúng ta có thể lấy thông tin từ lão Eugene một cách dễ nhất có thể. Tuy nhiên, chúng ta luôn phải cẩn thận, không thể bắt kì thông tin nào của JSC mà ta đang nắm giữ đến tai cậu ta. Cậu ta đang còn là một ẩn số. -Rin lên tiếng, giọng nghiêm túc vô cùng.

-Đã rõ.- Kouta và Hiro đồng thanh.

* 30 phút sau, tại sàn đấu 1 của tầng 20.

Hiện tại, Chỉ có 5 người là Hiro, Kouta, Eugene, Yuuto và Yuukirin có mặt tại sàn đấu. Hầu hết mọi người đều không ai biết gì về trận đấu này.

- Thời gian cho trận đấu này là 30 phút. Ai mất khả năng chiến đấu hoặc tự động đầu hàng trước sẽ là người chiến thắng. Hai người có 3 phút để chuẩn bị.- Kouta theo lệnh của Lão Eugene phổ biến luật đấu.

Rin và Yuuto liền lập tức chuẩn bị loại vũ khí mà mình chọn để đấu. Tất nhiên, chúng chỉ là súng giả, kiếm giả, dao giả và đạn BB thôi. Yuuto ý rằng Rin cho mình lựa chọn vũ khí nên cậu đã chọn súng và dao - 2 loại vũ khí quá đỗi quen thuộc với mình, giắt chúng vào thắt lưng và khởi động chân tay. Rin thì vẫn vậy, kiếm Nhật luôn là sự lựa chọn của cô vì cô được huấn luyện bài bản ở loại vũ khí này. Cũng giắt kiếm ở thắt lưng, nhưng không sợ suất khinh địch như Yuuto, cô chú tâm quan sát vào cách Yuuto khởi động, cách cậu luyện tập súng và dao chuẩn bị cho cuộc đấu. Trên làn môi anh đào nở lên nụ cười băng lãnh chết chóc, có vẻ như cô đã nhìn thấu cậu rồi.

-Cả hai bước vào sàn đấu, chuẩn bị giao đấu.- Kouta cầm cây súng hơi, giờ lên không trung.

Hai người liền lập tức bước vào sàn đấu. Hai con người nhìn trực tiếp vào nhau, những đôi mắt như muốn nuốt chửng con mồi. Yuuto nhìn loại vũ khí mà Rin đã chọn, nở nụ cười ranh mãnh. Cậu thầm nghĩ:Kiếm Nhật sao, thật quá tầm thường. Lần này, tôi sẽ cho cô thấy ai mới là người mạnh nhất Edward này. Rin nhìn thấy nụ cười ấy, liền đọc được cậu ta đang nghĩ gì. Cô thầm nghĩ:Vi Natsuki, hôm nay tôi sẽ cho các người mở rộng tầm mắt. Kousaki Yuuto, cậu hãy đợi mà trở thành quân cờ dưới tay tôi đi.

Kouta bóp cò cây súng, hô to:

-Chuẩn bị. Pằng. Trận đấu bắt đầu.

.....TO BE CONTINUED.....

Bạn đang đọc truyện *Sự Trả Thù Màu Đỏ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 8: Thách Đấu!?? (Part 2)

Tiếng súng vừa vang lên, ngay lập tức, Yuuto đã lao đến tấn công Rin, trên tay chực sẵn một con dao nhựa. Hiro và lão Eugene đều vô cùng ngạc nhiên, họ thầm nghĩ:Tấn công trực diện sao?!. Duy chỉ có Kouta tiếp tục theo dõi trận đấu với vẻ mặt bình thản. Cậu hiểu Rin đang định làm gì mà. Về phần Rin, cô đứng yên, điềm tĩnh, nở nụ cười chết chóc. Ngay khi Yuuto đến kế bên, cô lập tức né sang một bên, tay trái bắt lấy tay cầm dao của cậu, thuận chân đá một cú vào bụng Yuuto khiến cậu làm rớt con dao, ôm bụng lùi lại phía sau. Cậu đưa tay lên quẹt máu miệng, trong lòng không khỏi ngạc nhiên. Cậu thầm nghĩ:Cô ta có thể đoán trước hành động của mình sao? Thú vị đây!.. Đang nở nụ cười thú vị, cậu không hề biết rằng Rin đã đứng sau lưng mình. Cô di chuyển nhẹ nhàng tựa như một cơn bão vậy. Ngay lập tức, Yuuto phát giác và lãnh thêm một cú đâm vào bụng, hai ba cái đâm vào mặt khiến cậu đuối sức, ngã quỵ xuống. Nhanh như cắt, Rin lao tới, giáng cho cậu những cái đánh trời giáng khiến cậu chỉ biết ôm đầu tránh né. Nhục chưa, mang tiếng là sát thủ nổi tiếng mà te tua toi tả như vậy đây. Không khí trong sàn đấu ngày càng trở nên căng thẳng.

Đang mạnh bạo giáng đòn vào Yuuto, Rin nhìn thẳng vào mặt cậu và chợt giật mình, cô cảm thấy có gì đó khác lạ. Hai tay trở nên nhẹ tênh, cô không còn đánh đập Yuuto như trước, thay vào đó là gương mặt đang thất thần, hai tay buông thõng. Kouta và Hiro nhìn thấy cô thì không khỏi ngạc nhiên, chuyện gì đang xảy ra với cô vậy. Đột nhiên ngừng tay là sao? Lão Eugene cũng ngạc nhiên không kém thì sát thủ máu lạnh Yuukirin có thể ngừng tay với khuôn mặt thần thờ kia sao? Chớp lấy thời cơ, Yuuto giăng lấy thanh kiếm gỗ dặt ở lưng Rin và thực một phát vào hông khiến cô quay trở lại hiện thực, ôm hông, nhảy dựng ra đằng sau, giải phóng cơ thể Yuuto. Gương mặt cô vẫn chưa hết ngạc nhiên, cái cảm giác quen thuộc ban nãy là gì đây? Bỗng nhiên, cô tát cái Bốp vào mặt mình để lấy lại sự tập trung vào trận đấu. Không được, Cô là Yamazaki Yuukirin, sát thủ máu lạnh với gương mặt băng lãnh, đôi mắt chết chóc. Cô vào cái tổ chức chết tiệt này chỉ với một mục đích duy nhất là trả thù cho Natsuki - người bạn ấu thơ đã bị hại chết của cô. Mọi thành viên trong cái tổ chức đốn mạt này đều phải chết, cô không được phép mềm lòng với bất cứ kẻ nào trong cái nơi mục nát này. Nghĩ vậy, Rin lập tức lấy lại khuôn mặt băng lãnh của mình, hướng đôi mắt xanh thẳm chết chóc của mình vào cái con người đối diện kia. Đôi mắt cô khát máu như muốn nuốt chửng. Kouta và Hiro đứng trên cao nhìn xuống thấy cô đã lạnh lẽo trở lại vì thờ phào nhẹ nhõm vì họ biết rằng cô không dễ mềm lòng, nhất là với thành viên của tổ chức Edward - nơi đã sát hại Fujioka Natsuki, người bạn ấu thơ của 2 người. Cô càng không thể tha thứ cho lão Eugene, kẻ đã trực tiếp giết chết Natsuki năm đó. Vì vậy, dù cô có thể nào đi nữa, họ vẫn ủng hộ, kẻ vai sát cánh với cô.

Quay lại trận đấu, Yuuto nhìn thấy gương mặt thần thờ của Rin ban đầu thì có phần hơi ngạc nhiên vì cậu không hiểu tại sao cô lại ngạc nhiên đến vậy. Chẳng lẽ cô lại say nắng nhan sắc của cậu rồi (tào lao bí đao). Nhưng ngay lập tức, cậu phải rùng mình vì Thần Chết máu lạnh Yamazaki Yuukirin đã trở lại và đang nhìn cậu bằng đôi mắt chết chóc. Ngay sau đó, cậu phải một phen hoảng hồn vì cô đang lao tới, đôi mắt thần chết tiếp tục chiếu thẳng vào cậu.

Phải, Rin đang lao tới với sức mạnh khủng khiếp, cô cần hạ gục tên đó để có thể ghi điểm trong mắt lão Eugene và tiếp tục tiến sâu hơn vào tổ chức. Cô lao đến, giật thanh kiếm trên tay Yuuto và bắt đầu chém, chém với những nhát kiếm dứt khoát và rất nhanh khiến Yuuto hoa mắt, không kịp né, chỉ đưa tay tránh những nhát kiếm sắc bén của cô. Chớp thời cơ, cô vung chân đá một phát vào mặt cậu khiến cậu choáng váng ngã xuống sàn. Nhanh như cắt, cô lại ngồi trên cậu, để thanh kiếm kề sát cổ cậu, đôi mắt băng lãnh chiếu thẳng vào cậu. Yuuto đưa đôi mắt sợ hãi nhìn cô, lần đầu tiên, cậu nhìn đối thủ của mình bằng đôi mắt sợ hãi như vậy. Tuy là sát thủ nhưng cậu rất sợ chết đấy (nhất chết). Cậu cất tiếng, giọng run run, thiếu điều muốn nằm tại chỗ khi nhìn thấy con người đang ngồi trước mặt:

- Tôi...tôi đầu hàng!

- Hoan hô! Rin thắng rồi!!! Hay quá, Kouta ơi!!! - Hiro sung sướng, nhảy cẫng lên ôm lấy Kouta khiến cậu bật cười vì cô quá trẻ con.

- Trận đấu kết thúc. Người chiến thắng là Yamazaki Yuukirin! - Kouta cất giọng.

- Hahahaha, quả không hổ danh là Thiên tướng của ta! Hahaha. - Lão Eugene cười to. Quả thật, trước khi đấu, lão ta đã biết chắc là Yuukirin sẽ thắng bởi vì chưa ai có thể thắng cô - Thần Chết máu lạnh nổi tiếng tàn ác của Eward.

Tại sàn đấu, Rin nở nụ cười nửa miệng nhìn Yuuto, đôi mắt băng lãnh có phần dịu đi, tuy nhiên vẫn lạnh lùng. Cô đứng dậy khỏi người Yuuto, không quên để lại một câu:

- Làm tốt lắm!

- Haizzz...Thua thảm bại như vậy còn tốt gì nữa. Đã vậy lại còn là con gái nữa chứ! Mọi người trong tổ chức mà biết thì mình chỉ có nước bắt máy bay qua Châu Phi sống thôi! Haizzz! - Yuuto đứng dậy, phúi phúi bộ quần áo, cất giọng nhục nhã.(Hahaha, cảnh cho cổ vào rồi đào hố mà chui đi!).

- Tôi sẽ giữ bí mật về trận đấu này để bảo toàn danh dự cho cậu. - Rin cất tiếng, giọng lạnh lùng, mắt nhìn xa xăm.

- Cái gì, cô nói thật chứ? Có chắc không? - Yuuto hào hứng, mắt sáng rực. Quả thật lần này, chuyện mà lộ ra cậu chỉ có nước bỏ xứ đi bụi.

- Được thôi! Nhưng với một điều kiện. - Rin nghiêm giọng.

- Điều kiện sao? Điều kiện gì?- Yuuto hỏi, giọng chán nản pha chút tò mò.

- Cậu đừng mơ đến chuyện tôi giấu công ích. Điều kiện của tôi là cậu phải gia nhập nhóm của tôi với tư cách là một thành viên chính thức, mọi thông tin của tổ chức mà cậu biết đều phải nói cho một trong ba đứa chúng tôi và tuyệt đối khi hành động, cậu không được tự ý tách nhóm mà phải nghe theo sự phân công của chúng tôi. Có như vậy thì cậu mới được phép học tập chúng tôi và trận thua nhục nhã của cậu sẽ được giấu kín.- Rin gằn giọng, đôi mắt xanh lạnh lẽo tiếp tục chìa vào Yuuto khiến cậu không suy nghĩ mà gật đầu tấp lự:

- Được, tôi đồng ý! - Cậu nói, giọng chắc nịch.

- Cậu chắc chứ?- Rin hỏi, giọng dò xét.

- Chắc chắn, nếu cô có thể bảo toàn danh dự cho tôi. - Cái tên này trong lúc nguy hiểm này mà còn nghĩ tới danh dự được.

- Yamazaki Yuukirin tôi không nói hai lời. - Rin nói, giọng chắc nịch.

- Vậy thì tôi đồng ý.

- Tốt lắm! - Rin nói, giọng nhẹ hơn lúc nãy. Cô chìa tay ra phía Yuuto - Chào mừng cậu đến với Shinigami!

- Tôi cũng vậy, rất mong được giúp đỡ. - Yuuto bắt lấy cánh tay Rin đang chìa ra. Kouta và Hiro cũng nắm lấy tay Yuuto.

- Rất vui được hợp tác với cậu. - Cả đám đồng thanh.

Bạn đang đọc truyện *Sự Trả Thù Mâu Đố* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 9: Nhiệm Vụ Bắt Đầu

- Master, chúng tôi nhận nhiệm vụ lần này. Giờ chúng tôi có thể về chưa? Tôi cần chuẩn bị nhiều thứ để bắt đầu nhiệm vụ! - Rin lạnh giọng.

- À được chứ, được chứ! Cứ thoải mái. - Eugene gật đầu, vẻ hài lòng.

- Vậy chúng tôi xin phép. -Rin cúi đầu, một mặt, cô quay ra Yuuto đang băng bó vết thương thảm hại do cô gây ra - Còn cậu Yuuto, ngày mai lúc 8h

hãy đến địa chỉ ghi trong tờ giấy này, tôi sẽ đưa cậu đi học. Trước thời gian đó, cậu có thể gặp Kouta để nhận đồng phục và những thứ cần thiết. Vậy thôi!- Vừa nói, cô vừa đưa cho Yuuto tờ giấy ghi địa chỉ.

Yuuto cầm lấy tờ giấy, vẻ mặt khó hiểu:

- 8h sao? Có cần sớm vậy không? Mà cô vừa bảo là đi học á!!! Không đâu, tôi không muốn đi đâu. Các cô có thể dạy cho tôi được mà, tôi không muốn đi học đâu!!!- Yuuto giãy dụa lên khi nghe hai chữ Đi học.

- Không được cãi lời tôi. Mọi việc quanh cậu từ nay sẽ do tôi quyết định và Master cũng đã cho phép rồi. - Cô quát lên, chiếu đôi mắt sát thủ vào cậu khiến cậu lạnh người.

- Nhưng mà...Master à... - Yuuto đưa đôi mắt cún con nhìn Eugene.

- Nghe lời đi Yuuto. Yuukirin là đội trưởng nên cậu bắt buộc phải nghe theo. Và cậu nên có nền tảng kiến thức cơ bản để trở thành sát thủ chuyên nghiệp.
- Lão Eugene nhún vai.

- Huhuhuhu...Tôi không muốn đi học đâu! Tôi không muốn! - Yuuto sụt sùi, nước mắt nước mũi tèm lem.

- Hahahaha, coi cậu ta kìa Kouta. Hahaha.- Hiro cười chảy nước miếng á nhắm nước mắt nhìn Yuuto - Trông y như con nít vậy! Chà lẽ cậu sợ đi học vì thành tích học tập của cậu rất cao sao?

- Làm...làm gì có chứ. Chẳng qua là tôi không thích đi học thôi. Gờ bó lăm!- Yuuto bị chọc đúng tim đen, lấp bắp trả lời.

- Thôi nào Yuuto, tớ nghĩ cậu không nên cãi lời Rin đâu. Nếu cậu vẫn kiên quyết chống đối mà không sợ vào viện thì tớ cũng xin hàng. -Kouta ra vẻ thông cảm, vỗ vai Yuuto.

Quả thật, khi cậu nhìn sang Rin, cậu đã sợ toát mồ hôi hột, đưa con mắt nhìn lên cánh tay trái của cô đang siết chặt thanh kiếm Nhật hàng xịn mà cô vừa đi lấy về. Cái đó mà chém vào cậu thì cậu chỉ có nước đi chầu ông bà sớm.

- Thôi được, tôi chấp nhận! Tôi sẽ đi học theo ý cô. Được chưa? - Cậu cố lấy lại vẻ bình tĩnh, lên giọng nói.- Hahaha...Tốt lắm! Ta rất vui vì các cô cậu đoàn kết như vậy. Xem ra đây sẽ là đội hình mạnh nhất của ta đây. Hahaha. -Lão Eugene đang bước đến gần cả đám, miệng cười to.

- Vậy thì tốt. Kouta, chuẩn bị những thứ cần thiết cho cậu ta rõ chưa?- Rin lạnh giọng, đưa mắt hướng sang Kouta.

- Rồi!- Cậu đáp lại.

- Nhiệm vụ chính thức bắt đầu! Master, chúng tôi xin phép! Cả ba người cùng hướng ra cửa.

Yuuto khẽ thở vào khi thấy bóng dáng Rin khuất sau cánh cửa. Nếu cô còn đứng đây thêm nữa thì chắc cậu sẽ lên cơn yếu tim mà xỉu mất.

- Chúc mừng cậu Yuuto. Từ nay cố mà theo kịp 3 đứa nó đi. Hahaha- Lão Eugene cười to, bỏ đi một nước khiến Yuuto tức tím mặt.

- Xì, không phải do lỗi của ngài hết sao? Thôi tiêu đời tôi rồi! - Yuuto đi ra khỏi sán, mặt khổ sở.

.....

* Đêm hôm đó, tại dinh thự Minohara* (Các bạn đừng ngạc nhiên nhé, như mình đã nói thì Yamazaki chỉ là họ giả của Rin thôi, Minohara mới là thật nên cô ấy ở dinh thự Minohara cũng không có gì lạ đâu nhé! Nếu bạn nào quên hãy tham khảo lại Chương 1 bên Santruyen do mình chỉnh sửa nhé!)

Ngôi biệt thự bề thế sang trọng với tường vôi trắng và giàn hoa giấy leo bên trên, cánh cổng lớn màu đen có 2 người đứng canh gác, người nào về mặt cũng rất hình sự. Cũng phải thôi, tòa nhà của chủ tịch tập đoàn Minohara lớn nhất đất Nhật thì phải vậy thôi. Đằng sau cái cổng lớn là một khoảng sân rất rộng với những chậu cây cảnh đắt tiền vợ chủ tịch và phu nhân rất thích, trong góc sân có một cây hoa anh đào rất lớn và một chiếc xích đu màu trắng dưới gốc. Tiếp đến nhà ngôi biệt thự màu trắng bề thế cao lớn và sang trọng. Bên trong là nội thất đầy đủ tiện nghi, đất đỏ và sang trọng khiến người ta phải kinh ngạc. Những chùm đèn pha lê to lớn treo trên cao được chạm sắc tỉ mỉ, những chậu cây nhỏ, một chiếc piano đặt ở góc phòng ở phòng khách cùng bộ bàn ghế sofa, chiếc TV bự tổ chảng, chiếc tủ kính lớn ở góc phòng... tất cả đều rất trang trọng và quý phái. Camera được lắp khắp các hành lang và phòng làm việc của chủ tịch đảm bảo cho hệ thống an ninh cẩn mật. Dưới mỗi chiếc camera đều là một vệ sĩ có mang súng đứng canh cẩn thận. Có rất nhiều phòng trong căn biệt thự 3 tầng này. Các phòng đều có đầy đủ tiện nghi. Có cả nơi nghỉ cho nhân viên nữa nhé! Căn nhà tập thể cho nhân viên được xây ở đằng sau biệt thự và đầy đủ tiện nghi, tuy không lớn bằng nhà chính. Có thể thấy chủ tịch Minohara rất quan tâm đến người hầu nhì! Đằng sau khu nhà tập thể đó lại là một cánh đồng cỏ xanh rì rộng lớn, mát mẻ với không khí trong lành không người ở. Đó là nơi tu dưỡng tinh thần cho cả nhà Minohara và các nhân viên. Mỗi thành viên trong gia đình Minohara và cả Koutarou, Chihiro đều có phòng riêng cho mình. Vốn dĩ hai người kia được ở đây vì họ là bạn thuở nhỏ và là cánh tay đắc lực cho Rin đấy.

* Tại phòng riêng của Rin*

Căn phòng lớn được sơn màu xanh lạnh lẽo với một chiếc giường lớn ở góc phòng. Kế đó là 1 chiếc tủ nhỏ cạnh giường, một bàn trang điểm. Ở nửa bên kia căn phòng là một chiếc tủ lớn, một giá sách dày cộm sách và to lớn không kém chiếc tủ bên cạnh. Tiếp đó là một chiếc bàn học và một nhà tắm. Tất cả đều sang trọng, quý phái với 2 màu chủ đạo là xanh và trắng nhưng vẫn lạnh lẽo và cô đơn y như chủ nhân của nó vậy. Đặc biệt, trên chiếc tủ cạnh giường có một tấm ảnh. Là bức ảnh một cậu bé đang khoác vai một cô bé cười híp mí trong dễ thương vô cùng. Trên bàn trang điểm, bàn học,..đều có

một bức ảnh một cậu bé đang vô tư cười nói với một cô bé. Những tấm ảnh chứa chan cảm xúc của hai con người đã từng là tất cả của nhau...

Rin nằm đó, trên chiếc giường trắng rộng lớn, tay phải gác lên trán, vẻ mặt đắm chiêu suy tư. Cô đang nhớ về những hồi ức về Nacchan, người con trai quan trọng nhất với cô, người từng là tất cả của cô. Tuy nhiên, cô không khóc nữa vì cô đã tự thề rằng từ bây giờ phải mạnh mẽ lên, phải cứng rắn thì mới có thể trả thù cho Nacchan. Bỏ hết những cảm xúc đối với những thứ xung quanh, luôn là một con người vô cảm, lạnh lùng với thế giới xung quanh. Có như vậy, cô mới có thể trả thù cho Nacchan.

Đột nhiên, cô nghĩ đến Kousaki Yuuto, người mới gia nhập vào Shinigami - cái nhóm do lão Eugene chết đuối kia sáng lập ra. Mái tóc màu nâu tình nghịch, đôi mắt nâu ánh cam tình ranh, mũi cao, mắt một mí, miệng có răng khềnh, cậu ta cũng thuộc hàng mỹ nam đó chứ. Nhưng đối với Rin thì cũng thuộc dạng bình thường thôi, chả có gì đặc biệt. Nhưng khuôn mặt cô lại dần ra dần, tại sao khuôn mặt của cậu lại ánh lên vẻ gì đó quen đối với cô, như là cô đã từng gặp Yuuto ở đâu đó thì phải. Nét tình ranh trong ánh mắt màu hổ phách đó đã nói lên sự quen thuộc đó cho cô, nhưng cô lắc đầu, chắc là cô đã gặp Yuuto trong nhiệm vụ nào đó thôi. Về mặt Rin lại trở về nét hình sự ban đầu. Điều quan trọng là bây giờ, Rin phải quan sát cậu ta theo lệnh vừa nhận được khi cô báo cáo nhiệm vụ của mình với JSC, phải lấy được thông tin về Edward từ cậu ta, Kousaki Yuuto để phục vụ cho JSC và cho kế hoạch trả thù mà cô đã vạch ra. Nghĩ vậy, cô khẽ nhếch miệng nở nụ cười băng lãnh, đôi mắt sáng lên một tia sáng nhỏ. Đi lại tắt đèn phòng, cô thầm nghĩ: Hừ... Có vẻ thú vị đây... Ừ thì thú vị...

.....TO BE CONTINUED..... Đăng bởi: admin

Bạn đang đọc truyện *Sự Trả Thù Màu Đỏ* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 10: Ngày Đầu Tại Trường Mới (Part 1)

Trong khi đó, tại một nơi khác

Yuuto đang nằm suy nghĩ vẩn vơ trong phòng của mình. Tổ chức Edward có một khu kí túc xá dành cho các thành viên của tổ chức. Nó nằm khá sâu trong rừng, cách xa ngoại ô thành phố Tokyo. Đó là một khu nhà lớn khoảng 3 tầng, rất rộng và được làm bằng gỗ. Tất cả mọi vị trí đều cất cử lính canh gác nghiêm ngặt. Mọi đồ dùng sinh hoạt hầu như bằng gỗ và rất giản dị, nhưng mỗi phòng lại được bài trí khác nhau tùy vào mỗi người. Đằng sau khu nhà rộng lớn là một khoảng đất trống rất rộng và có rất nhiều loại vũ khí cũng như các chương ngại vật, các loại đích khác nhau. Đó chính là nơi để các thành viên trong tổ chức tập luyện và nâng cao khả năng của mình. Có thể nói, đây là một chiến hạ bất khả xâm phạm.

Quay trở lại với Yuuto, có vẻ cậu đang khó nghĩ một số chuyện. Cụ thể, cậu lại đang cố gắng tìm lại ký ức mờ nhạt, không rõ ràng của mình. Một tay vát lên trán, một tay gác sau đầu, lại đang nằm dài trên giường, trông cậu khá mệt mỏi. Khẽ nhắm mắt lại, Yuuto lại chìm vào dòng suy nghĩ. Cậu cố gắng tìm, tìm lại phần ký ức đã bị phai mờ của mình. Nhưng tại sao, khi Yuuto cố nhìn lại quá khứ của mình, cậu chỉ thấy một màu đen đặc cùng với làn sương dày bao quanh. Ký ức của cậu là một thứ không cụ thể và không tài nào có thể nhìn thấy được. Aaa, lại thất bại rồi. Không biết đây là lần thứ bao nhiêu rồi cậu cố tìm lại ký ức và cậu luôn thất bại. Cảm thấy bức mình, Yuuto mở mắt, bật dậy và bước lại phía tủ quần áo của mình.

Yuuto lôi bộ đồ duy nhất còn lại trong tủ ra. Đó là bộ đồng phục mà Koutarou đã đưa cho cậu lúc chiều. Còn toàn bộ áo quần cũng như đồ dùng cá nhân của cậu, Rin đã đem đi mất. Cô bảo rằng trong thời gian tới, Yuuto sẽ ở trong biệt thự riêng của cô để tiện cho việc giám sát cậu. Nghĩ tới việc đó, Yuuto lại thấy sôi máu vì cậu phải nghe theo lời Rin. Nhưng ngay lập tức, cậu hạ hỏa vì nghĩ tới việc sẽ bị Rin tuốt Katana ra và chém cho cậu một nhát. Nghĩ tới đó, Yuuto nhìn mình và lấy tay phui phui bộ đồng phục. Đó là bộ đồng phục với áo sơ-mi trắng cùng với chiếc cà vạt xanh lục và chiếc áo vest màu xanh lam. Quần màu xanh đen kết hợp cùng với những phụ kiện trên thì chuẩn soái ca với body của Yuuto rồi. Đặc biệt, trên ngực áo vest còn có logo một cánh hoa anh đào mềm mại màu hồng phấn là biểu tượng của Cao trung hạng nhất Sakura đó. (Bạn nào muốn xem thử đồng phục thì bấm phim Kyoukai no Rinne để thấy nhé. Giống y chóc trừ cái logo nhé!!).

Móc bộ đồng phục lại vào tủ, Yuuto lại thoáng nghĩ đến Rin. Cậu có cảm giác rằng mình đã từng gặp Rin ở đâu rồi. Khuôn mặt, giọng nói đều rất quen, nhưng ý nghĩ ấy chỉ vụt qua đầu Yuuto như một cơn gió thoáng ra. Ừ thì chắc gặp đâu đó trên đường gặp nhiệm vụ thôi, cậu đã từng đi khắp nơi, gặp biết bao nhiêu cô gái ấy mà. Nghĩ đến đó, Yuuto nở một nụ cười na nánh, đôi mắt hổ phách sáng rực. Ừ thì thú vị!

.....
Sáng hôm sau, tại biệt thự nhà Minohara, 7h00 AM (nếu các bạn có thắc mắc tại sao lại là Minohara, hãy xem chap 1 của Santruyen)

Rin đang đứng trước gương, chỉnh sửa, chải chuốt trước khi đi học. Cô thắt chiếc cà vạt ngăn ngang ngực màu đỏ, cài nút áo vest, phui phui vạt váy. Đồng phục cho nữ cũng là áo sơ-mi trắng, áo vest xanh lục nhưng cà vạt của năm nhất dành cho nữ là màu đỏ, ngăn ngang ngực. Váy cũng xanh đen và trên áo vest cũng có logo (bấm phim Kyoukai no Rinne để biết nhé). Cô buộc cao mái tóc màu lam óng ả lên thành đuôi ngựa, đeo chiếc kính cận đã theo cô 3 năm. Khi làm nhiệm vụ, Rin đeo kính áp tròng để dễ thực hiện hơn. Đang chuẩn bị thì tiếng của chị Noriko- giúp việc nhà Minohara vang lên kèm theo tiếng gõ cửa:

- Côc..cộc..cộc..Tiểu thư Yuukirin, mời cô xuống dùng bữa sáng.

- Em xuống ngay đây, cảm ơn chị.-Rin đáp. Cô xách cặp, hướng về phía cửa.

-Cách...Chào buổi sáng, chị Noriko. Rin cười nhẹ.

-Chào buổi sáng, tiểu thư Yuukirin, chúc cô một ngày tốt lành. Ông bà chủ đang đợi dưới phòng ăn ạ.-ChịNoriko cúi đầu.

-Em biết rồi, ta đi thôi.

-Vâng thưa tiểu thư.

* Dưới phòng ăn*

Chúc bố mẹ buổi sáng tốt lành. -Rin kéo ghế ngồi, cười nhẹ.

-Chào con, Rin. Chúc con buổi sáng tốt lành.- Ngài Haruka và phu nhân Yuriko đồng thanh.

- À ừ, Ryuu-niichan đâu ạ?

-Nó đã đi trước rồi, nó vào có việc cần giải quyết.- Ngài Haruka đáp, vẫn cầm tờ báo trên tay.

- Vậy ạ...

- Itadakimatsu- Rin nói to, tay chấp trước mặt.

- Rin này, ta nghe nói hôm nay con sẽ đưa thuộc hạ của lão Eugene đến trường của chúng ta phải không?- Ngài Haruka dịu dàng hỏi.

- Vâng thưa bố, con nghĩ để cậu ta bên cạnh thì có thể thu thập thêm thông tin về chúng. -Rin đáp.

-Rin à, con không làm gì nguy hiểm đó chứ? - Phu nhân Yuriko hỏi, giọng có phần lo lắng.

- Con không sao đâu, thưa mẹ. Con có thể tự lo cho mình mà - Rin nói, dùng ánh mắt nhẹ nhàng trấn an nỗi lo âu của phu nhân.

- Cố gắng cẩn thận nhé, Rin. - Ngài Haruka nhẹ nhàng.

-Vâng, con sẽ cố gắng chưa bố.

- Để con phải mạo hiểm thâm nhập vào Eward, ta không yên tâm lắm nhưng nếu có thêm Koutarou và Chihiro thì ta có thể yên tâm phần nào.

-Vâng, con sẽ cố để bố mẹ không phải lo lắng. - Rin đáp, tay buông đĩa.- Con ăn xong rồi ạ. Xin phép bố mẹ con đi trước.

- Ủ, con đi đi. -Phu nhân Yuriko dịu dàng nói. - Nhớ cẩn thận nhé!

-Vâng ạ.- Rin vừa đáp, vừa hướng mắt về phía chị Noriko. - Kouta và Hiro chưa dậy sao chị?

-À không thưa tiểu thư, họ đã dậy và đã dùng bữa. Giờ họ đang chuẩn bị ở trên lầu ạ.- Chị Noriko nhẹ nhàng đáp.

- Chị lên kêu họ xuống đây giúp em ạ.

-Vâng ạ.

- À bố mẹ, con còn một chuyện muốn nói. - Rin quay về phía ngài Haruka và phu nhân Yuriko.

- Con muốn nói gì?- Ngài Haruka bỏ tờ báo xuống, dịu dàng nhìn Rin.

- Về chuyện biệt thự để ở, con muốn dùng căn biệt thự nhỏ ở gần trường được không ạ. Tiện thể đổi tên thành Yamazaki luôn được không ạ? Vì sẽ khá nguy hiểm nếu để Yuuto ở lại đây vì bố mẹ được biết đến như kẻ thù của Eward rồi. Và con cũng muốn nhờ cô Miyuki và chú Kazuki (bố mẹ Natsuki) đóng giả làm bố mẹ luôn. Liệu có được không ạ? Hai cô chú đã chăm sóc con như con đề mỗi khi bố mẹ vắng nhà nên con nghĩ sẽ ổn khi họ bên cạnh.

- À được thôi, nếu con muốn. Ta cũng đã nghĩ đến chuyện này rồi.- Ngài Haruka đáp.

- Con cảm ơn bố mẹ nhiều. Con sẽ cố hoàn thành nhiệm vụ bố mẹ và Ryuu-niichan đã giao.

- Ừm... Cố lên.- Phu nhân Yuriko nói.

- Vâng thưa mẹ.

- Đây Kouta, tại sao cậu không kêu tớ dậy sớm hơn hả? - Hiro cầu nhàu.

- Do cậu nướng quá thôi, đã vậy lại còn không đặt báo thức nữa. Đáng đời.- Kouta thản nhiên bước xuống lầu.
- Cậu...cậu được lắm Kouta!!!
- Chưa thấy bóng dáng của hai đứa đâu đã thấy mồm đi trước chủ rồi. Phía sau là chị Noriko đang cười gượng.
- Hai cậu thân thiết nhì! Mới sáng sớm đã ồn ào rồi. - Rin nói, giọng nghiêm nghị pha chút châm chọc.
- THÂN THIẾT CÁI BÚA Á!- Cả hai cùng đáp.
- Chuẩn bị nhanh lên, đi học. Trễ rồi. -Rin gằn giọng.
- Vâng...- Giọng hai đứa ỉu xiu. Gì chứ Rin vẫn là nhất.
- Hahaha..Coi bộ hai đứa có tương lai khá sáng lạng đó. - Ngài Haruka cười to, kế bên là phu nhân đang che miệng cười.
- Đến cả bác Haruka cũng chọc con nữa. -Hiro bắt bình lên tiếng.
- Lo đi học đi, nhanh chân lên. Tờ bỏ hai người lại bây giờ.- Tiếng Rin vang lên phía cửa chính.
- Á, tới liền.- Hiro vội vã.
- Chúng con đi học đây.- Cả ba đồng thanh.
- Các con đi cẩn thận.- Phu nhân Yuriko nói. Ngay lập tức, bà quay sang ngài Haruka đang uống trà.
- Anh à, liệu con chúng ta có ổn không khi nó cứ tiếp tục dán thân vào tổ chức Eward? Em lo quá.
- Không sao đâu. Bên cạnh nó còn có Ryuuki, Koutarou và Chihiro cơ mà. Tuy khá nguy hiểm nhưng anh tin tưởng con bé. Nó sẽ làm được, vì gia đình, vì JSC và vì...Natsuki.- Ngài Haruka nói, giọng chắc nịch.
- Vâng...- Phu nhân ngả đầu lên vai ngài Haruka. Cả gian phòng yên lặng. Đăng bởi: admin

Bạn đang đọc truyện *Sự Trả Thù Màu Đỏ* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 11: Ngày Đầu Tại Trường Mới (Part 2)

Trên đường đến điểm hẹn với Yuuto, Rin, Kouta và Hiro luôn miệng bàn về những chuyện khác nhau. Cả ba người vừa đi trên con đường nhựa nhỏ trong khu phố vừa trò chuyện sôi nổi. Rin đang cầm trên tay một cuốn sách nhỏ khá dày, cô vừa đi vừa đọc, thỉnh thoảng lại nói vài câu. Kouta thì vẫn bình thản bước đi, hai tay giữ cặp gác sau đầu. Còn Hiro thì nhoi khói nói. Cô vừa đi vừa nhún nhảy, miệng luôn nói không ngừng, chốc lát lại bước đi bình thường. Ôi ôi, cùng là bạn thuở nhỏ với nhau mà mỗi người một vẻ.

Kouta đang bình thản, bỗng chốc nhớ ra điều gì đó. Cậu cất tiếng hỏi:

- Rin này, chúng ta sẽ giám sát Yuuto phải không?
- Ừ, đúng vậy. - Rin đáp, mắt không rời trang sách.
- Hôm qua cậu đã cho người đem hết đồ đạc của Yuuto đi rồi đúng không? Vậy cậu tính để cậu ấy ở đâu đây? Đầu thể để cậu ấy ở nhà Minohara đâu phải không?
- Phải đó Rin. Cậu ta là kẻ thù của chúng ta. Đầu thể để kẻ thù ở trong nhà đúng không? Huống hồ cậu ta đã biết mặt của bác Haruka - người đứng đầu JSC và cả anh Ryuuki nữa. Điều đó quá nguy hiểm. - Hiro đang nhún nhảy bỗng đứng yên, mặt nghiêm túc.
- Ôi chà, Hiro gốc gác cũng nghĩ ra được vấn đề đó sao? - Kouta nói, giọng châm chọc.
- Cậu...Im ngay cho tớ. - Hiro quát, cô quay sang Rin - Vậy cậu tính sao đây Rin?

Bộp... - Tờ sẽ để cậu ta ở biệt thự nằm ngoại ô thành phố của bố tớ. Tờ cũng đã nói với ông và ông cũng đã đồng ý. Tất nhiên địa chỉ nhà và chủ nhân cũng sẽ đổi tên thành Yamazaki thay vì là Minohara. Tiện thể tớ cũng sẽ nhờ cô Miyuki và chú Kazuki giúp một vài chuyện, ví dụ như...trở thành bố mẹ

tớ. - Rin gấp cuốn sách lại, nói.

- Tớ hiểu ý cậu. Đó là cách để giữ an toàn cho bố mẹ và những người xung quanh. Nhưng cậu sẽ ổn chứ? Đó là...bố mẹ của Natsuki. -Kouta hỏi, giọng có phần dịu xuống.

- Không sao. - Rin nói, giọng dịu lại. - Họ đã chăm sóc tớ như Natsuki từ ngày tớ còn nhỏ. Với tớ, họ giống như bố mẹ vậy. Với lại, họ là quản gia cũng như bạn bè lâu năm của nhà tớ. Tớ rất tin tưởng họ và tớ làm việc này cũng vì họ thôi. Nên không sao đâu, cậu đừng lo.

- Nếu cậu đã nói vậy thì tớ yên tâm rồi.

- Rin ơi, Yuuto kia. - Hiro chỉ tay về phía ngã ba nhỏ trước mặt.

Tại ngã ba, Yuuto đang đứng đó, một tay giữ cặp, tay còn lại đang phủi phủi đồng phục. Áo sơ-mi trắng, cà vạt xanh thắt gọn gàng trên cổ ả sau chiếc áo vest xanh tinh tế. Chiếc quần xanh đen thon gọn cùng với đôi giày đồng phục làm cậu trông cao hơn một chút. Mái tóc nâu bay nhẹ, đôi mắt hổ phách sáng rực dưới ánh nắng ban mai cùng với khuôn mặt thiên thần làm cậu trở nên đẹp lạ lùng, như một hoàng tử bước ra từ trong truyện cổ tích. Kouta và Hiro đã đi lại chỗ Yuuto đang đợi, Rin vẫn đứng đó, gương mặt ngạc nhiên tột độ. Cảm giác này, sao quen thuộc quá vậy. Cứ như là cô đã từng thấy qua đâu đó rồi. Cảm giác rất đỗi quen thuộc, giống như một người cô đã quen lâu năm. Đôi mắt xanh thăm mở to sau cặp kính, nhưng chỉ một vài giây sau, nó đã trở lại bình thường. Rin hít một hơi thật sâu, thở ra và lấy lại vẻ lạnh lùng như thường ngày. Nhưng cô có phần dễ chịu hơn một chút. Cô bước đến chỗ Yuuto đang đứng trò chuyện với Hiro và Kouta. Có vẻ như họ đang soi mói vẻ đẹp hiếm có khi này của Yuuto.

- Ôi chà, ai vậy ta? Có phải là Yuuto ngốc nghếch mấy hôm trước không đây? Cậu mặc đồng phục vào trông ảo diệu quá! - Hiro nói, giọng trêu chọc.

- Im...Im đi. Làm như tôi muốn lắm ấy. Tình thế bắt buộc thôi. - Yuuto nói, mặt đỏ bừng.

- Nhưng nhìn cậu rất hợp với bộ đồng phục mà. Đẹp lắm. Hiro chỉ chọc cậu thôi, đừng lo. Chứ thật ra tớ biết lúc này tim cậu ấy lệch 1 nhịp đó. - Kouta thần nhiên.

- T...Tớ không có nhé! K...Kouta, cậu đừng có造谣...C...Chỉ là nhìn cậu ta khác ngày thường thôi...Ừ thì có đẹp được chưa? - Hiro lấp bắp, mặt đỏ ngai ngùng.

- Hahaha, tôi biết tôi đẹp rồi. Cô khỏi nói. - Yuuto vênh mặt lên tự sướng.

- Nhưng bản chất huênh hoang của cậu thì nó vẫn còn đó. - Một giọng nói khác chen vào. Là Rin.

- Tôi không có nhé. Cô đừng có mà... Hờ... - Yuuto quay lại, đang tính cãi thì đột nhiên im bặt.

Rin đứng đối diện với cậu, mái tóc xanh thăm buộc cao lên thành đuôi ngựa được cố định bằng một dải ruy băng trắng thắt nơ. Cô đeo kính, đôi mắt mở to vừa, cộng thêm gương mặt baby khiến cô trở nên lung linh hơn. Áo sơ-mi tinh tế cùng dải cà vạt đỏ tươi ngang ngực được ả sau chiếc áo vest xanh lam. Váy xếp li màu xanh đen dài hơn nửa đùi một chút để lộ đôi chân dài thon thả xò tất đen đi giày đồng phục. Hai tay cô đang để chụm lại để giữ cặp sách trước người. Đứng trước ánh bình minh, Rin càng trở nên huyền ảo. Đôi môi anh đào nở nụ cười nhẹ, cô cất tiếng.

-Chào buổi sáng, Yuuto.

-....

- Hử, cậu sao vậy Yuuto? - Rin hỏi, khẽ nghiêng đầu.

-

Phải, hiện tại Yuuto đang trong tình trạng đơ toàn tập. Biết sao được, Rin đẹp quá mà. Hai mắt cậu mở to không chớp mắt, miệng há hốc. Giả sử có em ruồi nào bay vào chắc vẫn sống sót để bay ra. Ngạc nhiên đạt level MAX. Hiro nhìn thấy được cảnh tượng 1-0-2 đó, bèn khều khều Kouta, nói to:

-Ôi chà, nhìn Yuuto của chúng ta kìa, đơ như cây cơ. Hừm hừm, phản ứng này chúng tôi đã gặp nhiều rồi. Rin đẹp quá mà, đến cả một tên ngốc như Yuuto cũng rung động. Haizzz, tại sao ông trời lại bất công vậy. Không để những cô gái khác đẹp với, cứ như vậy thì bệnh viện sẽ không có đủ máu để truyền cho tất cả thầy đàn ông trên Trái Đất mất. Haizzz...

- Phụt, Hahaha...Yuuto à, cậu ổn chứ? Rin vẫn đang đợi cậu chào lại kìa.- Kouta bịt miệng để nén không cười to, hướng mắt sang phía Rin đang đứng với vẻ mặt khó hiểu.

- Hà...À...Ồ, chào buổi sáng, Yuukirin. - Yuuto lấp bắp, mặt vẫn chưa hết ngượng. Bên cạnh là Hiro và Kouta đang tùm lại một chỗ, nén cười.

- Chào buổi sáng, Yuuto. Cậu có thể gọi tớ là Rin được rồi. - Rin cười nhẹ, đầu hơi nghiêng.

- Ha... - Yuuto lại một lần nữa lệch nhịp tim. Cái biểu cảm đáng yêu đó là sao chứ? Yamazaki Yuukirin lạnh lùng, băng lãnh, sẵn sàng tuốt katana để chém người với đôi mắt chết chóc không cảm xúc của ngày thường đâu? Tại sao thay vào đó lại là cái con người đáng yêu, dễ thương này chứ? Aaaaaaaa... Kamisama ơi, nếu đây là một giấc mơ, xin đừng cho con tỉnh giấc.

- Anou, cậu không sao chứ? - Rin hỏi, giọng lo lắng.

- Hà, À tớ không sao. Cảm ơn Rin. – Yuuto ngượng ngùng, đưa tay gãi đầu.
- Phụt, Á hahahaha... Tớ không nhịn nổi nữa rồi Kouta ơi. Nhìn mặt cậu ta kìa, ngu chưa từng thấy. Hahaha... - Hiro ôm bụng cười to.
- Hahaha, đúng thật đó Yuuto. Cậu có ổn không vậy... Khục khục... - Kouta cũng cố gắng nín cười.
- Cái... cái gì chứ... Hai người im ngay cho tôi. – Yuuto đỏ mặt, hét lên.
- R... Rin à, cậu ổn chứ? Có ăn trúng cái gì không? Hay cậu bị cái gì nhập hả? – Yuuto quay sang Rin, giọng “lo lắng” pha chút ngại ngùng.
- Tớ không sao. – Rin cười nhẹ.
- Vậy à... Vậy ta đi thôi...
- Ừm...

Cả 4 người lại tiếp tục quãng đường đến trường. Trên đường đi, nhìn Rin vui vẻ cười đùa với Hiro trước mặt, Yuuto không khỏi ngạc nhiên. Cậu quay sang Kouta đang ngấm nhìn cảnh vật, hỏi:

-Này Koutarou, Rin có bị làm sao không vậy? Bình thường cô ấy là một người băng lãnh chết chóc không bao giờ cười cơ mà. Sao bây giờ lại vô tư như vậy chứ? Tớ thật sự không hiểu nổi? – Yuuto gãi đầu.

- Hahaha, đúng là cậu chưa bao giờ bắt gặp Rin như vậy nhì! Nhưng cậu đừng lo, Rin không sao đâu. Cô ấy làm vậy là có lý do cả đấy. Sau này, cậu sẽ biết thôi. Đừng lo. – Kouta cười, cậu hướng mắt về phía Rin đang cười nói với Hiro.

“Lý do sao?” – Yuuto trầm nghĩ.

Trên đường đi, cậu không khỏi nghĩ đến lý do Rin hành xử như vậy. Và khi cậu nhận thức được mọi thứ xung quanh, Trương Cao trung Sakura nổi tiếng đã ở trước mặt...

.....TO BE CONTINUED..... Đăng bởi: admin

Bạn đang đọc truyện *Sự Trả Thù Màu Đỏ* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 12: Ngày Đầu Tại Trường Mới (Part 3)

Học viện Tư thực Sakura - được sáng lập bởi Chủ tịch Tập đoàn Minohara, Minohara Haruka và điều hành bởi Yamazaki Kazuki (bố của Natsuki và cũng là bạn thân của gia đình Minohara, tên thật là Fujioka Kazuki nhé). Sakura là một trong những trường điểm tốt nhất Nhật Bản, là nơi đã đào tạo ra những thiên tài của Nhật Bản và trên thế giới, một ngôi trường có chất lượng giáo dục cực tốt với trên 3000 học sinh thuộc các gia đình danh giá nhưng học giỏi, các học sinh học giỏi theo diện học bổng và một số nhỏ là của các gia đình danh giá nhưng khá quậy phá. Học sinh giàu nhưng giỏi chiếm 70%, học sinh theo diện học bổng là 25% và học sinh quậy phá chỉ khoảng 5%. Đây là một ngôi trường rộng lớn với đầy đủ trang thiết bị phục vụ cho việc dạy học. Hoa viên học viện luôn sạch sẽ và rộng lớn. Học viện có khoảng 5 đến 6 dãy nhà rộng lớn với các lớp học, các phòng họp, các phòng CLB, các phòng chuẩn bị chuyên môn, nhà thể thao, phòng Hội học sinh, phòng nghỉ cho các thầy cô và phòng Hiệu trưởng. Ngoài ra còn có cả sân Tennis, sân bóng rổ, bóng chuyền, bóng đá... đủ các thể loại bóng. Các phòng kiểu Nhật dùng để tiếp khách, canteen, phòng CLB,...tất cả đều rộng rãi, sang trọng. Học viện còn chú trọng trong việc bảo vệ cảnh quan quanh trường nên đi đến nơi đâu, chúng ta cũng đều có thể nhìn thấy những cây anh đào cao lớn đứng tỏa bóng dọc theo các tòa nhà và các bồn hoa được chăm sóc cẩn thận, tỉ mỉ. Một ngôi trường sang chảnh nhưng thân thiện với hầu hết các học sinh thân thiện, mến khách, tốt bụng và chăm chỉ. Đội vũ giáo viên được tuyển chọn với chất lượng cao và vô cùng yêu mến học sinh. Nói chung, bạn không cần phải là con nhà giàu mới có thể vào đây vì ở đây không hề có chế độ phân biệt giàu nghèo trừ 5% thành phần bắt hảo tôi đã nói ở trên mà tất cả học sinh đều lương thiện và tốt bụng với bạn bè. Một ngôi trường tư thực có chất lượng hàng đầu Nhật Bản, xin hãy ủng hộ!

Trước mặt Yuuto bây giờ chính là Học viện Tư thực Sakura uy nghiêm, rộng lớn và giàu sang như ở trên đã mô tả. Ngoài ra bên ngoài cổng trường là những cây hoa anh đào được trồng thẳng tắp theo lối đi. Ngược mắt lên nhìn đến mái cổ, Yuuto miệng há hốc, mắt mở to, cậu vẫn không thể tin đây là nơi sắp tới cậu sẽ được học. Nó quá giàu, không phải gọi là quá sang chảnh mới đúng. Quay sang nhìn Rin, Kouta và Hiro, Yuuto thấy họ vẫn bình thường như thường, cậu càng không tin đây là sự thật. Cậu cất tiếng hỏi Kouta:

- Kouta này, đ...đây là trường của chúng ta phải không? C...Chúng ta không đi lộn địa chỉ đó chứ?
- Cậu đang nói gì vậy? Đây chính là Học viện Tư thực Sakura mà. - Kouta trả lời, vẻ mặt khó hiểu nhìn Yuuto.

- N...Nhưng tôi chưa từng nghe nói là nó lớn như vậy. Các cậu đang đùa tôi phải không?- Yuuto vẫn chưa hết kinh ngạc.

- Tin hay không tùy cậu. - Hiro đang đứng liền nói chen vào - Nhưng đây đích thực là Học viện Tư thực Sakura do nhà Yamazaki xây dựng nên. Nghe có vẻ khó tin nhưng Rin là con gái Hiệu trưởng đó.(Nói dối đó, nhà Minohara đấy, Nhưng vì đặc thù công việc nên phải nổ pháo vậy đó).

- Hà??? R..Rin, cậu là con gái Hiệu trưởng thật sao?- Yuuto shock toàn tập.

- Phải, có chuyện gì sao, Yuuto?- Rin hỏi, vẻ mặt khó hiểu.

- X...Xin hãy tha lỗi vì những hành động ngu ngốc của tôi từ trước đến giờ thưa Tiểu Thư. - Yuuto vội dập đầu xuống đất.

- Hà..Cậu đang làm gì vậy Yuuto, mau đứng lên đi..ngại chết đi được. -Rin vội đỡ Yuuto đứng dậy.

- Hahaha, cậu thật là thú vị đó, Yuuto!- Hiro cười thích thú.

- Thôi nào, nhanh chân lên. Sắp muộn rồi đó. - Kouta giục.

- Ừm, đi thôi, Yuuto.

- Hà...À Ừ...

Miệng thì đáp nhưng Yuuto vẫn chưa hết kinh ngạc. Học viện thì lớn, đã vậy Rin còn là con gái Hiệu trưởng. Haizzz, đời cậu có vẻ sẽ sóng gió lắm đây. Nhưng còn hai bí mật khá lớn mà Yuuto còn chưa biết.

Đang đi trong hoa viên rộng lớn, Yuuto cứ nghe thấy những tiếng xì xào. Phía trước thì Rin và hai người kia vẫn đi bình thường, thảnh thơi đứng lại vẫy tay, cười nhẹ (Sao giống Hoa hậu Thân thiện vậy). Đang ngu ngơ khờ khờ không biết chuyện gì đang xảy ra thì có một đám học sinh chạy lại đứng xung quanh. Tất cả đồng loạt cúi đầu:

- Chào buổi sáng, Hội trưởng, Hội phó!!! Chúc ba người ngày mới tốt lành.

- Chào buổi sang mọi người, chúc mọi người buổi sang tốt lành.- Cả ba người trừ Yuuto đồng thanh.

Hà...Cái gì..Hội trưởng là sao? Sao lại là Hội trưởng rồi còn Hội phó gì ở đây nữa. Aaaaaaa, chóng mặt quá!!! Rốt cuộc cái quái gì đang xảy ra vậy. Chuỗi suy nghĩ của Yuuto thừa quý vị.

Mọi người vừa ngước lên thì thấy Yuuto đang đứng ngơ ngác như con lừa bên cạnh Kouta. Mọi người ngạc nhiên:

- Ai đây..Học sinh mới à...Trông cậu ấy đẹp trai ghê...Nhưng tại sao lại đi cùng Hội học sinh vậy?

Hờ..Hội học sinh..Cái cóc khô gì vậy...Ý họ là mình đi cùng Hội học sinh á...Làm gì có...Mình đi với ba người kia mà....Khoan..đừng bảo ba người họ là..... Yuuto không dám nghĩ tiếp.

- À...Tớ quên chưa giới thiệu. E hèm, đây là Kousaki Yuuto, học sinh mới chuyển trường của Học viện chúng ta. Từ nay cậu ấy sẽ làm việc trong Hội học sinh, mong mọi người giúp đỡ cậu ấy.- Rin nói liền một mạch.

- Hà..Tớ đâu có...

- Ồ...Thì ra là thành viên mới của Hội học sinh. Cậu ấy mới chuyển đến mà đã làm việc cho Hội học sinh..Chắc cậu ấy phải học giỏi lắm. - Mọi người xôn xao bàn tán. Rồi tất cả đồng loạt quay sang cúi đầu chào Yuuto:

- Rất vui được gặp cậu, Kousaki. Từ nay mong cậu giúp đỡ.

- Hà...À Ừ...Mong mọi người giúp đỡ.- Yuuto tuy vẫn chưa hiểu lắm nhưng vẫn gật đầu.

- Được rồi, mọi người nhanh chóng chuẩn bị cho giờ học đi nhé.- Rin cười nhẹ làm bao nhiêu học sinh ngây ngất, kể cả nữ.

- Vâng, tạm biệt Hội trưởng Yamazaki.

Tất cả cúi đầu rồi chạy đi. Sau khi bùng tỉnh khỏi chấn động lúc nãy, Yuuto liền quay sang hỏi lấy hỏi để Rin:

- Rin, chuyện này là sao? Sao tớ chưa hề nghe ai nói về chuyện này vậy. Nào là Hội trưởng Hội phó, Hội học sinh rồi đến chuyện tớ sẽ gia nhập Hội học sinh. Chưa kể đến cái đám học sinh nhí nhố lúc nãy, họ là ai. Tớ cần một lời giải thích. -Yuuto nói không ngừng nghỉ, mồ hôi chảy ròng ròng, mắt quay như chong chóng.

- Từ từ đã nào Yuuto, tớ sẽ giải thích.- Rin đẩy nhẹ gọng kính, cô đã trở về với mode lạnh lùng như mọi ngày.

- Yuuto, lắng tai lên mà nghe đây!- Rin gần giọng.

- Dạ vâng. - Nghe thấy giọng nói lạnh tanh mọi ngày, Yuuto giật mình đứng thẳng.

- Ở cái Học viện tư thục Sakura này, hầu hết học sinh đều là con nhà giàu và học sinh theo diện học bổng nhưng họ đều tốt bụng và thân thiện, chỉ có một vài thành phần bất hảo. Hội học sinh gồm có tớ là Hội trưởng, Kouta và Hiro là Hội phó và một số người khác thuộc các ban khác nhau và vài thứ kí. Hội học sinh sẽ quản lí tất cả các hoạt động của học sinh trong trường, bao gồm cả hoạt động CLB và lễ hội. Đến đây chắc cậu hiểu. Những học sinh lúc này là những người hâm mộ của tui tớ vì Hội học sinh đã góp phần duy trì trật tự trong khuôn viên học viện, có cả đội duy trì Kỉ luật. Còn việc cậu sẽ gia nhập Hội học sinh là để bọn này có thể quan sát cậu tốt hơn. Nhưng tất nhiên cậu sẽ phải làm việc như những thành viên khác của Hội học sinh. Đó là điều bắt buộc. Cậu hiểu chứ, Yuuto? - Rin giải thích.

- Vâng, tớ hiểu rồi. - Yuuto đáp, tuy không thích lắm trong việc tham gia Hội học sinh, nhưng cậu đâu dám cãi lời Rin.

- Còn một việc quan trọng tớ cần nói với cậu. - Rin nói.

- Chuyện gì vậy? - Kouta hỏi, giọng thắc mắc.

- Yuuto, cậu nghe đây. Mặc dù rằng Học sinh trong học viện đều thân thiện và tốt bụng, nhưng tất nhiên vẫn sẽ có những mâu thuẫn nhỏ và họ sẽ không dễ bỏ qua những trường hợp mà người khác xúc phạm bản thân họ một cách NẶNG NỀ. Tuy rằng họ không hay chấp vặt, họ ôn hòa và không phân biệt, nhưng quyền lực của cha mẹ họ rất lớn, nên tớ đề nghị cậu không nên xúc phạm bất cứ ai, cậu nên cẩn thận lời ăn tiếng nói hằng ngày của mình. Tuy rằng lúc đầu hơi khó, nhưng tập dần rồi sẽ quen. Đây là một vấn đề quan trọng liên quan đến danh dự Học viện nên tớ đề nghị cậu nên cẩn thận, hiểu chưa? - Rin hỏi, giọng kiên nghị.

- V..Vâng, tớ hiểu. - Yuuto đáp, giọng hơi yếu. Có lẽ vì cậu bị khuất phục trước vẻ mặt kiên quyết của Rin và vẻ nghiêm túc của Kouta và Hiro.

- Vậy thì được rồi. Bây giờ cậu theo tớ, tớ sẽ sắp xếp lớp cho cậu. - Rin lấy lại vẻ hiền thực, nhẹ giọng.

- À..Ừm, nhờ cậu. - Yuuto vẫn có vẻ hơi ngạc nhiên trước biểu cảm đó của Rin.

Mọi người lại cất bước tiếp tục bước đi. Hoa anh đào vẫn rơi trong làn gió xuân...

Rốt cuộc biểu cảm của Rin lại sao lại thay đổi. Liệu nó có liên quan gì đến việc Yuuto nhập học. Mong mọi người đón xem chap tiếp theo!!! Đăng bởi: admin

Bạn đang đọc truyện *Sự Trả Thù Mâu Đố* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 13: Ngày Đầu Tại Trường Mới (Part 4)

Vừa đi trong hoa viên cùng 3 người kia, Yuuto vẫn không ngừng suy nghĩ về biểu cảm của Rin. Lúc nóng lúc lạnh, lúc băng giá, lúc ấm áp, cứ như thời tiết, chả biết đường nào mà đoán. Để tránh làm hại tim mạch, Yuuto quyết định hỏi Kouta đang đi bên cạnh.

- Kouta này, tớ có chuyện muốn hỏi cậu.

- Chuyện gì vậy? - Kouta quay sang.

- Khi này trên đường đi học, cậu bảo Rin có biểu hiện hiền lành là có lí do phải không? Cậu có thể giải thích cho tớ lí do Rin làm vậy được không?

- À..Chuyện đó hả. - Kouta ôn tồn. - Lúc này Rin có nói với cậu là khi ở trong học viện thì cậu phải cẩn thận lời ăn tiếng nói phải không? Thực ra việc đó là do chú Kazuki (Bố Natsuki và là bố Rin hàng FAKE) nói với cô ấy đấy. Tập đoàn Minohara tuy là Kẻ thù (nói dối) của chúng ta, nhưng đó vẫn là đối tác quan trọng của Chủ tịch, nên chúng ta không thể làm mất mặt danh dự của ngài Hiệu trưởng được. Ý thức được điều đó nên cho dù phải giả vờ ôn hòa, hiền lành đi nữa, Rin vẫn chấp nhận. Đó là chưa kể rằng 70% học sinh là các thiếu gia tiểu thư của các tập đoàn lớn trong nước và thế giới, vậy nên giữ mối quan hệ thân thiện với họ cũng có lợi cho nhà Yamazaki trong các công chuyện, các hợp đồng... Vì vậy có đôi lúc tính cách cô ấy hơi khó đoán, nhưng chủ yếu vẫn là lạnh lùng lắm nhé. Cô ấy chỉ hiền lành trong các ngày đi học, các buổi lễ hay dạ tiệc gì đó thôi. Tuy rằng nếu người ta biết thì cô ấy sẽ mang tiếng là con người giả tạo, nhưng từ lâu lắm rồi, cô ấy đã không còn cái thứ cảm xúc vui vẻ ôn hòa đó. Cậu cứ coi như là cô ấy đang diễn một vở kịch tình bạn ấy, rồi cậu sẽ hiểu. Lạnh lùng là bản tính vốn có của cô ấy, cô ấy làm vậy cũng cảm thấy khó chịu lắm, nhưng vì danh dự gia đình nên phải giả vờ như vậy thôi. Vậy nên nếu cậu muốn làm thân với cô ấy thì nên lựa thời điểm thích hợp. Nhưng cậu vẫn không được quên rằng cậu nên cẩn thận vì đây là danh dự của Hội học sinh cũng như là danh dự của Học viện và Hiệu trưởng. Nên tớ mong cậu cẩn thận.

- Ừm...Thì ra là vậy. Tớ hiểu. - Yuuto gật đầu, ra vẻ hiểu chuyện. Nhưng bên trong, cậu nghĩ thế này đây: “What??? Chỉ là đóng giả thôi à...Hiccc... Thật là đau lòng...Mình thích cô ấy ở hình dạng thực nữ hơn, chứ ở cái hình mẫu lạnh te kia, thấy mà phát khiếp, cứ như quỷ cái vậy...Hiccc...Buồn quá...Giá như cô ấy ở hình mẫu này suốt đời thì tốt biết mấy, mình sẽ không bị bắt nạt, sẽ được thể hiện bản lĩnh đàn ông của mình, cura đồ cô ấy chứ...Haayyyyy...Chỉ là tính cách hàng FAKE thôi, nếu vậy thì trong lúc cô ấy còn hiền thực, mình sẽ cố gắng chiêu trò để cura đồ cô ấy...Hahaha!!!” => Một

ý nghĩ không được trong sáng cho lắm

Một lúc sau, cả bốn người đã đứng trước cửa phòng Hiệu trưởng, tại đây, màn kịch để bảo vệ danh tính được bắt đầu. Rin quay sang nói với 3 người còn lại:

-Các cậu đứng đây chờ một lát nhé, tớ vào gấp. Bỏ để bàn chuyện của Yuuto nhé.

-Ừm, cậu đi đi. – Cả ba người đồng thanh.

Rin bước tới, gõ cửa

“Cộc...cộc...cộc”

-Bố ơi, con là Rin đây, con có chuyện muốn gặp bố một chút. – Rin lên tiếng.

-Rin hả, vào đi con. – Bên trong có tiếng nói vọng ra, là một giọng nói dịu dàng nhưng không kém phần uy nghiêm.

“Cạch”, Rin mở cửa bước vào.

-Con chào bố, chúc bố buổi sáng tốt lành. – Rin lên tiếng.

Người đàn ông ngồi trên chiếc ghế xoay khẽ quay người lại, ông chính là Fujioka Kazuki, Hiệu trưởng của Học viện Tư thục Sakura, là bạn thân từ Hồi học cấp 3 của bố mẹ Rin và cũng chính là bố ruột của Fujioka Natsuki. Ông là một người giống như Chủ tịch Haruka, là một người nghiêm khắc trong công việc nhưng rất dịu dàng với gia đình và rất tốt bụng. Ngài khá đẹp trai, đã từng đấu tranh với ngài Haruka trong cuộc thi Sắc đẹp của Học viện Sakura ngày xưa, cùng với phu nhân Yuriko và bà Miyuki- mẹ của Natsuki, cả 4 người đều là bạn bè thân thiết với nhau từ hồi đó cùng với bố mẹ của Hiro và Kouta. Ông rất yêu thương Natsuki và cũng rất yêu quý Rin và Ryuuki, luôn coi 2 đứa con của bạn mình như con ruột. Ngoài ra ông cũng là một thành viên chủ chốt của SJC cùng với bà Miyuki mà hồi cấp 3, ông đã gia nhập và ông là một tay súng cừ khôi. Chính vì những điều đó mà ngài Haruka tin tưởng giao cho ông điều hành Học viện Sakura.

-Chào con Rin, chúc con buổi sáng tốt lành. – Khẽ quay người lại, ngài Kazuki nói, trên môi nở nụ cười ấm áp. Ngài đang ngồi trong bàn làm việc khá lớn, trong căn phòng khá lớn chỉ có bộ bàn làm việc ở phía dưới căn phòng, một bộ bàn ghế tiếp khách sang trọng ở giữa phòng. Bên trái căn phòng là chiếc tủ tường khá lớn có thể nhìn thấy bên trong những chiếc cúp, những huy chương, những tấm giấy chứng nhận được trưng bày một cách trang trọng cùng với những bộ ấm trà được dùng để tiếp khách ở tầng dưới của chiếc tủ và những loại trà thượng hạng. Bên phải căn phòng là những bức ảnh, những bức tranh đẹp tuyệt mà học sinh các khóa tặng cho Học viện. Còn có những bình hoa được chuẩn bị cẩn thận với đủ sắc màu làm cho căn phòng trở nên ấm áp. Căn phòng của người đứng đầu Học viện nhưng rất bình dị...Chắc vậy.

Quay lại cuộc trò chuyện, Rin nở trên môi một nụ cười đáp lại nụ cười của ngài Kazuki, cô trình bày vấn đề bằng một giọng nói tôn kính:

-Thưa bố, con đã mang học sinh mới đến Học viện hôm nay, chắc việc này bố cũng đã nghe bố Haru nói. Con hy vọng là bố có thể sắp xếp cậu ấy vào lớp A của năm nhất cùng với con, Koutarou và Chihiro. Như vậy con có thể quan sát cậu ta cũng như đảm bảo cậu ta sẽ không gây rối trong Học viện. Con mong bố sẽ giúp con trong chuyện này.

- Được chứ, con cứ mang cậu ta đến lớp của con đi, giấy tờ ta sẽ làm giúp con. Con chỉ cần quan sát cậu ta cẩn thận là được rồi. – Ngài Kazuki nói bằng một giọng nói nhẹ nhàng.

-Con cảm ơn bố vì đã giúp con trong nhiệm vụ lần này và con cũng xin lỗi vì đã khiến bố và mẹ Miyuki phải lâm vào tình thế nguy hiểm trong nhiệm vụ. Con rất xin lỗi. – Rin cúi đầu.

- Không, không sao đâu, ta và Miyu đã nói với Haru và Yuri rồi, con không phải lo. Chỉ cần là nhiệm vụ cần đến sự giúp đỡ của ta thì ta sẽ cố gắng giúp đỡ con.- Ngài Kazuki xua tay đáp. – Nhưng Rin này, con không cần phải làm nhiều như vậy vì ta và Miyu đâu. Natsuki nó cũng đã mất lâu rồi, đó cũng không phải là lỗi của con, con không cần phải mạo hiểm như vậy đâu. Nhớ con có xảy ra chuyện gì thì làm sao ta ăn nói với Haru và Yuri đây. – Ngài Kazuki lo lắng.

- Bố không cần phải lo cho con đâu, bố Kazu. Con làm việc này để trả lại mối thù cho Natsuki mà, và cũng vì chính con nữa. Con sẽ cẩn thận mà, bố không cần lo đâu. – Rin cười trấn an ngài Kazuki.

-Nếu con đã nói như vậy thì ta không ý kiến nữa. Mà cậu học sinh mới – Kousaki Yuuto – đó, tuy đã nghe qua tình hình từ Haru, nhưng cậu ta có đủ khả năng vào lớp A không? Ta thấy không ổn cho lắm.

- Về việc đó thì con đã điều tra trước rồi, bố không cần lo. Cậu ta khá thông minh, chỉ số IQ cũng khá cao. Tuy bề ngoài thường tỏ ra ngốc nghếch nhưng cậu ta cũng khá giỏi đấy. Con chắc là cậu ta sẽ khiến cho bố cũng như Kouta và Hiro bất ngờ đấy.

- Ồ...Nếu Rin đã nói vậy thì ta muốn xem mặt cậu ta lắm, mau gọi cậu ta vào đây. Cả Kouta và Hiro nữa.

- Con sẽ đi ngay ạ.

Rin bước ra phía cửa, mở cửa và gọi:

-Kouta, Hiro, Yuuto...Ngài Hiệu trưởng muốn gặp 3 cậu này.

- À..Ừ...Tụi tớ đến ngay. – Hiro nhanh nhẩu đáp. – Nào Yuuto, đến lúc phải đi rồi. Nhanh chân lên nào.

- Hà...À Ừ...Tớ đến ngay. – Yuuto hơi ngại người nhưng cũng nhanh chân bước vào phòng cùng Kouta và Hiro.

- Chào buổi sáng, chúc ngài một ngày tốt lành, ngài Hiệu trưởng. – Cả ba cúi đầu, đồng thanh.

- Chào các con, chúc các con buổi sáng tốt lành. – Ngài Kazuki cười nhẹ. – Chà, Kouta và Hiro lớn rồi nhỉ. Trông xinh trai xinh gái lắm rồi!

- Cảm ơn bố Kazuki, bố trông vẫn phong độ như ngày nào – Hiro cười, nháy mắt với ngài Kazuki.

Cả 5 người cùng cười to. Ngài Kazuki quay sang Yuuto, cười và hỏi:

-Cậu chắc là học sinh mới phải không?

- A...Dạ vâng...Con tên Kousaki Yuuto, rất mong được ngài giúp đỡ. – Yuuto lung tung cúi đầu đáp.

- Ta cũng vậy. Ta là Yamazaki Kazuki, Hiệu trưởng của Học viện Sakura, rất mong cậu giúp đỡ. – Ngài Kazuki cười trấn an Yuuto bé nhỏ.

- Vâng...- Yuuto đáp. Cậu thầm nghĩ:“Đây là cha của Rin sao, trông ngài ấy thật thân thiện, chứ không lạnh lùng như Rin”. Vừa nói cậu vừa quay qua nhìn Rin đang nói chuyện với Kouta và Hiro.

-Cũng sắp đến giờ vào học rồi, tụi con xin phép đi trước đây. – Rin xem đồng hồ và nói.

- Ừ...Vậy các con đi đi.

- Tụi con xin phép. – Cả 4 cúi đầu và đi ra ngoài. Cửa phòng đóng lại, ngài Kazuki ngả người ra phía sau ghế. Ngài thầm nghĩ: Chúc con may mắn Rin!
Đăng bởi: admin

Bạn đang đọc truyện *Sự Trả Thù Màu Đỏ* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 14: Ngày Đầu Tại Trường Mới (Part 4)

Vừa đi trong hoa viên cùng 3 người kia, Yuuto vẫn không ngừng suy nghĩ về biểu cảm của Rin. Lúc nóng lúc lạnh, lúc băng giá, lúc ấm áp, cứ như thời tiết, chả biết đường nào mà đoán. Để tránh làm hại tim mạch, Yuuto quyết định hỏi Kouta đang đi bên cạnh.

- Kouta này, tớ có chuyện muốn hỏi cậu.

- Chuyện gì vậy? - Kouta quay sang.

- Khi nãy trên đường đi học, cậu bảo Rin có biểu hiện hiền lành là có lí do phải không? Cậu có thể giải thích cho tớ lí do Rin làm vậy được không?

- À..Chuyện đó hả. - Kouta ôn tồn. - Lúc nãy Rin có nói với cậu là khi ở trong học viện thì cậu phải cẩn thận lời ăn tiếng nói phải không? Thực ra việc đó là do chú Kazuki (Bố Natsuki và là bố Rin hàng FAKE) nói với cô ấy đấy. Tập đoàn Minohara tuy là Kẻ thù (nói dối) của chúng ta, nhưng đó vẫn là đối tác quan trọng của Chủ tịch, nên chúng ta không thể làm mất mặt danh dự của ngài Hiệu trưởng được. Ý thức được điều đó nên cho dù phải giả vờ ôn hòa, hiền lành đi nữa, Rin vẫn chấp nhận. Đó là chưa kể rằng 70% học sinh là các thiếu gia tiểu thư của các tập đoàn lớn trong nước và thế giới, vậy nên giữ mối quan hệ thân thiện với họ cũng có lợi cho nhà Yamazaki trong các công chuyện, các hợp đồng.... Vì vậy có đôi lúc tính cách cô ấy hơi khó đoán, nhưng chủ yếu vẫn là lạnh lùng lắm nhé. Cô ấy chỉ hiền lành trong các ngày đi học, các buổi lễ hay dạ tiệc gì đó thôi. Tuy rằng nếu người ta biết thì cô ấy sẽ mang tiếng là con người giả tạo, nhưng từ lâu lắm rồi, cô ấy đã không còn cái thứ cảm xúc vui vẻ ôn hòa đó. Cậu cứ coi như là cô ấy đang diễn một vở kịch tình bạn ấy, rồi cậu sẽ hiểu. Lạnh lùng là bản tính vốn có của cô ấy, cô ấy làm vậy cũng cảm thấy khó chịu lắm, nhưng vì danh dự gia đình nên phải giả vờ như vậy thôi. Vậy nên nếu cậu muốn làm thân với cô ấy thì nên lựa thời điểm thích hợp. Nhưng cậu vẫn không được quên rằng cậu nên cẩn thận vì đây là danh dự của Hội học sinh cũng như là danh dự của Học viện và Hiệu trưởng. Nên tớ mong cậu cẩn thận.

- Ừm...Thì ra là vậy. Tớ hiểu. – Yuuto gật đầu, ra vẻ hiểu chuyện. Nhưng bên trong, cậu nghĩ thế này đây: “What??? Chỉ là đóng giả thôi à...Hiccc... Thật là đau lòng...Mình thích cô ấy ở hình dạng thực nữ hơn, chứ ở cái hình mẫu lạnh te kia, thấy mà phát khiếp, cứ như quỷ cái vậy...Hiccc...Buồn quá...Giá như cô ấy ở hình mẫu này suốt đời thì tốt biết mấy, mình sẽ không bị bắt nạt, sẽ được thể hiện bản lĩnh đàn ông của mình, cura đồ cô ấy chứ... Haayyyyy...Chỉ là tính cách hàng FAKE thôi, nếu vậy thì trong lúc cô ấy còn hiền thực, mình sẽ cố gắng chiêu trò để cura đồ cô ấy...Hahaha!!!” => Một ý nghĩ không được trong sáng cho lắm

Một lúc sau, cả bốn người đã đứng trước cửa phòng Hiệu trưởng, tại đây, màn kịch để bảo vệ danh tính được bắt đầu. Rin quay sang nói với 3 người còn lại:

-Các cậu đứng đây chờ một lát nhé, tớ vào gặp Bố để bàn chuyện của Yuuto nhé.

-Ừm, cậu đi đi. – Cả ba người đồng thanh.

Rin bước tới, gõ cửa

“Cộc...cộc...cộc”

-Bố ơi, con là Rin đây, con có chuyện muốn gặp bố một chút. – Rin lên tiếng.

-Rin hả, vào đi con. – Bên trong có tiếng nói vọng ra, là một giọng nói dịu dàng nhưng không kém phần uy nghiêm.

“Cạch”, Rin mở cửa bước vào.

-Con chào bố, chúc bố buổi sáng tốt lành. – Rin lên tiếng.

Người đàn ông ngồi trên chiếc ghế xoay khẽ quay người lại, ông chính là Fujioka Kazuki, Hiệu trưởng của Học viện Tư thực Sakura, là bạn thân từ Hồi học cấp 3 của bố mẹ Rin và cũng chính là bố ruột của Fujioka Natsuki. Ông là một người giống như Chủ tịch Haruka, là một người nghiêm khắc trong công việc nhưng rất dịu dàng với gia đình và rất tốt bụng. Ngài khá đẹp trai, đã từng đấu tranh với ngài Haruka trong cuộc thi Sắc đẹp của Học viện Sakura ngày xưa, cùng với phu nhân Yuriko và bà Miyuki- mẹ của Natsuki, cả 4 người đều là bạn bè thân thiết với nhau từ hồi đó cùng với bố mẹ của Hiro và Kouta. Ông rất yêu thương Natsuki và cũng rất yêu quý Rin và Ryuuki, luôn coi 2 đứa con của bạn mình như con ruột. Ngoài ra ông cũng là một thành viên chủ chốt của SJC cùng với bà Miyuki mà hồi cấp 3, ông đã gia nhập và ông là một tay súng cừ khôi. Chính vì những điều đó mà ngài Haruka tin tưởng giao cho ông điều hành Học viện Sakura.

-Chào con Rin, chúc con buổi sáng tốt lành. – Khẽ quay người lại, ngài Kazuki nói, trên môi nở nụ cười ấm áp. Ngài đang ngồi trong bàn làm việc khá lớn, trong căn phòng khá lớn chỉ có bộ bàn làm việc ở phía dưới căn phòng, một bộ bàn ghế tiếp khách sang trọng ở giữa phòng. Bên trái căn phòng là chiếc tủ tường khá lớn có thể nhìn thấy bên trong những chiếc cúp, những huy chương, những tấm giấy chứng nhận được trưng bày một cách trang trọng cùng với những bộ ấm trà được dùng để tiếp khách ở tầng dưới của chiếc tủ và những loại trà thượng hạng. Bên phải căn phòng là những bức ảnh, những bức tranh đẹp tuyệt mà học sinh các khóa tặng cho Học viện. Còn có những bình hoa được chuẩn bị cẩn thận với đủ sắc màu làm cho căn phòng trở nên ấm áp. Căn phòng của người đứng đầu Học viện nhưng rất bình dị... Chắc vậy.

Quay lại cuộc trò chuyện, Rin nở trên môi một nụ cười đáp lại nụ cười của ngài Kazuki, cô trình bày vấn đề bằng một giọng nói tôn kính:

-Thưa bố, con đã mang học sinh mới đến Học viện hôm nay, chắc việc này bố cũng đã nghe bố Haru nói. Con hy vọng là bố có thể sắp xếp cậu ấy vào lớp A của năm nhất cùng với con, Koutarou và Chihiro. Như vậy con có thể quan sát cậu ta cũng như đảm bảo cậu ta sẽ không gây rối trong Học viện. Con mong bố sẽ giúp con trong chuyện này.

-Được chứ, con cứ mang cậu ta đến lớp của con đi, giấy tờ ta sẽ làm giúp con. Con chỉ cần quan sát cậu ta cẩn thận là được rồi. – Ngài Kazuki nói bằng một giọng nói nhẹ nhàng.

-Con cảm ơn bố vì đã giúp con trong nhiệm vụ lần này và con cũng xin lỗi vì đã khiến bố và mẹ Miyuki phải lâm vào tình thế nguy hiểm trong nhiệm vụ. Con rất xin lỗi. – Rin cúi đầu.

-Không, không sao đâu, ta và Miyu đã nói với Haru và Yuri rồi, con không phải lo. Chỉ cần là nhiệm vụ cần đến sự giúp đỡ của ta thì ta sẽ cố gắng giúp đỡ con.- Ngài Kazuki xua tay đáp. – Nhưng Rin này, con không cần phải làm nhiều như vậy vì ta và Miyu đâu. Natsuki nó cũng đã mất lâu rồi, đó cũng không phải là lỗi của con, con không cần phải mạo hiểm như vậy đâu. Nhờ con có xảy ra chuyện gì thì làm sao ta ăn nói với Haru và Yuri đây. – Ngài Kazuki lo lắng.

-Bố không cần phải lo cho con đâu, bố Kazu. Con làm việc này để trả lại mối thù cho Natsuki mà, và cũng vì chính con nữa. Con sẽ cẩn thận mà, bố không cần lo đâu. – Rin cười trấn an ngài Kazuki.

-Nếu con đã nói như vậy thì ta không ý kiến nữa. Mà cậu học sinh mới – Kousaki Yuuto – đó, tuy đã nghe qua tình hình từ Haru, nhưng cậu ta có đủ khả năng vào lớp A không? Ta thấy không ổn cho lắm.

-Về việc đó thì con đã điều tra trước rồi, bố không cần lo. Cậu ta khá thông minh, chỉ số IQ cũng khá cao. Tuy bề ngoài thường tỏ ra ngốc nghếch nhưng cậu ta cũng khá giỏi đấy. Con chắc là cậu ta sẽ khiến cho bố cũng như Kouta và Hiro bất ngờ đấy.

-Ồ...Nếu Rin đã nói vậy thì ta muốn xem mặt cậu ta lắm, mau gọi cậu ta vào đây. Cả Kouta và Hiro nữa.

-Con sẽ đi ngay ạ.

Rin bước ra phía cửa, mở cửa và gọi:

-Kouta, Hiro, Yuuto...Ngài Hiệu trưởng muốn gặp 3 cậu này.

- À..Ừ...Tụi tớ đến ngay. – Hiro nhanh nhẩu đáp. – Nào Yuuto, đến lúc phải đi rồi. Nhanh chân lên nào.
 - Hà...À Ừ...Tớ đến ngay. – Yuuto hơi ngại người nhưng cũng nhanh chân bước vào phòng cùng Kouta và Hiro.
 - Chào buổi sáng, chúc ngài một ngày tốt lành, ngài Hiệu trưởng. – Cả ba cúi đầu, đồng thanh.
 - Chào các con, chúc các con buổi sáng tốt lành. – Ngài Kazuki cười nhẹ. – Chà, Kouta và Hiro lớn rồi nhỉ. Trông xinh trai xinh gái gớm nhỉ!
 - Cảm ơn bố Kazuki, bố trông vẫn phong độ như ngày nào – Hiro cười, nháy mắt với ngài Kazuki.
- Cả 5 người cùng cười to. Ngài Kazuki quay sang Yuuto, cười và hỏi:
- Cậu chắc là học sinh mới phải không?
 - A...Dạ vâng...Con tên Kousaki Yuuto, rất mong được ngài giúp đỡ. – Yuuto lung túng cúi đầu đáp.
 - Ta cũng vậy. Ta là Yamazaki Kazuki, Hiệu trưởng của Học viện Sakura, rất mong cậu giúp đỡ. – Ngài Kazuki cười trấn an Yuuto bé nhỏ.
 - Vâng...- Yuuto đáp. Cậu thầm nghĩ: "Đây là cha của Rin sao, trông ngài ấy thật thân thiện, chứ không lạnh lùng như Rin". Vừa nói cậu vừa quay qua nhìn Rin đang nói chuyện với Kouta và Hiro.
 - Cũng sắp đến giờ vào học rồi, tụi con xin phép đi trước đây. – Rin xem đồng hồ và nói.
 - Ừ...Vậy các con đi đi.
 - Tụi con xin phép. – Cả 4 cúi đầu và đi ra ngoài. Cửa phòng đóng lại, ngài Kazuki ngả người ra phía sau ghế. Ngài thầm nghĩ: Chúc con may mắn Rin!
- Đăng bởi: admin

Bạn đang đọc truyện *Sự Trả Thù Màu Đỏ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 15: Ngày Đầu Tại Trường Mới (Part 5)

Sau khi dẫn Yuuto đến phòng Hiệu trưởng, tất cả cùng tiến đến lớp 10A mà Yuuto sẽ nhập học. Mọi người đang đi trên hành lang dài và rộng trước những ánh nhìn đầy ngạc nhiên, những cái chỉ trỏ và những tiếng xì xào bàn tán của mọi người. Hầu như mọi người đều hướng ánh nhìn hiếu kì của mình đến Yuuto, người đang đi cùng bộ ba quyền lực kia và bàn tán:

- Hội trưởng kia. Tại sao hôm nay cô ấy lại đi cùng với một nam sinh lạ hoắc vậy? Học sinh mới à?
- Có khi nào là thành viên mới của Hội học sinh không?
- Không thể nào! Mới vào trường đã trở thành thành viên Hội học sinh sao?? Chắc thành tích phải đáng nể lắm!

Tuy đã biết trước là chuyện này sẽ xảy ra, nhưng Yuuto vẫn cảm thấy không được thoải mái. Cậu nhìn sang 2 bên, 3 con người quyền lực kia vẫn tiếp tục đi với những khuôn mặt bình thản giống nhau y chóc. Cậu ghé sang Hiro, nói thầm với cô:

- Này Hiro, ngày nào các cậu cũng phải chịu cảnh bị chỉ trỏ bàn tán vậy sao? Tội có cảm giác mình như người ngoài hành tinh mới đáp từ hành tinh nào xuống vậy.
- Không hẳn, chỉ là khi chúng tôi đi cùng với người nào đó thì họ mới trở thành tâm điểm của sự bàn tán. Còn chúng tôi thì đã quá quen với việc này rồi, cậu cũng nên tập làm quen đi là vừa.
- Tập làm quen sao? Nói luôn dễ hơn làm - Yuuto lẩm bẩm.

Họ vẫn tiếp tục đi trong sự bàn tán không ngớt của mọi người. Yuuto đang cố gắng hết sức không để tâm đến xung quanh và tiếp tục đi. Cậu nhìn sang Rin. Cô vẫn đang đi một cách hết sức bình thản, ánh mắt trong veo nhìn thẳng về phía trước không hề có một gợn sóng. Cậu đang khâm phục cô từ tận đáy lòng. Cô có thể điều khiển toàn bộ một ngôi trường rộng lớn như vậy, có thể bình thản đi giữa vô vàn ánh nhìn và có thể giao tiếp với người khác trong mọi tình huống khác nhau. Rin thật là một người con gái đáng ngưỡng mộ. Đột nhiên cậu nhận thấy có sự thay đổi nhẹ so với mọi lần. Là gì nhỉ?? À đúng rồi, Rin đang đeo kính. Vậy có nghĩa là cô bị cận sao? Tại sao khi làm nhiệm vụ cô lại không đeo nhỉ? Liệu có lý do gì đặc biệt chăng?? Để thỏa mãn cái sự tò mò hiếu kì của mình, Yuuto bước nhanh một bước cho kịp Rin và hỏi:

- Rin này, cậu bị cận sao?

- Đúng rồi. - Rin đáp, mắt vẫn nhìn thẳng.

- Tại sao khi làm nhiệm vụ cậu lại không đeo kính? Cậu sử dụng kính áp tròng sao?

- Phải. Vì có nhiều nhiệm vụ đòi hỏi phải có độ chính xác cao, mà tớ thì không thể dễ khuyết điểm về mắt ảnh hưởng đến nó được. Với lại, đeo kính vướng víu lắm, chẳng tốt đẹp gì đâu nên cậu hãy lo mà bảo vệ mắt của mình đi.

- T..Tớ biết rồi. - Yuuto hơi khựng lại.

Họ tiếp tục đi trong im lặng (Mí bạn dừng hỏi tại sao đường đi lại dài thế). Đột nhiên, Rin ngừng lại. Theo quán tính, mọi người cũng dừng lại nhưng không ai hỏi ai điều gì. Yuuto đang thắc mắc tại sao lại dừng thì đã nhìn thấy đằng trước có một người con trai. Người con trai đó có nét khuôn mặt hao giống Rin và cực kì đẹp trai. Khuôn mặt không góc chét với chiếc mũi cao, đôi môi mỏng và đôi mắt đỏ đỏ sắc lạnh. Đôi mắt ấy như xuyên thấu tất cả mọi thứ, khiến cho Yuuto trong phút chốc cảm thấy hơi lạnh sống lưng. Mái tóc đỏ suôn mượt, thân hình chuẩn men cao ráo, ánh nhìn thẳng tắp, nụ cười nắng sớm, anh như là một hoàng tử bước ra từ những câu chuyện cổ tích vậy. Thân hình cao ráo kết hợp với đồng phục thì soái ca không chịu nổi. Làn da trắng như tuyết nổi bật trên bộ đồng phục. (Chờ xú đi ổn định máu mũi đã =.) Người đó là Minohara Ryuuki, anh trai của Yamazaki Yuukirin, vị tướng tài ba của JSC, một con người tài ba ở tất cả các lĩnh vực, kể cả bếp núc :v

Bất chợt ánh hưởng ánh nhìn của mình sang nhóm Rin làm Yuuto giật mình, dơ tại chỗ. Anh từ từ tiến lại gần, môi nở một nụ cười ấm áp. Rin cũng nở một nụ cười ấm áp không kém đáp trả lại nụ cười của anh. Yuuto mặt thộn ra, ngây người không hiểu chuyện gì đang xảy ra. Họ có quen biết nhau sao? Tại sao lại như vậy nhỉ?? Khi cậu chưa kịp định thần chuyện gì thì anh đã đứng ngay trước mặt, thân thiện chào hỏi:

- Chào buổi sáng, Rin. Hôm nay cũng đến sớm nhỉ? - Anh cười thân thiện với Rin.

- Nhưng vẫn chưa sớm bằng anh đâu, onii-chan. - Rin nghịch ngợm đáp.

- Cả Kouta và Hiro cũng đến sớm vậy sao? Hôm nay liệu sẽ có phong ta bão táp đổ bộ vào Nhật Bản chẳng? - Anh đưa tay lên xoa cằm, ra vẻ suy tư nhưng vẫn giữ nét mặt tình nghịch.

- Ryu-nii à, đây là tình thế bất buộc, chứ em không hề mong muốn. - Hiro ỉu xiu trả lời anh và nhận được cái liếc cháy mắt từ Rin.

- Haha, tình thế bất buộc à. Vậy thì hết cách rồi.

Mọi người trò chuyện với nhau rất rôm rả, duy chỉ có một con người đang đứng độc nhất đấy, mặt ngu ra, không hiểu bất cứ chuyện gì. Không phải một người mà tất cả đều quen biết nhau sao? Ôi nản nì? Hôm nay là cái ngày gì mà não của Yuuto lại phải hoạt động nhiều đến vậy chứ!

Đang nói chuyện vui vẻ, Rin bất chợt nhìn sang Yuuto, thấy cậu đang sở hữu một khuôn mặt rất chi là...ngu và đau khổ, bèn cười nhẹ, tiến lại gần, nắm tay cậu ta và dẫn đến chỗ của Ryuuki.

- Onii-chan, em xin giới thiệu với anh: Đây là Kousaki Yuuto, học sinh chuyển trường, bạn cùng lớp mới của tụi em.

Ryuuki ngừng nói chuyện, đảo đôi mắt đỏ đỏ của mình về phía Yuuto. Yuuto giật mình khi bắt gặp ánh nhìn nghiêm nghị của anh về phía mình. Cậu sợ toát mồ hôi, nghĩ rằng phen này chắc mình tiêu rồi. Nhưng không, Ryuuki cười thân thiện và đưa tay về phía cậu:

- Chào cậu, Kousaki. Tôi là Minohara Ryuuki, học lớp 11A, là anh kết nghĩa của 3 người kia và cũng là đàn anh của cậu đấy, kouhai-kun. (kouhai = hậu bối, đàn em).

- C...Chào anh, em là Kousaki. Rất mong được anh giúp đỡ, senpai. - Yuuto run run đưa tay bắt lấy bàn tay đang chia ra của Ryuuki, lòng nhẹ đi đôi chút.

Rin đóng vai trò làm người trung gian, niềm nở giới thiệu Ryuuki cho Yuuto:

- Anh Ryuuki là con trai một người bạn rất thân của bố tớ. Anh ấy biết chúng tớ từ hồi nhỏ, cả 4 anh em chơi rất thân với nhau. Ngoài ra, anh Ryuuki còn là tiền Hội trưởng Hội học sinh đấy.

- Ô, thật vậy sao? - Yuuto ngạc nhiên. Thì ra đó là lý do họ quen biết nhau.

- Haha, thực ra anh cũng rất muốn được làm tiếp, nhưng do anh bận nhiều công việc quá nên không thể tiếp tục. Với lại sức hút của Rin năm nay quá khinh khủng, anh chắc chắn trong thế độ lại được. Nên anh quyết định để Rin làm. - Ryuuki cười.

- Onii-chan cũng rất hot mà. Mỗi khi cần trao đổi với anh, em chỉ cần tìm những chỗ mà các cô gái tụ tập đông nhất thì tìm ra anh thôi. Easy mà! - Rin chọc anh.

- Ấy ăy, anh đâu có chứ. - Ryuuki cười, chối biến.

- Anh không chối được đâu. Trong lần khảo sát diễn ra vào tuần trước, anh đã đứng Top 1 những người có sức hút nhất bên con trai đấy. - Hiro châm chọc. - À và tất nhiên người đứng Top bên này chính là chị Rika, bạn gái của anh rồi.

- Ấy ấy, cô ấy không phải bạn gái anh. - Ryuuki nháy mắt. - Mà cô ấy chỉ là gấu của anh thôi.

- Xi, ý có gấu rồi muốn khoe sao thì khoe hả? Em không thua đâu! - Hiro phùng miệng.

Yuuto khá ngạc nhiên về xuất thân của anh. Minohara sao, là kẻ thù à. Vậy thì cậu phải cảnh giác với anh mới được. Nhưng nếu Rin đã thân đến vậy thì chắc ôn cả thôi nhỉ?? Điều mà Yuuto không ngờ đến là anh lại có sức hút với phái nữ như vậy kể cả khi anh đã có bạn gái. Liệu chị ấy có ghen không khi hàng ngày anh đều được những cô gái vây quanh nhỉ?

Yuuto chưa kịp nghĩ hết thì đã có một giọng nói dịu dàng có phần châm chọc chen vào:

- Hình như tôi vừa nghe có ai đó nhắc đến tôi nhỉ? Liệu tôi có nghe nhầm không??

- Aaa, chị Rika. -Hiro reo lên.

- Đến rồi à? - Ryuuki mỉm cười hiền hậu.

Yuuto quay lưng lại và ngay lập tức bị hớp hồn. Đó là một mỹ nhân hết sức duyên dáng. Người đó có một khuôn mặt rất đẹp với đôi mắt màu caramel, chiếc mũi thon và đôi môi anh đào căng mọng đầy quyến rũ. Cô ấy có một mái tóc nâu nhẹ gọn sóng dài ngang lưng, được kẹp một phần bởi chiếc nơ trắng và phần còn lại thả rũ xuống. Thân hình rất đẹp với khuôn ngực đầy đặn, vòng eo thon gọn và đôi chân dài thướt tha. Làn da của chị cũng vô cùng trắng và khí phách chị tỏa ra vô cùng dễ chịu nhưng cũng mạnh mẽ và nghiêm túc. Đúng chuẩn một mỹ nhân như lời Hiro nói. Đó chính là Kirasaki Rika, bạn cùng lớp của anh Ryuuki, cựu Hội phó Hội học sinh và cũng là gấu theo định nghĩa của anh Ryuuki.

- Chào mọi người, con người vô cùng thiêng này đã xuất hiện theo tiếng gọi của mọi người đây. - Chị Rika cười.

- Chị Rika hôm nay cũng đẹp y như mọi ngày. - Hiro nhanh nhẩu đáp.

- Chị sẽ coi nó như là một lời khen đúng nghĩa. - Chị Rika đáp và chuyển ánh nhìn sang Yuuto. - Học sinh mới à?

- D..Dạ vâng. E...Em là Kousaki Yuuto ạ, rất mong được chị giúp đỡ.- Yuuto cúi đầu.

- Chào em, chị là Kirasaki Rika, bạn cùng lớp của Ryu, cứ gọi chị là Rika được rồi, chị không thích kính ngữ đâu. - Chị Rika cười với Yuuto.

- Vâng thưa chị Rika. - Yuuto luống cuống đáp.

- Yuuto à, chị Rika là hoa đã có chủ rồi nên cậu không được lém phéng đâu. -Hiro châm chọc.

- T..Tôi không có đâu. -Yuuto vội vàng đáp.

- Hiro à, đừng chọc Yuuto nữa. - Rin cau mày.

- Vâng... - Hiro đáp, giọng hơi sợ sệt.

- Được rồi, chị không để tâm đâu Hiro. - Chị Rika cười. - Còn anh, Minohara Ryuuki, đến giờ vào lớp rồi, anh có nhanh chóng vào lớp đi không??- Chị Rika nói, giọng tinh nghịch có phần trách móc.

- Vâng vâng, tôi đi ngay đây, thưa phu nhân. - Anh Ryuuki cười đầy ẩn ý và đáp.

- Ai là phu nhân của anh chứ? Đi nào. - Chị Rika ngại ngùng cầm tay anh Ryuuki và lôi anh ấy đi.

- Oaa, chị Rika. -Hiro tiếc nuối nhìn theo.

- Lát nữa nhé, Hiro. - Chị Rika nháy mắt.

- Ấy, anh bị lôi đi rồi. Lát nữa nói chuyện tiếp nhé, Rin.- Anh Ryuuki cười tinh nghịch.

- Vâng ạ. - Rin vẫy tay.

- Tạm biệt hai người. Chúng ta cũng đi thôi, đến giờ rồi. - Rin nói với 3 người còn lại.

- Được rồi, đi thôi nào.

HẾT CHAP 14

Góc lời tác giả: Xin chào, tớ là Miyazaki Harumi đây. Xin lỗi vì sự chậm trễ quá mức của tớ. Vì tớ đã lên cấp 3 và công việc thì khá là nhiều nên dạo gần đây tớ đã không thể post truyện lên cho mọi người đọc. Tớ thành thật xin lỗi về sự cố này. Sắp tới, tớ sẽ cố gắng sắp xếp thời gian up bù để cho mọi người tiếp tục thưởng thức bộ truyện, xin mọi người hãy tiếp tục theo dõi tớ. Một lần nữa tớ rất xin lỗi mọi người vì sự cố thời gian qua. Tớ sẽ cố gắng khắc phục, mong mọi người vẫn đón nhận bộ truyện của tớ ạ. *Cúi đầu* Kí tên: Harumi Đăng bởi: admin

Bạn đang đọc truyện *Sự Trả Thù Màu Đỏ* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 16: Ngày Đầu Tại Trường Mới (Part 6)

Hiện giờ, cả 4 người đang đứng trước cửa lớp 10A, là nơi mà Rin, Hiro và Kouta dành 1/4 thời gian của mình và là nơi Yuuto sẽ bắt đầu học. Yuuto đứng trước cửa lớp, lòng cảm thấy khá hồi hộp, tim đập rất nhanh. Tuy trước giờ, vì tính chất công việc mà Yuuto chuyển trường khá nhiều, nhưng lần đầu tiên được học tại một ngôi trường sang chảnh như vậy là điều mà Yuuto có năm mơ cũng không dám tin. Cậu quay sang Hiro:

- Hiro này, tôi nhờ cậu một việc được không?

- Việc gì thế?

- Cậu có thể đánh tôi một cái thật đau được không?

- Há?? Để làm gì chứ?? - Hiro ngạc nhiên, tròn mắt nhìn Kouta.

- À thì...Đến bây giờ tôi vẫn không dám tin rằng mình thật sự, thật sự sẽ được học ở học viện này. Mọi thứ quá đổi sang chảnh. Tôi nghĩ mình đang nằm mơ :v - Yuuto gãi đầu.

- Phụt...Hahaha, bây giờ là lúc nào rồi mà cậu còn nghĩ là mình đang mơ chứ? - Hiro cười to, đưa tay lên chùi nước miếng, ý lộn nước mắt.

- Cậu hôm nay lạ lắm đấy nhé Yuuto. Cậu bị bệnh hả?? - Kouta lo lắng.

- Nếu một thì cậu nghỉ hôm nay cũng được. - Rin tiếp lời.

- À không, không có. Tôi không sao. Vậy là mọi thứ là thật. Ok, chờ tới 10s, để tôi ổn định não bộ đã. - Yuuto ôm đầu.

- Okok, cậu cứ thoải mái, đừng để bị áp lực quá. Tuy nơi này là vậy nhưng cũng không khác những ngôi trường khác là bao nên cậu cứ thoải mái.

- Ừ ừ.

Sau khoảng 10s tiếp nhận và sao lưu những thông tin mà từ sáng đến giờ, tức 8h thì cuối cùng cậu cũng đã ổn định não bộ. Cậu nói với Rin:

- Ok, tôi đã ổn.

- Vậy thì tốt. - Rin đáp - Bây giờ tôi sẽ vào trước, khoảng 5p nữa thì giáo viên chủ nhiệm sẽ đến và giới thiệu cậu với cả lớp. Giờ cậu cứ tạm thời đứng đợi ở ngoài này nhé.

- Ok.

- Vậy lát gặp.

Rin kéo cửa và cùng 2 người kia bước vào. Vừa được 3s thì Yuuto ở bên ngoài đã nghe thấy những tiếng hô hào, những tiếng vỗ tay và cả những tiếng động kéo bàn kéo ghế ầm ầm. Cậu thầm nghĩ: Mấy con người đó được hâm mộ đến vậy luôn sao?? Sau này mình phải cẩn thận mới được, không sẽ bị làm thịt vì bị tình nghi tội cố tình tiếp cận Hội trường Idol mất!!!

Cậu đứng được 3p thì có âm báo tin nhắn gửi đến. Cậu lôi điện thoại ra xem thì thấy đó là tin nhắn của lão Eugene. Nội dung tin nhắn: Thế nào nhóc con?? Đã làm quen được với ngôi trường mới chưa??

Yuuto nghiêng răng, tức đỏ bừng lên. Lão ta chắc phải hả hê lắm khi thấy mình cực khổ vậy đây. Nghĩ thế, cậu dồn hết lực vào tay, nhấn tin lại cho lão với cái thái độ tưởng chừng có thể bóp nát quả điện thoại: Người là ai, ta không biết, người đi ra đi!!! Đừng có nhắn tin cho tôi lúc đang trong giờ học. ÔNG IM ĐI!!!

Píp, tin nhắn đã được gửi. Yuuto thở dài một cái, nhanh chóng lấy lại thái độ điềm tĩnh ban đầu. Nếu lão Eugene mà còn gửi tin nhắn chọc tức cậu nữa chắc cậu phát điên mất. Nghĩ vậy, cậu thầm chửi rủa tên giáo viên khôn khiếp sao còn không nhanh nhanh dẫn cậu ta vào lớp.

Khoảng 2p sau, Yuuto nhìn thấy có một người phụ nữ đang bước đến. Trông cô ấy khá trẻ, chắc tầm cỡ 27-28 tuổi. Cô ấy mặc áo sơ mi màu trắng kết hợp với váy công sở màu đen, bên ngoài khoác một chiếc áo blouse màu trắng. Khuôn mặt cô ấy rất xinh đẹp được tô sắc bởi một lớp trang điểm nhẹ. Da da trắng, dáng người cao và thon gọn, trên sống mũi cô ấy có một chiếc kính cận, cô buộc tóc thấp và vắt nó ngang vai. Tay cô ấy đang cầm một

cuốn sổ và cô ấy đang đi về hướng lớp 10A, tức lớp Yuuto đang đứng. Khi cô ấy bước đến, Yuuto ngửi thấy mùi cà phê thoang thoảng, chắc đây là mẫu người thích uống cà phê. Cô ấy nhìn Yuuto và mỉm cười thân thiện:

- Em là học sinh mới, Kousaka Yuuto?

- À.. vâng, em là Kousaka ạ. - Yuuto luống cuống đáp, cậu bị choáng bởi vẻ đẹp của người phụ nữ trẻ.

- Cô là giáo viên chủ nhiệm của lớp 10A, tên là Yoshida Haruki, cứ gọi cô là Haruki-san nhé! - Sensei nháy mắt thân thiện với Yuuto.

- Vâng.ạ. - Yuuto đơ trong vài giây, sau đó cậu choàng tỉnh và nói tiếp - Sensei cứ gọi em là Yuuto được rồi ạ, em không thích kính ngữ lắm.

- Haha, được rồi. Vậy bây giờ cô sẽ vào lớp giới thiệu trước, khi nào cô gọi đến thì em hãy bước vào nhé.

- Vâng ạ.

Nói rồi Sensei kéo cửa ra và nhanh chóng bước vào ổn định lớp. Cả lớp nhanh chóng ổn định chỗ ngồi và im phăng phắc. Sensei lên tiếng, giọng cô rất nhẹ và êm:

- Cả lớp, hôm nay chúng ta sẽ có một bạn mới chuyển đến. Yuuto, em hãy vào đây và giới thiệu đi nào.

- Vâng. - Tiếng Yuuto từ ngoài vọng vào.

Yuuto kéo cửa và đóng nó lại một cách cẩn thận. Lớp bắt đầu xì xào nhưng Sensei đã vỗ tay để ổn định lại trật tự.

- Cả lớp im lặng nào. Em hãy giới thiệu về mình đi.

- Vâng. Chào mọi người, tớ là Kousaka Yuuto, mới chuyển đến từ Kyoto (nói xàm). Mọi người có thể gọi mình là Yuuto, rất mong được mọi người quan tâm giúp đỡ. - Yuuto cúi đầu.

- Rất vui được gặp cậu, Yuuto. - Một cậu con trai lên tiếng. - Nghe nói, cậu là trợ lý mới của Hội học sinh đúng không?? Mới vào mà đã làm thành viên của Hội học sinh, chắc thành tích của cậu cũng đáng nể lắm nhỉ?? Tớ mong được cậu chiếu cố đấy nhé

- Đúng vậy đúng vậy, mong được cậu chiếu cố nhé. - Cả lớp đồng thanh.

- Ô, tớ không có đâu mà. - Yuuto ra sức thanh minh nhưng có lẽ chẳng ai thèm nghe. Sensei đứng bên cạnh thấy thế liền trêu cậu:

- Ái chà, mới vô mà đã nổi tiếng như vậy rồi sao???

- Á, em đâu có. - Yuuto vội xua tay.

- Haha, đừng lo quá làm gì.

- Vâng ạ...

Yuuto quay xuống, thấy Rin, Hiro và Kouta đang mỉm cười với cậu rất thân thiện. Cậu nhìn thấy những nụ cười ấy, lòng cảm thấy vô cùng dễ chịu, như được tiếp thêm động lực. Cậu quay thẳng xuống lớp hô to:

- Mọi người, rất mong được mọi người giúp đỡ!!!

- Ohhhhh!!!! - Cả lớp đồng thanh vỗ tay.

- Cậu ta mới vào mà đã gây ra xì can đồ rồi kìa! - Hiro chống cằm thờ dãi.

- Có sao đâu. Vậy nó mới vui. - Rin cười đáp.

- Ày, cậu cứ lo đi là được. - Kouta thêm vào.

- Nói như cậu...nói dễ hơn làm - Hiro phùng miệng.

- Được rồi cả lớp. Chúng ta ổn định để chuẩn bị vào tiết học nào. À Yuuto, em ngồi vào chỗ bên cạnh Rin nhé.

- Vâng ạ. - Yuuto lon ton ôm cặp xuống chỗ cạnh Rin. - Rất mong được giúp đỡ, Hội trưởng.

- Còn phải làm màu. - Rin đùa. - Mong được giúp đỡ.

Cả 2 thân thiện bắt tay nhau trước con mắt ghen tỵ của đám nhí nhỏ trong lớp. Haruki-sensei chợt nhớ ra một điều liền nói với Rin:

- Rin à, vì Yuuto mới chuyển đến nên chưa quen đường lối đâu, nên có gì em hãy chỉ dẫn cậu ấy cho đến khi nào cậu ấy quen đường nhé. Dù sao em

cũng là lớp trưởng mà.

- Vâng, em không phiền đâu.

- Huhu, tại sao lại là Yamazaki-san chứ?? Em cũng muốn dẫn Yuuto đi thăm quan nữa Haruki-chan à!!!- Đám con trai nhí nhố gào khóc trong sự đau đớn.

- Ai cho mấy phép gọi tôi là chan?? Tôi hơn các em tận 12 tuổi đấy nhé!! Cơ mà điều đó không quan trọng. Đơn giản là vì Yuuto sẽ là thư kí Hội học sinh, nên đề Hội trưởng dẫn đi tham quan cũng đâu có sao! - Haruki-sensei đáp tỉnh bơ.

- Huhu, ghen tỵ quá. Yuuto, anh cảm chú liếc mắt đưa tình với Hội trưởng đấy. - Không thuyết phục được sensei, cả đám chuyển qua đe dọa Yuuto.

- Vâng thưa các sếp! - Yuuto đưa tay lên chào.

- Hahaha!!- Cả lớp cười to.

- Được rồi, bước vào bài học nào.

- Rồ!!!! Đăng bởi: admin

Bạn đang đọc truyện *Sự Trả Thù Màu Đỏ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 17: Ngày Đầu Tại Trường Mới (Part 7)

Hiện tại, cả lớp đang trong giờ học Toán. Tất cả đều chăm chú nhìn lên bảng và tiếng giảng bài của Haruki-sensei vẫn vang lên đều đều trong lớp học. Yuuto tỏ ra khá mệt mỏi nhưng cậu vẫn cố tập trung nghe giảng. Nói thật là bây giờ, cậu đang cảm thấy rất rất rất chán và buồn ngủ. Tuy rằng ở tổ chức có gia sư dạy cho cậu học trước đó nên cậu cũng có biết sơ sơ, nhưng chưa bao giờ cậu cảm thấy mệt mỏi như vậy. Mọi thứ đều xoay vòng vòng trước mắt cậu. Chợt giọng nói ấm áp của Haruki-sensei lọt vào tai cậu:

- ...to - Cậu nghe mang máng ai gọi tên mình - Yuuto, em có thể làm được bài này không??

- Dạ??

Cậu bình tĩnh khỏi cơn buồn ngủ và chợt nhận ra cả lớp đang nhìn mình bằng ánh mắt hiếu kì. Phía trên là sensei đang chỉ tay vào câu hỏi, bên dưới là hơn 80 con mắt đang nhìn cậu. Rin, Kouta và Hiro đều đang nhìn cậu bằng con mắt: Cậu đang làm gì vậy?? Hiro ghé vào tai Rin và thì thầm: Liệu cậu ta có làm được bài tập khó như vậy không?? Lần này nguy rồi!. Rin vẫn nhìn thẳng vào Yuuto, ánh mắt như muốn nói: Cậu có ổn không đấy??

- Dạ...

Cậu ngừng một chút, nhìn lên bảng. Câu hỏi này khiến cậu cảm thấy quen thuộc trong chốc lát, hình như dạng toán này hồi còn ở tổ chức đã từng làm rồi. Cậu mỉm cười tinh nghịch. Rin quan sát biểu cảm của cậu ấy và thấy ánh mắt của cậu ta sáng lên một tia sáng nhỏ. Làm được sao??, cô nghĩ.

- Sensei ơi, em nghĩ Yuuto mới vào nên chưa làm được đâu ạ. - Một cô bạn lên tiếng nói giùm Yuuto.

- Cũng phải nhì. - Haruki đẩy nhẹ gọng kính.

- Không... Em làm được ạ. - Yuuto lên tiếng, ánh mắt sắc lẹm.

- Hả?? - Cả lớp đồng thanh kêu lên.

- Em chắc chứ??

- Vâng ạ.

- Lên làm thử nào.

Yuuto nhanh chóng bước ra khỏi chỗ ngồi và bước lên bảng trước ánh mắt kinh ngạc và ngưỡng mộ của mọi người. Những tiếng xì xầm bàn tán vang lên nhưng cậu chẳng thèm quan tâm. Bài toán khó vậy mà cậu ấy có thể làm hay sao?? Không hổ danh là thành viên mới của Hội học sinh. Cậu nghĩ gì vậy?? Đây chắc chỉ là một bài nhỏ trong số những bài thường ngày cậu ấy làm thôi. Oaa, Yuuto trông ngầu quá đi!!!

Những lời khen đó khiến cậu phồng mũi, mặt đỏ vì xấu hổ. Đi ngang qua Hiro, cô tình nghịch chọc cậu: Đừng làm sai nhé! khiến cậu chỉ muốn đấm cho cô một cú. Hiro quay xuống hỏi Rin.

- Cậu nghĩ cậu ta có làm được không?

- Chưa biết được. Nhưng cậu ta trông có vẻ lanh lợi lắm. Không phải dạng vừa. - Cô ngắn gọn đáp.

- Hử...

Cô quay sang Kouta:

- Kouta, cậu nghĩ sao??

- Ừm, chắc cậu ấy sẽ làm được. - Kouta không rời mắt khỏi trang vở, đáp.

- Hai người đúng là quân một sách. - Hiro mỉm cười quay lên.

Yuuto làm bài tập chỉ vùn vùn trong vòng 3p. Khi cậu trên đường trở về chỗ, những tiếng xì xào lại vang lên, khiến cậu cảm thấy hạnh phúc kinh khủng. Về đến chỗ, cậu thấy Rin đang nhìn chằm chằm vào bài tập cậu đã làm xong, mắt sắc lẹm, trông cô có vẻ suy nghĩ rất lung. Điều đó khiến Yuuto thấy bất an. Chẳng lẽ cậu làm sai sao??

Sensei đứng bên cạnh cậu từ lúc cậu lên làm bài, mắt không ngừng quan sát cậu. Khi thấy những dòng công thức cứ dần dần hiện ra dưới tay cậu, cô mỉm cười nhẹ. Sau khi đã đọc xong bài làm của cậu, sensei bước lên phía trước và hỏi:

- Được rồi, có ai có ý kiến gì về bài làm của Yuuto không??

-...

Mọi người xì xào, chỉ trỏ tùm lum vào bài làm của Yuuto. Bài làm gọn gàng, sạch sẽ, dễ hiểu nhưng họ vẫn cảm thấy nghi ngờ về thực lực của Yuuto. Họ cần một người có năng lực bậc nhất trong lớp để nhận xét bài làm và người đó không ai khác chính là lớp trưởng của chúng ta, Rin.

Như hiểu được tâm tư giấu kín của cả lớp, Haruki gọi Rin đứng dậy:

- Rin, em có ý kiến gì không??

- Theo em... - Rin đứng dậy.

Cả lớp nín thở chờ nhân vật quyền lực này phán xét kết quả. Không khí căng thẳng đến mức Yuuto cũng cảm thấy áp lực, nuốt nước bọt nhìn Rin. (giải có mỗi bài toán làm gì căng vậy -.-)

- Yuuto làm đúng rồi. - Rin thông báo.

- Oaaaaa. - Mọi người hô lên và những tràng vỗ tay vang lên không ngớt. Chắc chắn là nhân vật chính không ai khác chính là Yuuto của chúng ta. Cu cậu đang nhất thời không cảm nhận được mọi thứ xung quanh và ngồi dờ ra đó. WTF?? Cậu làm đúng? Rin đã công nhận điều đó. Yeeeeee!!

Mọi người ngay lập tức tán thưởng Yuuto: Đúng là thiên tài mà!, Yuuto à, cậu giỏi quá, xin hãy nhận của tớ một lạy, vân vân và mây mây. Sensei đứng trên bục, cười nhẹ: Đúng như mình nghĩ. Cô có mắt nhìn người rất tốt và cô cảm thấy, Yuuto rất ưu tú.

Rin mỉm cười nhẹ. Đúng là gà cưng của Eugene, cô nghĩ. Kouta khoanh tay trước ngực cười nhẹ. Hiro há hốc miệng. Nànní, cậu ta có thể làm được sao?? Thật không ngờ. Vậy mà mình cứ tưởng cậu ta ngốc lảm. Đừng nhìn mặt mà bắt hình dong, Hiro à!

RENGGGGGGGGGGGGGGGGG

Tiếng chuông thông báo đến giờ nghỉ trưa vang lên. Cả lớp ngay lập tức gấp sách lại và không gian xung quanh trở nên ồn ào. Sensei sau khi dặn dò cả lớp làm bài tập đầy đủ thì nhanh chóng bước ra ngoài. Cả lớp xôn xao những tiếng mời gọi nhau đi ăn trưa nhưng chủ yếu là vẫn vây lại chỗ Yuuto thành một vòng tròn.

Cậu giỏi quá Yuuto à!

Cậu có đi học thêm ai không??

Cậu có bí kíp gia truyền gì hả??

...

Những câu hỏi dồn dập bay đến não của Yuuto khiến cậu nhất thời luống cuống, không trả lời được.

Ư...tớ...

- Yuuto, đi ăn trưa nào.

Rin đi đến, sau lưng là Kouta và Hiro. Mọi người đều đặt sang hai bên cho Hội trường quyền lực đi. Rin cầm tay áo của Yuuto kéo đi, quên không nói với mọi người:

- Yuuto hôm nay hơi bận, có gì thắc mắc mọi người có thể hỏi cậu ấy sau nhé! - Rin nháy mắt.

- Vâng ạ. - Cả lớp ngoan ngoãn như một con cún.

.....

- Ày thành người nổi tiếng thích nhỉ?? - Hiro hỏi xoáy Yuuto.

- Hà?? Người nổi tiếng??

- Thì đây, cả lớp vây quanh cậu đây còn gì??

- Tớ đâu có muốn như thế!!

Tình hình là sau khi đưa Yuuto đi thăm quan những nơi cần thiết thì cả bọn đang ngồi ăn trưa ở canteen. Mỗi người đều có một hộp bento và của Yuuto là Rin mang đi. Yuuto lên tiếng thanh minh sau khi đưa cầm hộp cafe uống, vẻ mặt ngạc nhiên.

- Có, cậu cố ý lên bảng giải bài tập để cho mọi người thấy cậu giỏi thế nào chứ gì? - Hiro bĩu môi.

- Tớ không có nhé!!

- Ôn quá, tập trung ăn giùm tôi đi!! - Kouta và Rin bực mình lên tiếng.

- Vâng. - Giọng hai kẻ quấy phá kia nhỏ xiu.

Khi mọi người giải quyết bữa trưa của mình xong thì Haruki-sensei đến tìm Rin.

- Rin, cô có thể nhờ em một việc được chứ?? - Cô vẫy tay với 3 người kia và nói với Rin.

- Được ạ. Đến phòng GV chứ ạ.

- Được đây.

Khi cả 2 rời khỏi, Yuuto hỏi Kouta với bộ dạng thắc mắc.

- Sensei gặp Rin có chuyện gì nhỉ??

- Kệ cậu ấy đi, lớp trưởng có nhiều việc cần giải quyết lắm. Chúng ta lên lớp trước thôi. - Kouta nói.

.....

- Rin à, em đang tính làm gì vậy??

- Như chị thấy đó, Haru-nee. - Rin đứng dựa lưng vào cửa.

- Chị hỏi là em đang tính làm gì khi đem thành viên của tổ chức đến trường. Em có biết nguy hiểm thế nào nếu chúng phát hiện ra thân phận của mình không?? - Haruki lo lắng.

- Em có kế hoạch đâu vào đó rồi, chị đừng lo. - Rin trấn an Haruki.

- Nhưng mà...

Quên không nói với mọi người, Haruki là thành viên của JSC. Cô đang làm việc cho Rin và là người giám sát của cô ấy. Cô cũng là người rất thân với Natsuki và Rin hồi nhỏ. Nhưng trước khi Natsuki mất, cô lại đi nước ngoài để du học nên chuyện của Natsuki, cô chỉ biết sau khi về nước và vào làm GV ở học viện Sakura. Cô luôn tự dằn vặt mình vì đã đi lúc tổ chức và đặc biệt là người em trai kết nghĩa của cô đã mất mà cô không may biết gì. Cô đã khóc rất nhiều về việc đó.

Natsuki đã mất, giờ chỉ còn Rin là người thân với cô nhất. Nếu Rin có chuyện gì thì chắc cô sẽ tự tử mất.

- Em vẫn còn ý định báo thù cho Natsu sao?? - Cô hỏi với giọng đau khổ.

- Haru-nee à, em...

- Rin, chắc hẳn em cũng biết dần thân vào Eward là một chuyện rất nguy hiểm, bản thân Natsu mất cũng chính vì chúng. Em còn muốn tiếp tục đi theo vết xe đổ của Natsu sao?? Hề em có mệnh hệ gì thì chị biết ăn nói sao với Haruka-sama chứ??

- Chị à, chị phải hiểu cho em. Mất đi Natsuki chính là nỗi đau lớn nhất của cuộc đời em. Em không thể chịu nổi khi không có Natsuki ở bên cạnh. Và chúng chính là kẻ đã khiến cho Natsuki phải ra đi, em phải trả mối thù này. Dù có phải làm gì đi nữa thì em cũng phải giết chết tất cả bọn chúng. - Rin gần giọng, đôi mắt hằn lên những tia giận dữ.

- Nhưng...- Haruki bối rối.

- Chị đừng lo, cậu ta chính là bước tiến lớn của em. Em chắc chắn không làm chị phải lo lắng đâu. Xin hãy tin ở em. - Rin đặt tay lên vai Haruki.

- Thôi được rồi. - Haruki thở dài - Em cứng đầu cũng chẳng khác gì Natsu cả. Chị tin em, nhưng em phải thật cẩn thận đấy.

- Em cảm ơn chị. À mà chị hãy quan sát cậu ta giúp em nhé. Nếu cậu ta có gì bất thường thì chị phải báo cho em đó.

- Vâng thưa cô nương.

.....

Những tiết học sau đó trôi qua một cách bình thường và nhàm chán. Khi tiếng chuông reo lên cũng chính là lúc tất cả được thả tự do trở về nhà. Yuuto vươn vai một cách mệt mỏi, miêng ngáp không ngừng. Kiểu này chắc tối lại phải đi ngủ sớm rồi.

Mọi người sửa soạn xong xuôi liền tiến bước đi trở về nhà. Yuuto chợt nhớ ra điều gì đó liền bước nhanh hơn 1 bước, hỏi Rin.

- Hôm nay không phải đến văn phòng Hội học sinh sao??

- Không, chúng ta về sớm. Mọi công việc đều đã được hoàn thành rồi nên cậu không cần phải lo.

- Đúng là Hội học sinh có khác, làm gì cũng nhanh gọn. Tớ cũng đuối sức rồi.

- Vậy thì nhanh chóng về nhà thôi.

- Ok!!!! Đăng bởi: admin

Bạn đang đọc truyện *Sự Trả Thù Màu Đỏ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 18: Buổi Tối Ở Nhà Mới (Part 1)

Bây giờ là 5h chiều và mọi người thì đang trên đường trở về nhà. Trước đó, Rin đã rủ mọi người ghé qua siêu thị để mua đồ về làm bữa tối. Ngài Hiệu trưởng và phu nhân rất ít khi có nhà, trong nhà chỉ có người hầu, còn đầu bếp thì không tuyển dụng do mọi người thích tự nấu ăn hơn nên hầu như mọi bữa ăn đều là do Rin, Kouta và Hiro phụ trách. Nhưng bây giờ trong nhà đã có thêm thành viên mới nên mọi người quyết định hôm nay sẽ mở tiệc chiêu đãi. Sau một hồi lâu loay hoay trong siêu thị, cả đám quyết định về nhà.

Yuuto và Kouta, hai người mỗi tay xách rất nhiều túi đồ, mặt mũi bơ phờ, mồ hôi chảy ròng ròng, quần áo xộc xệch, dáng đi xiêu vẹo như vừa trải qua một trận ẩu đả vậy. Rõ ràng là hai người với thân phận con trai phải xách đồ giúp con gái rồi. Phía trước là Rin và Hiro đang vừa đi vừa nói chuyện một cách tỉnh rụi, không hề quan tâm gì đến hai con người khổ sở ở phía sau. Thiệt là tội nghiệp quá đi!!

Không thể chịu nổi, Yuuto gào lên đầy ảm ức:

- Nè, hai vị có phải là con người không vậy?? Sao lại có thể đối xử với chúng tôi như vậy chứ!!

- Đúng đấy, tại sao trong khi chúng tôi còng lưng ra xách đồ mà các người mua thì các người lại có thể vô tư như vậy chứ?? - Kouta thêm vào.

Rin quay phắt lại, mặt tỉnh bơ:

- Hai người có phải đàn ông con trai không??

- Tất nhiên là phải rồi, bộ cậu không nhìn thấy sao. - Hai người đồng thanh.

- Vậy thì... Hãy thực hiện nó như là một người đàn ông đi. Đàn ông con trai ai lại đi tính toán lật vật với con gái đúng chứ.
- Cậu... - Hai kẻ nào đó tức tím ruột.
- Đúng rồi. Lẽ nào các cậu bắt lũ con gái chân yếu tay mềm chúng tôi phải xách hết cái đồng đấy chứ. - Hiro tủm tủm cười (yếu cái mọe gì bà -.-)
- Tuy là vậy, nhưng đâu nhất thiết phải mua nhiều vậy chứ. Cậu tính mua ăn cả năm sao. - Kouta kẻ lè.
- Vậy bình thường cậu có ăn không?? - Rin hỏi.
- Có.
- Vậy thì lo mà làm đi, đó là đồ ăn của cậu đấy. Hai người các cậu còn nói nữa thì tối nay ôm bụng rỗng mà đi ngủ nhé.

Nói xong, Rin và Hiro phui mông bước tiếp, để lại đằng sau hai người con trai tuần tú với bộ dạng không thể thâm hại hơn nữa đang giương mắt éch đứng nhìn. Tội nghiệp, đáng ra hai thằng bây không nên sinh ra với kiếp làm con trai.

Sau hơn 15p vật vã lê lét trên đường, cuối cùng 4 người cũng về được đến nhà. Yuuto lại được một lần nữa mắt chữ A mồm chữ O, giương đôi mắt sắp lòi ra ngoài kia ngược trên nhìn căn nhà mình chuẩn bị ở. Nhà của Rin sao lại có thể to đến vậy chứ?? Đại khái thì nó giống y chóc biệt thự nhà Minohara, nhưng là phiên bản thu nhỏ với cách bày trí ngoài sân khác nhau, còn lại bên trong thì... giống hệt. Công rộng, nhà cao, sơn màu trắng, sân bọ chà bứ, đủ các thể loại cây cối, vân vân and mây mây. Bên trong không khác gì nhà Minohara, nhưng Yuuto đâu đã được bước vào trong đó, ngạc nhiên là chuyện thường. Yuuto đang sốc, vâng thừa mọi người. Mặt trắng bệch, cậu không dám tin đây là ngôi nhà mà cậu sẽ ở. Trông nó giống một tòa lâu đài hơn chứ nhà gì. Cậu quay sang hỏi Rin đang loay hoay lấy chìa khóa.

- Rin này, cậu có chắc chúng ta không đi nhầm nhà chứ??
- Há?? Cậu hỏi gì vậy?? Đây là nhà của chúng ta đấy.
- Nhưng nó to quá mức so với một căn nhà bình thường đấy. - Yuuto xanh mặt chỉ vào pháo đài Yamazaki trước mặt.
- Ồ thì.. Nó là nhà. - Rin dừng dừng đáp. - À, thấy chìa khóa rồi. Mau vào nhà nào.
- Kouta à, đây là nơi chúng ta sẽ ở sao?? - Yuuto vẫn chưa tin vào hiện thực.
- Ủ, cậu ngạc nhiên lắm hả??
- Tớ nghĩ nơi đây có vẻ hợp để kinh doanh khách sạn hơn đấy.
- Haha, cậu nói gì vậy chứ.
- Đây hai người, mau xách đồ vào nhà đi. - Hiro hối.
- Tớ liền. Đi nào Yuuto.
- Ồ..Ừ.

Yuuto ngược lên nhìn một lần nữa căn nhà rộng lớn của Rin. To khiếp!! Nhưng cậu cảm thấy quen thuộc vô cùng, giống như cậu đã biết nó từ lâu. Lại là cái cảm giác như lần đầu cậu gặp Rin. Bối hời, xúc động, khó tả. Đây là lần đầu cậu đến đây mà nhỉ. Khi bước qua cổng, cậu có cảm giác như ngôi nhà đã nói với cậu: Mừng cậu về nhà. Yuuto nghĩ do mình mệt quá rồi.

Đặt hết đồng đồ mà Rin và Hiro đã chọn lên bàn ăn của căn bếp rộng lớn, Yuuto và Kouta nằm bẹp tại chỗ, không thể nhúc nhích được. Rin và Hiro cười tủm tủm.

- Vất vả cho hai cậu rồi, haha!
- Tớ đảm bảo lần sau sẽ không bao giờ đi chợ với hai người nữa đâu. - Kouta thờ dãi.
- Totally agree. Tớ đủ phê rồi. - Yuuto không buồn nhúc nhích.
- Rồi rồi, hai cậu lo đi tắm đi. Tụi tớ sẽ nấu bữa tối. Người hôi như cú ấy, kinh khủng quá. - Hiro giả vờ lấy một tay bóp mũi, phẩy phẩy tay còn lại.
- Tại các cậu chứ ải! - Hai con cú kia đứng dậy, vuron vai cho đỡ mệt rồi xách đít đi mất.
- Tội nghiệp tụi nhỏ ghê ha, bọn nó yếu quá. - Hiro châm chọc.
- Kệ bọn nó đi, con trai yếu xưa giờ. - Rin đáp.
- Các cậu nói gì đấy hả??

- Còn không mau đi tắm, tôi sẽ cúp nước của hai cậu đấy.

-...

Trong thời gian hai người kia đi tắm, Hiro và Rin lo việc bếp núc. Bỗng Hiro lên tiếng:

- Rin này, cậu có chắc cho cậu ta ở nhà mình là đúng đắn không??

- Bây giờ có hối hận thì cũng muộn rồi. - Rin lạnh lùng đáp.

- Tôi biết cậu vẫn còn có ý định trả thù, nhưng đó là chuyện của 3 năm trước rồi. Chẳng phải chúng ta nên...

- Quên nó đi sao?? Ý cậu là vậy chứ gì?? - Rin ngược nhìn Hiro, ánh mắt băng lãnh.

- Tớ... - Hiro ngập ngừng. Cô cảm thấy mình đã sai khi nói đến chuyện đó. Rin yêu Natsuki, và cô ấy không thể nào chấp nhận chuyện Natsuki bị tổ chức kia giết hại. Cô hiểu Rin, người bạn tâm bé của mình. Có chết Rin cũng không thể tha thứ cho bọn chúng.

Như đọc được nỗi bất an trong mắt Hiro, Rin nhẹ nhàng nói:

- Xin lỗi vì làm cậu lo lắng. Nhưng tớ có quyết định của riêng mình. Tớ sẽ không đặt hai cậu vào tình huống nguy hiểm đâu.

- Rin à...

- Chúng ta không nên nói quá nhiều về việc này, để cậu ta nghe việc thì lớn chuyện, ảnh hưởng đến đại cục. Tạm thời ta không nên nói về nó nữa. - Rin tiếp tục gọt khoai tây.

- Ủ. - Hiro quay đi.

Căn bếp lại trở nên yên lặng như ban đầu. Đăng bởi: admin

Bạn đang đọc truyện *Sự Trả Thù Màu Đỏ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 19: Buổi Tối Tại Nhà Mới (Part 2)

15p sau, Yuuto và Kouta bước ra từ nhà tắm, tiến về phía nhà bếp. Hiro nghe thấy tiếng bước chân, vừa kịp quay lại thì đã đứng ngậy ra tại chỗ. Cảnh tượng trước mắt trông thật quyến rũ! Kouta và Yuuto, tóc còn ướt nước, chiếc khăn bông quấn quanh cổ, đang đi gần lại cô một cách tỏa sáng. Dáng người cao ráo, làn da trắng trẻo, mềm mại, khuôn mặt anh tuấn còn đọng lại vài giọt nước chưa được lau kỹ, mái tóc nhỏ giọt nước rơi trên chiếc khăn bông. Hai người đều mặc quần sooc ngang đầu gối màu đen và mặc một chiếc áo thun thoải mái. Cơ thể khỏe mạnh cuộn cuộn hiện lên nơi cơ tay của hai người. Đã vậy, hai người còn vừa đi vừa mỉm cười, để lộ hàm răng max đều và trắng. Này, đi tắm thôi có cần phải đẹp trai vậy không??

Hiro nhìn hoa cả mắt, vội kéo ống tay áo của Rin.

- N...Này, mấy cậu ấy quay lại kia.

- Ủ. - Rin lạnh lùng đáp.

- Trông thật là đẹp quá đi mà. - Hiro xuyết xoa, mắt lấp lánh trái tim.

- Cậu động lòng trước Yuuto rồi à?? - Rin nhìn cô với ánh mắt soi mói.

- L..Làm gì có chứ. - Hiro lấp bắp, mặt đỏ bừng.

- Hử...

- Này, hai cậu nói chuyện gì mà có vẻ vui quá vậy??

- Á!!

Mới thấy hai cậu ấy ở đằng kia, thoát cái đã đứng cạnh Hiro rồi. Cô giật mình hét lên, cái muỗng múc cơm rơi xuống đất.

- Có chuyện gì vậy?? Hiro, sao mặt cậu đỏ quá vậy?? - Kouta áp trán mình vào trán Hiro - Ôm rồi hả??

- Á!! K..Không có gì. - Hiro nhảy dựng lên, lùi về phía sau.

Yuuto nhìn Rin với ánh mắt "Có chuyện gì vậy". Rin hiểu ý liền nói:

- Máu hám giai của Hiro vừa sộc lên não vì gặp trai đẹp đó mà.

- Cái gì?? - Yuuto cùng Kouta kêu lên.

- Rin, cậu im đi!!!

- Tớ đây chỉ có sao nói vậy thôi mà! - Rin nhún vai đáp.

- Hahaha, sống tới bây giờ là 16 năm rồi mà tớ mới biết cậu là một kẻ ham giai đó nha. - Kouta cười to.

-Im hết đi!!!! - Hiro gào to, mặt bốc lửa. - Rin, cậu hãy đợi điyyyy!!!

- Rồi rồi, đi tắm đã. - Rin kéo Hiro lôi đi xềnh xệch. - Còn lại nhờ hai cậu nhé.

- OK.

Sau khi Rin và Hiro đi rồi, Yuuto và Kouta tiếp tục phần việc còn lại. Đang ngồi canh chừng nồi carry, Kouta bỗng lên tiếng:

- Này, cậu hoạt động trong tổ chức được bao lâu rồi??

- Tớ cũng không rõ lắm, hình như là 3 năm trước thì phải. - Yuuto thành thật đáp.

"3 năm trước...Hình như là lúc Natsuki mất thì phải", Kouta nghĩ thầm.

- Nè, tại sao cậu lại làm việc cho tổ chức vậy?? - Kouta tiếp tục hỏi.

- Chuyện đó...Tớ không biết.

- Cậu không biết???

- Ủ. - Yuuto gãi đầu, tiếp tục nói. - 3 năm trước, tớ đã gặp phải một tai nạn gì đó nghiêm trọng lắm, phải nằm trong viện suốt mấy tháng trời cơ. Đến lúc tỉnh dậy, tớ chỉ biết là mình bị băng kín khắp người, toàn bộ mọi chuyện trong quá khứ đều quên sạch hết, cứ như là đã bị xóa hết đi vậy. Rồi người của tổ chức đến nói với tớ rằng lão già kia (lão Eugene đấy) đã cứu tớ, và từ nay tớ sẽ làm việc trong tổ chức. Tớ đã phải nằm viện đợi phục hồi chấn thương hơn 2 tháng đấy. Từ lúc ra viện, tớ cứ bị đem ra luyện tập vậy thôi, sau 3 năm thì như bây giờ đây.

"Ồ, thú vị"

- Vất vả cho cậu quá nhỉ. - Kouta nói, vẻ thông cảm.

- Cũng không quá tệ. Làm việc có lương, còn được đi đây đi đó, cũng vui mà - Yuuto cười.

- Ủ. - Kouta đáp với vẻ trầm ngâm.

- Mà sao cậu lại hỏi về chuyện này??

- À, tại chúng ta từ nay sẽ hợp tác với nhau nên tớ muốn biết thêm về cậu để hiệu quả công việc tốt hơn ấy mà.

- Thì ra là vậy.

- Các cậu đang nói gì vậy??

Hai người quay lại thì Rin và Hiro đã tắm xong và đang lau tóc. Kouta lên tiếng trước.

- Không có gì đâu. Tụi tớ đang bàn về nồi carry đấy mà.

- Cậu thấy thế nào??

- Vị được đấy, tẹo nữa chắc sẽ rất ngon.

- Vậy thì tốt rồi. Hiro cùng Yuuto đi chuẩn bị bàn ăn đi.

- OK.

Trong khi Rin chỉ đạo công việc, Kouta khẽ nói nhỏ vào tai cô.

- Tớ có chút thông tin về cậu ta rồi.

- Vậy tạo ản xong đến phòng tớ, kêu Hiro nữa.

- OK.

Nhờ có sự giúp đỡ của Hiro và Yuuto, bữa ản đã được dọn xong trong chốc lát. Các món ản bốc khói nghi ngút, được đặt lên chiếc bàn ản sang trọng và lịch lãm. Mùi thơm phức cả gian phòng, khiến bụng đói của những con người nào đó sau một ngày dài đầy mệt mỏi.

-Ottttttt...

Tiếng bụng của Yuuto và Kouta kêu lên.

- Ồ, có vẻ hai người đã đói lắm rồi nhĩ. – Hiro cười tình nghịch.

- Ồ, nó đã kêu từ lúc chiều rồi. Hai tụi này bị các cậu hành xác quá mà. – Hai người nào đó than thở.

- Được rồi, vô ản đi, đồ ản sẽ nguội mất.

- Mời cả nhà ản cơm!!!

Cả bọn nhanh chóng nhập tiệc. Rin cầm ly nước lên bàn, đứng dậy, đồng dục nói:

- Eto, vì hôm nay là ngày đầu tiên Yuuto đến với gia đình chúng ta, hãy cứ thoải mái như ở nhà nhé. Cạn ly!!!

- Cạn ly!!

Mọi người ản uống rất vui vẻ và nhộn nhịp. Các món ản dần biến mất, thay vào đó là những cái bụng to tròn bắt đầu xuất hiện. Kouta nhớ ra một chuyện, liền hỏi Rin:

- Rin, hôm nay bác Kazuki không về sao?

- Ừ, hôm nay bố bảo có chuyện cần xử lý ở công ti, sẽ không về đâu.

- Lại nữa à, hầu như chẳng bao giờ thấy bác ấy ở nhà. – Hiro chán nản. – Tớ còn đang mong sẽ được đấu lại ván cờ hôm bữa đang dở dang nữa.

- Thôi bỏ đi. Dù cậu có cố cỡ nào cũng không thắng được bác ấy đâu. – Kouta cười gian – Cậu đã thua bác ấy được 999 ván rồi đấy. Chỉ cần cố thêm một chút nữa là sẽ xác lập kỉ lục thế giới đấy.

- Đây, một ngày cậu không cạnh khỏe tớ thì cậu ngứa lợi hả?? – Hiro nổi dóa.

- Thôi im hết đi. Ảnh hưởng người khác quá. – Rin gằn giọng.

- Vângggg.

- Phụt! Hahahahaha!!! – Đột nhiên Yuuto cười to.

Cả ba người mắt tròn mắt dẹt nhìn cái con người đang cười sặc sụa như điên trước mặt. Hiro lo lắng:

- Đây, cậu không sao đấy chứ?? Tự dưng cười như một thằng điên vậy??

- Hahaha, không sao. Chẳng qua là các cậu nói chuyện hài hước quá thôi. – Yuuto quẹt nước mắt.

- Hài hước á???

- À, đừng để ý làm gì. Hahaha!!

- Hai người các cậu đã lấy bệnh điên sang cho cậu ta rồi đấy. – Rin lườm với ánh mắt sắc bén.

- Làm gì có chứ! – Hai người đồng thanh nói, rồi quay sang nhìn nhau – Hahaha!!

- Bỏ đi, các cậu thật hết thuốc chữa. Tóm lại, Yuuto, chào mừng cậu đến với nhà của tụi này. Cứ thoải mái như ở nhà nhé. – Rin chìa tay ra.

- Tớ cũng vậy. Rất mong được các cậu giúp đỡ!!

Chương 20: Buổi Tối Tại Nhà Mới (Part 3)

Ăn uống no say, chán chường xong, mọi người bắt đầu vào công việc dọn dẹp. Việc dọn dẹp chén đĩa sẽ do Rin và Hiro phụ trách, dọn rác và quét nhà do Kouta và Yuuto đảm nhiệm. Tất cả làm việc rất nghiêm túc, không nói một lời nào. Nguyên nhân là do đoạn đối thoại trước đó. Xin trích lại nguyên vẹn như sau:

Rin: Ăn uống cũng xong rồi, dọn dẹp đi thôi.

Kouta: Đứng đây, dọn dẹp nhanh để còn nghỉ ngơi nào.

Hiro: Vẫn còn sớm mà, hay dọn dẹp xong chúng ta chơi trò gì đi.

Yuuto: Đứng đây. Hay là chơi bài đi, tớ đây là cao thủ đấy.

Rin: Không được. Chúng ta còn phải làm bài tập nữa.

Hiro: Thôi mà Rin. Ngày nào cũng bài tập, bài tập. Cậu không thấy chán sao??

Rin: Không.

Hiro: Kouta aaaaaaa

Yuuto: Đi mà!! Hôm nay là ngày vui, tại sao cậu nỡ như vậy chứ!!!

Kouta: Hay là vậy đi. Dọn dẹp xong, chúng ta sẽ giải quyết bài tập trong vòng 1 tiếng. Đúng 1 tiếng sau, ai chưa làm xong bài tập thì ngoan ngoãn đi ngủ. Rin, cậu thấy được không?

Rin ngược nhìn đồng hồ rồi nói: Dù sao cũng mới chỉ có 7h. Được thôi, trước mắt cứ dọn dẹp đã. rồi sau đó đem bài tập xuống phòng khách làm. Đúng 1 tiếng tớ kiểm tra mà chưa làm xong thì lên giường đi ngủ nhé.

Hiro + Yuuto: Huraaaa!!! Kouta là nhất!! Rin là nhất!!

Rin: Lo dọn dẹp đi.

Vângggggggggg!!!!

Chuyện là vậy đấy. Vì sòng bài to lớn đang đợi ở trước mắt, Hiro và Yuuto nhanh nhẹn hơn hẳn, còn Rin và Kouta chỉ biết thờ dài. Đúng là con nít, dễ dụ!

Dọn dẹp xong thì vừa đúng 7h30p, Rin ra lệnh mọi người về phòng lấy bài tập đem xuống phòng khách. Hiro nhanh chóng chạy về phòng, còn Yuuto thì vì chưa biết phòng mình ở đâu nên Kouta đi cùng. Rin cũng thờ dài đi về phòng. Đúng 5p sau, tất cả đã tập trung dưới phòng khách, tay ôm khế nệ một đống bài tập. Hiro cầu nhàu:

- Trời má, tưởng rằng có ít lắm, ai ngờ cao quá đầu. Thế này thì làm đến bao giờ cho xong! Save meeeeeeee!

Yuuto cũng buồn không kém, phen này không thể xong trong vòng một tiếng rồi. Rin và Kouta nhìn nhau cười khò. Kouta nói:

- Hiro, nếu cậu làm xong đống này trong vòng 1 tiếng mà không sai một bài nào, ngày mai tớ sẽ dẫn cậu đi ăn kem. Đồng ý chứ??

- Rủi ro ít nhất 3 câu sai. - Người nào đó nghe đến kem thì mắt sáng rực.

- Được rồi, rủi ro 3 câu. Làm đi.

- Hurayyyy!!! Kouta là tuyệt nhất!!

Đến chịu với con người này rồi! Yuuto cũng ngồi xuống làm bài tập, một phần cũng là do Kouta hứa sẽ mua cho cậu một phần. Rin chỉ biết lắc đầu. Phen này lại tốn tiền vô ích rồi.

Không khí trong nhà lại trở nên im lặng và có phần căng thẳng. Chỉ có thể nghe tiếng bút sột sọat trên giấy và tiếng bay vo ve của mớ con ruồi vô duyên

nào đấy sau đó đã bị Kaga (chính tác giả) ta đây đập chết vì phá hỏng không khí mà thôi. Đôi khi có tiếng cọ cọ bút vào đầu, rồi sau đó lại im bật. Hiro và Yuuto tập trung cao độ vào việc giải bài tập, Rin và Kouta thì vô cùng thông thả. Bài tập cứ dần thấp đi, thay vào đó là sự sung sướng của Yuuto và Hiro khi giải xong một bài. Có vẻ như chiến lược của Rin và Kouta đã thành công mỹ mãn.

Đồng hồ chỉ 8h30, đã đến lúc kết thúc việc làm bài tập theo thời gian được giao rồi. Yuuto và Hiro lo lắng đưa bài tập cho Rin và Kouta kiểm tra, mồ hôi nhễ nhại. Thật là, một cuộc là vừa làm bài tập xong hay là vừa đi đánh trận về vậy! Rin và Kouta tập trung đọc đáp án mà hai người kia đã làm ra. Hiro và Yuuto căng mắt ra đoán biểu cảm của hai người, nhưng vô dụng vì họ là những con người bất biến giữa dòng đời vạn biến. - Hừm. Yuuto sai 1 câu, Hiro sai 2 câu. - Rin gấp vở lại, nói.

- Hoan hô!!! Không phá vỡ giao hẹn, lại còn giải xong hết bài tập rồi. Thật là hạnh phúc quá đi!! - Hiro gào lên sung sướng.

- Chỗ nào thế?? Có thể chỉ ra được không?? - Yuuto sấn đến.

- Đây, từ chỗ này. - Kouta chỉ vào cuốn vở của Yuuto.

- Hiro à, cậu phải học tập Yuuto đi chứ. Đừng có ngồi đó chỉ biết ăn không, lo đi sửa lại lỗi đi.

- Được rồi mà, tới liền đây!!

- À, thì ra là vậy. Tớ hiểu rồi, lập tức sửa lại đây. Cảm ơn cậu đã giúp đỡ. - Yuuto cúi đầu.

- Không có gì. Cậu hiểu bài là tốt rồi. - Kouta xua tay.

Sau 5p sửa bài, cuối cùng toàn bộ đồng bộ bài tập đã chất cao như núi đã được giải quyết xong. Hiro mệt mỏi nằm lê lét xuống sàn.

- Ác quá! Tại sao các thầy cô lại ác độc như vậy chứ! Ra cho học sinh một đồng bộ bài tập như vậy, làm mãi mới hết. Mà Rin này, cậu cũng ác quá đấy. Tại sao lại bắt làm bài của những ngày khác nữa chứ? Hôm nay mới chỉ là thứ 3 thôi mà!

- Nếu cậu làm luôn bây giờ không phải những ngày khác cậu sẽ có thời gian rảnh sao? Còn kêu ca gì nữa, bài thì cũng đã làm xong rồi. Hay từng đấy vẫn chưa đủ, muốn làm thêm?? - Rin bỏ kính xuống bàn, thông thả đáp.

- Dạ em biết lỗi, mong chị tha cho em. Em lỡ miệng thôi! - Hiro quỳ lạy.

- Biết vậy là tốt.

- Hahaha, Hiro toàn bị Rin dọa sợ xanh mặt thôi. - Kouta cười.

- Tại sao cậu không thử phản kháng một lần nhỉ?? - Yuuto thêm vào.

- Đây, các người có biết thế nào là ngu không hả?? Cậu ấy đáng sợ lắm, biết không hả?? Có cho cậu tiền chưa chắc cậu đã dám làm phản đấy, đừng nói chỉ là tôi nhé. Các cậu cũng đã bị cậu ấy đe dọa rồi đấy nhé, đừng bảo các cậu chưa biết thế nào là sợ nhé. Im hết đi, lủ nhiều chuyện. - Hiro nhắm mắt nhắm mũi quát.

- Tớ sẽ coi đó như là lời khen. - Rin đáp tỉnh bơ. - Được rồi, bài tập cũng xong, nhà cửa cũng dọn xong. Các cậu muốn chơi gì?

- Lập sòng bài đề!!! Đề tớ đi lấy bộ bài đã. - Hiro nhanh nhẩu.

- Được rồi. Tớ đi cất sách vở cho. 10p nữa bắt đầu. - Kouta ôm chồng sách đi.

- Đề tớ phụ cho. Nhiều vậy cậu mang không hết đâu. - Yuuto chạy tới.

- Phiền cậu rồi.

- Không có gì đâu.

Rin cũng đứng dậy, đi vào bếp.

- Tớ đi lấy chút nước uống. Chuẩn bị đi.

- OKKKK!!!

Bạn đang đọc truyện *Sự Trả Thù Màu Đỏ* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 21: Buổi Tối Ở Nhà Mới (Part Cuối)

Sau 5p, tất cả mọi người đã tập trung dưới phòng khách, trên tay đều giữ một món đồ. Hiro cầm theo bộ bài và một chiếc gối để ôm. Yuuto và Kouta thì đem theo ít snack để ăn chống đói, còn Rin thì mang theo một ít nước ép. Hiro nhìn thấy đồng snack thì mắt sáng rực lên, giờ ngón tay cái về phía Yuuto và Kouta:

- Waaaa, đồ ăn kìa!! Hai cậu đúng là nhất!!

Rin đứng bên cạnh không khỏi thở dài ngao ngán. Cô nói với giọng châm chọc:

- Lúc nào cũng chỉ biết ăn thôi, bảo sao cậu lúc nào cũng tròn quay như heo.

- Cậu thử nhìn lại xem trên người tớ có chỗ nào giống heo hả?? Cậu chỉ giỏi diss tớ thôi!! - Hiro nổi cáu.

- Thôi nào, ngồi xuống bắt đầu đi. Chúng ta không có nhiều thời gian đâu. - Kouta vội đứng ra hòa giải trước khi chiến tranh bùng nổ.

- Đúng đó, hay tụi mình chơi Old Maid đi. Tớ là trùm trò này đây. - Yuuto cũng vội lên tiếng.

- Được thôi. - Rin nhún vai.

- Hãy chờ đây, cậu sẽ được nhìn thấy kỹ năng bốc bài siêu hạng của tớ. - Yuuto vỗ ngực tự hào.

- Còn chưa biết. - 3 người kia nở nụ cười thân thiện

* A FEW MOMENTS LATER*

- Hùmmmmmm...

- Bốc đi, bốc đi, bốc đi!!!! - Kouta và Hiro cổ vũ nhiệt tình.

- Hai người im lặng cho tôi tập trung nào. - Yuuto quát.

- Bốc lẹ đi, mời tay. - Rin nói với giọng lạnh lùng.

Số là mấy cô cậu đang ngồi chơi bốc bài ấy mà. Đến lượt Yuuto bốc, mà Rin chỉ còn hai quân bài thôi. Có vẻ như Rin là người đang giữ Joker thì phải, trông Yuuto có vẻ căng thẳng lắm. Cậu đang cố để đoán biểu cảm trên gương mặt Rin, nhưng cô là người có khuôn mặt bất biến giữa dòng đời vạn biến nên cậu chẳng thể làm gì được cô cả. Thật là khó khăn quá đi!

- Quân này. - Yuuto cầm lấy đầu quân bài.

- Cậu chắc chưa?? - Rin đưa mắt nhìn.

- Ừmmm... Kouta, cậu nghĩ sao?? - Yuuto cầu cứu Kouta.

- Tớ không biết đâu. - Kouta cười mỉm.

- Ừmmm Được rồi, chắc chắn tớ lấy quân này.

- Mời cậu.

Thời khắc hồi hộp đến đau tim đã đến

- Oaaaaaaa!!!! - Yuuto đột nhiên gào to, ôm đầu đầy đau khổ. Cậu ấy hét to đến mức cả Kouta và Hiro đang rúc rích cười cũng phải giật nảy mình.

- Oaa, cái gì vậy?? Chuyện gì xảy ra?? Tôi là ai?? Đây là đâu?? - Hiro hoang mang.

- Có lẽ là... - Kouta nín cười.

- Tại sao lại là JOKER chứ?? Từ nãy đến giờ, tại sao tui luôn là người bốc phải JOKER chứ?? - Yuuto thiếu điều muốn khóc tại chỗ.

- Hahahaha!!! Thật là tội nghiệp mà!!! - Hiro và Kouta ôm bụng cười ngặt nghẽo.

- Ăn ở. - Rin nhún vai đáp.

- Không!! Tuyệt đối tớ không thể thua như vậy được. Rin, một ván nữa. - Yuuto giờ nắm đấm lên trời.

- Nửa sao?? Đã 11h rồi đây. - Hiro vừa ngáp vừa nhìn đồng hồ.

- Ván cuối. - Yuuto quyết tâm.
- Đã N cái ván cuối rồi. - Kouta đáp.
- Cuối của cuối.
- Đi ngủ. - Rin đứng dậy.
- Không màaaaa!!!! - Yuuto đau khổ.
- ĐI NGỦ!
- Vângggg!!!!

Yuuto đành chấp nhận số phận hẩm hiu xách đít đi ngủ. Mọi người dọn dẹp phòng khách lại cho sạch sẽ rồi ai về phòng nấy. Chính xác hơn là Yuuto và Hiro về phòng của Rin để thảo luận về việc của Yuuto. Yuuto cứ thế tiến về phòng mình mà không may mắn biết gì.

Tại phòng của Rin.

- Cậu ta đã nói vậy sao?? - Hiro hỏi.
- Ừ, khi hai cậu đi tắm, cậu ta đã kể lại với tớ. - Kouta nói với giọng chắc chắn.
- Có vẻ như khi cậu ta tham gia, chúng ta đang giải quyết vụ của Natsuki. - Rin xoa cằm.
- Có vẻ khá rắc rối đây. - Hiro nói. - Vậy chúng ta nên làm gì bây giờ đây??
- Trước mắt thì tớ nghĩ chúng ta hãy cứ quan sát cậu ta đi đã. Mọi động tĩnh của cậu ta đều phải quan sát cẩn thận, để ý mọi lời nói, cử chỉ, hành động của cậu ta. Đó có thể là đầu mối quan trọng để tiến sâu hơn vào tổ chức. Các cậu hiểu chưa??
- Rõ!!
- Tốt lắm. Giờ thì đi nghỉ thôi.

Tại phòng của Yuuto.

- Đây sẽ là phòng của mình sau này sao??? OAAAAAAAAAAAA, THẬT LÀ HẠNH PHÚC QUÁ ĐI MÀAAAAA!!!

Yuuto hiện tại đang rất sung sướng vì căn phòng max rộng này. Căn phòng rộng bằng phòng của 3 người kia, cách bài trí cũng khá giống phòng mọi người, chỉ khác màu và một số đồ đạc thôi. Toàn bộ đồ dùng của Yuuto đều được để gọn gàng và ngăn nắp trong tủ. Kể cả đồ mặc ở nhà, đồ đi học và đồ đi chơi đều được mua mới và sắp xếp gọn gàng, trông khác một trời một vực so với đồng đồ mà Yuuto mang đi. Cơ mà cái đồng đồ đi đâu mất rồi nhỉ?? Mà thôi không sao, có đồ mới, đồ cũ chỉ là phù du.

- Chà, con nhà giàu đúng là sung sướng thật! Muốn gì là có nấy, thật ghen tỵ quá đi mà!! - Yuuto lăn lộn trên chiếc giường rộng lớn. - Kể như nếu mình được sinh ra trong gia đình này thì cũng được đấy chứ! Được ăn no mặc ấm, không phải lo nghĩ về nhiều chuyện rồi. Nếu được vậy...thì quá tốt.

Yuuto im lặng. Có vẻ cậu lại nghĩ đến quá khứ rồi. Đã bao nhiêu năm, Yuuto vẫn không thôi suy nghĩ về quá khứ của mình. Định chìm đắm trong suy nghĩ ấy, Yuuto chợt lắc đầu, vỗ vào má.

- Không được, hôm nay là ngày vui, phải vui lên chứ. Mình thật sự rất muốn được sống trong ngôi nhà này. Cơ mà danh tính của Rin là sao nhỉ?? Chắc chắn cô ấy là con nhà giàu rồi, nhưng mình vẫn còn mơ hồ về mọi người quá. Khi nào rảnh phải hỏi mới được.

Yuuto quyết định tắt đèn đi ngủ. Cậu không muốn suy nghĩ quá nhiều. Nằm trên chiếc giường êm ái, chuẩn bị chìm vào giấc ngủ, cậu vẫn nở một nụ cười vui vẻ: "Mong rằng mọi thứ sẽ tốt đẹp với tụi mình".

Bạn đang đọc truyện *Sự Trả Thù Màu Đỏ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.